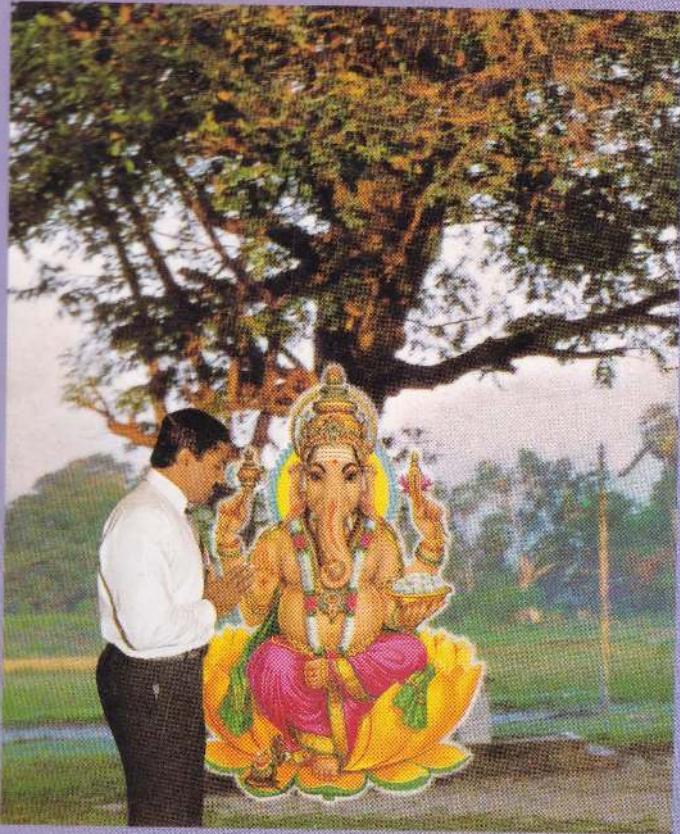

அன்புடைக் கடவுளர்க்கு அதிலே செய் செய்

ஆபத்து அகற்றும் ஜங்கரா செய் செய்

நினைவிருத்தி.....

அமர் திரு கணக்குரியர் ஜியகுரியர் அவர்கள் விபத்துற்று வைத்தியசாலையில் இருந்த போது அவரை குணமாக்க முழு மனத்துடன் முயற்சித்த எமது அன்புத் தெய்வங்களான வைத்திய கலரநிதி திரு. கணேசமுர்த்தி ஐயர் அவர்களுக்கும், மற்றும் சக வைத்திய உத்தியோகஸ்தர்களான திரு. K.குலநாயகம் அவர்கள்கும், திரு. B.திருமாரன், திரு. P.மிறைற்றன், திரு. S.கிருஷ்ணந்தரன் ஆகியோருக்கும் உற்ற சகோதரனாக பேணி அவரை பராமரித்த அதித்தீவர் சிகிச்சை பிரிவு தாதிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், ஊழியர் களுக்கும், மற்றும் இரத்தம் தேவைப்பட்ட போது அவருக்கு இரத்ததானம் செய்த அன்புள்ளங்களுக்கும், குறிப்பாக மரனிப்பாய் திந்தகுக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும், மற்றும் உரிய நேரத்தில் பொறுப்புணர்வுடன் சேவை செய்த இரத்த வங்கி அதிகரிகளுக்கும், மற்றும் ஆய்வுகூட இயன் கதிரியக்கப்பகுதியினருக்கும், மற்றும் வைத்தியசாலையின் அணைத்துப் பகுதி ஊழியர்களுக்கும், அவரது பிரிவுத் செய்தி கேட்டு ஆறுதல் வர்த்தை நல்கிய அணைத்துள்ளங்களையும் எமது உள்ளங்களில் என்னாலும் நினைவில் இருத்திக் கொள்வதுடன் எல்லாம் வல்ல மருத்துத்தயாரின் பாதார விந்தங்களில் அவரது ஆத்மா சந்தியடைய பிரஸ்ததிப்போமாக

குடும்பத்தினர்.

பின்னைகள் அருசன், நிலேவஜன்

“தந்தை மகற்கற்றும் நன்றி அவையத்து
மந்தி யிருப்பச் செயல்”

ப்தா

தாயோடு அறக்கவே போம்
தந்தை யோடு கல்வி போம்
என்பர்கள்.

தன் பின்னைகளுக்கு அறிவுச் செல்வத்தை வழங்கி
வரழ்வங்கு வாழ வைக்கும்
தந்தையின் பணி அளவிடற்கியது.

தந்தை

சமூகத்துக்கு பண்புள்ள அங்கத்தவர்களை
உருவாக்குவதில் முன்னிற்கின்ற ஒரு பாத்திரம்.

தந்தையின் சொல்லும், செயலும்
மைந்தர்களை நல் வழியாடுத்தும் மந்திரங்கள்.
உலகுக்கு உதவும் பின்னைகளை வளர்க்கும்.

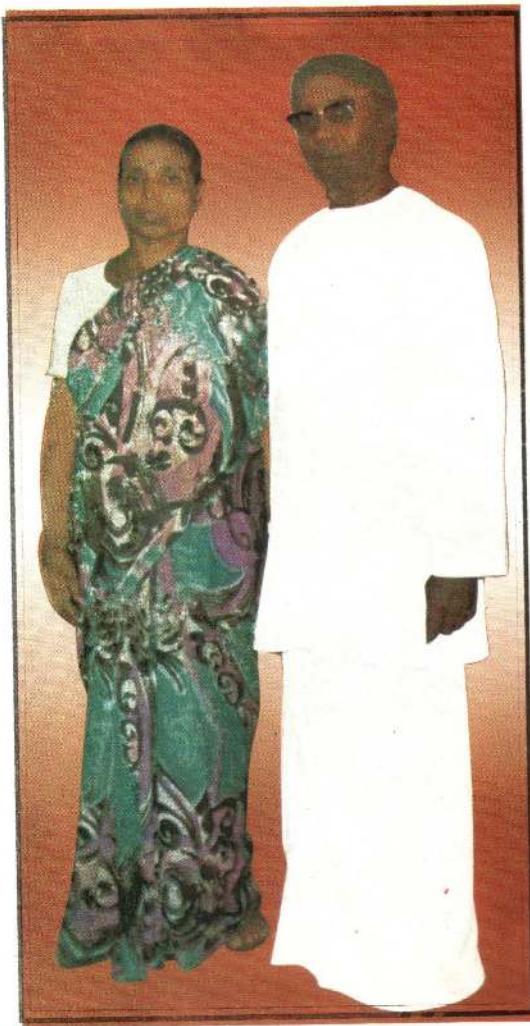
தந்தைக்கு நிகர் எதுவுமே இல்லை.

பெருமைக்குரிய தந்தையை
போற்றி வரழ்வன் வரழ்வில்
ஏல்லர நலன்களையும் பெறுவன்
என்பதில் ஒயயில்லை.

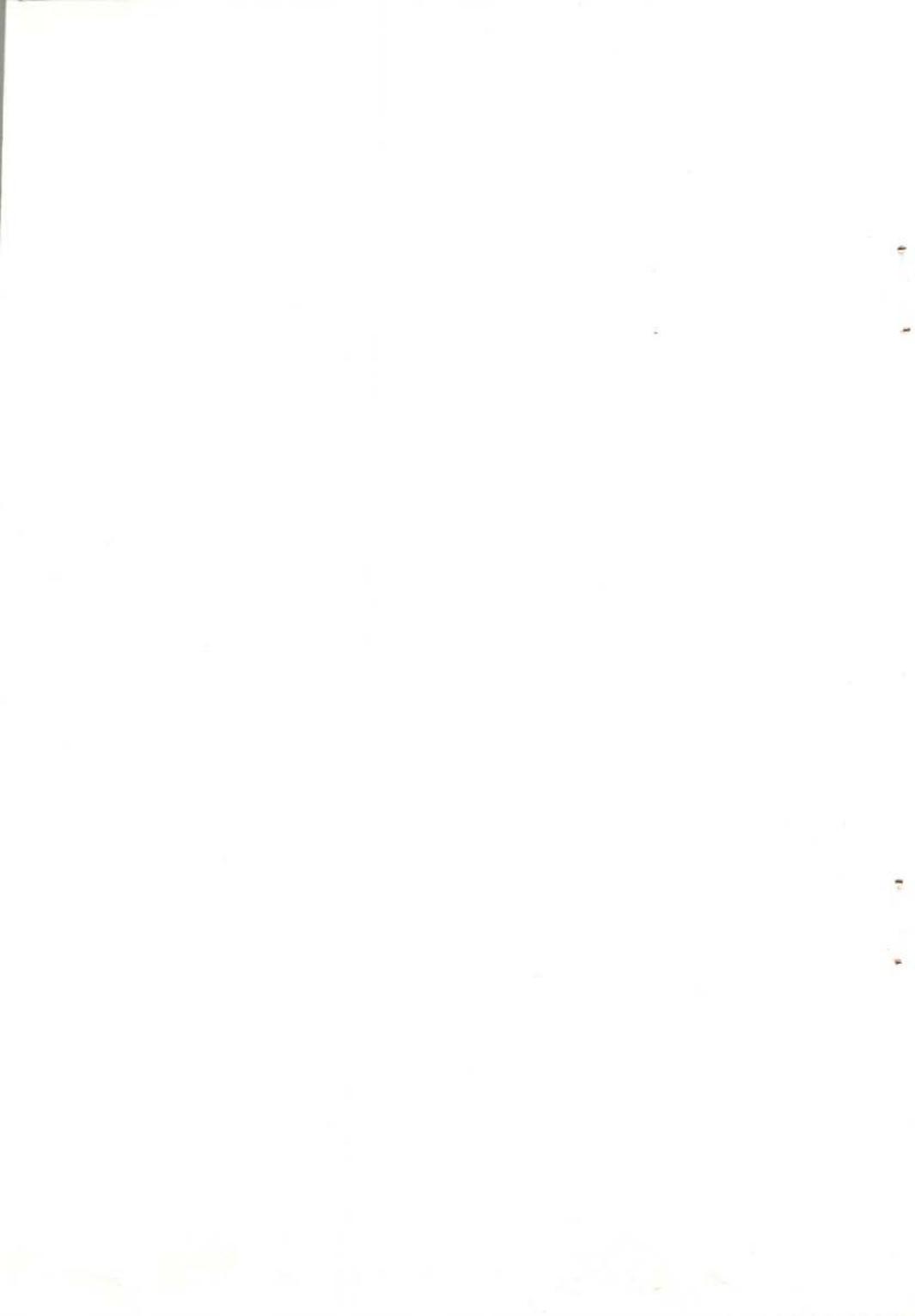
நான்கும் ஐந்துமாய் நவமணி மரலையானோம்
நானிலம் போற்றவே நலமின வரழ்ந்தோம்
நான்கும் நான்குமாய் ஆக்கியே நானிலம் அகந்தாய்
நாதியற்றவராகி நல்ந்து துழிக்கின்றோம்
நாயகனாம் அவ் விநாயகன் பாதம் நினைந்து
நாம ஆற்றவோம் நம்மனதை.....
ஆகுயிர்ச் செல்வங்கள் அருஜன், நிலேரஜன்
“ஆ” என்றே அலறிடத் தெரியா வயதே
ஐந்கும் நாலும்
ஆதிமுலமாம் அரன்செயல் இதுவென்றே
ஆற்றவோம் நம் மனதை.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்

தாய் : கனககுருபியர் நல்லம்மா
திதி : 1979 கார்த்திகை பூர்வபக்கசஸ்டி
தகுப்பன் : சிவப்பிரகாசம் கனககுருபியர்
திதி : 1989 கார்த்திகை மாத பூர்வபக்கசஸ்டி

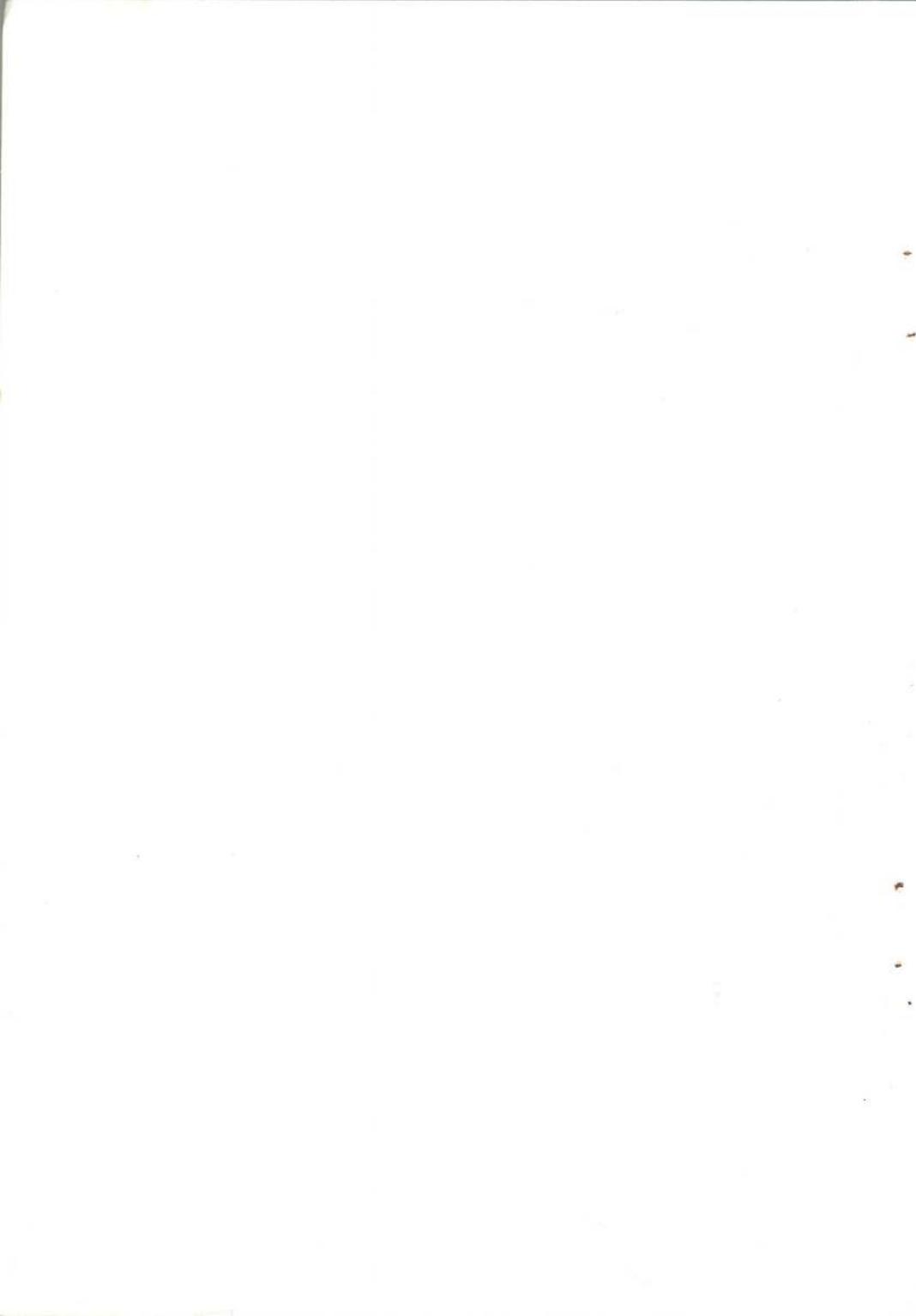
தங்களின் நவாரத்திளைச் செல்வங்களின்
ஓஸ்றான் தங்களின் சிரேஸ்ட் யுத்திரன்
பெரியதற்பியின்
நூரகாரத்த மலை தங்களின் பாதங்களில்
கரணிக்கையா சமர்ப்பிக்கின் நோம்
கூடும்பக்கினர்

ஜனம் : 08.05.1952 மரணம் : 06.01.2002

அவர்கு விகுதன் மாஸீசேர் முவிரண்டல்
துண்டு கூடங்கள் தசமித்திலில் ~ நீண்டுயர்
புகழுகடையான் ஜெயகுருயர் புன்னியன் புதுநாயகன்
தகவுடைத் தானடைந்தான் கரன்

கணபதி துவனை

ஓம் கஜானனம் பூதகணாதி சேவிதம்
 கபித்தஜம் பூபால ஸார பதிதம்
 உமா ஸுதம் சோக வினாச காரணம்
 நமாமி விக்னேஸ்வர பாத பங்கஜம்.

அர்ச்சனைக்குரிய நாமஸ்கள்

கணபதி

ஓம்	கஜானனாய	நம:
ஓம்	விஞராஜாய	நம:
ஓம்	ஸித்தப்ரதாய	நம:
ஓம்	கணாதிபாய	நம:
ஓம்	பார்வதிதனயாய	நம:
ஓம்	ஹேரம்பாய	நம:
ஓம்	ஏகதந்தாய	நம:
ஓம்	வரப்ரதாய	நம:
ஓம்	அக்ரபூஜ்யாய	நம:
ஓம்	பாலகப்ரிபாய	நம:
ஓம்	நித்தியப்ரஹ்மசார்ணே	நம:
ஓம்	அஸ்வத்தமுலவஸாய	நம:
ஓம்	யோகிவுற்றுந்திவாஸாய	நம:
ஓம்	மோதக பக்தாய	நம:
ஓம்	தூர்வாஸ்குராராத்யாய	நம:
ஓம்	வித்யா ராஜாய	நம:
ஓம்	முக்ஷி வாஹனாய	நம:
ஓம்	விநாயகாய	நம:
ஓம்	அக்ஞான நாசகராய	நம:
ஓம்	பித்ரு பக்தமிதே	நம:
ஓம்	வீர கணபதயே	நம:
ஓம்	ஞான கணபதயே	நம:
ஓம்	ஸித்த ஸேவிதாயே	நம:
ஓம்	க்ரந்த க்ருடே	நம:
ஓம்	ஸம்போதராய	நம:
ஓம்	மஹேச்வராமோதகராய	நம:
ஓம்	ஓங்கார ருபாய	நம:

முருகன்

ஓம்	குமாராய	நம:
ஓம்	பாலகந்தராய	நம:
ஓம்	கார்த்திகேயாய	நம:
ஓம்	குக்குடத்வஜாய	நம:
ஓம்	கலிப்ரத்யக்ஷ தேவாய	நம:
ஓம்	குகாய	நம:
ஓம்	கிளரீ தனயாய	நம:
ஓம்	கிரிநிவாஸாய	நம:
ஓம்	அக்னி ஸ்வனவே	நம:
ஓம்	தண்டபாணயே	நம:
ஓம்	நானபண்டிதாய	நம:
ஓம்	ஸ்கந்தாய	நம:
ஓம்	வல்லிதேவஸேனாபதுயே	நம:
ஓம்	சரவணபவாய	நம:
ஓம்	வேததத்வோபதேசகாய	நம:
ஓம்	மகேச்வர குரவே	நம:
ஓம்	ஷடானனாய	நம:
ஓம்	ஸ்வாமிநாதாய	நம:
ஓம்	சீகிவாஹாய	நம:
ஓம்	வேதமந்ர ஸ்வஞ்சபாய	நம:
ஓம்	தாரக ஜேத்ரே	நம:
ஓம்	ஸேனான்யே	நம:
ஓம்	ருத்ர ஸம்பவாய	நம:
ஓம்	ருபலாவண்ய விக்ரஹாய	நம:
ஓம்	ஸஹரா ராத்யாய	நம:
ஓம்	நாதபிந்து கலாதீதாய்	நம:
ஓம்	ஸஹப்ரஹ்ம மண்யாய	நம:

சீவன்

ஓம்	மஹூர்ச்வராய	நம:
ஓம்	பஸ்மோத்தூலித வீக்ரஹாய	நம:
ஓம்	சுமசானவாஸினே	நம:
ஓம்	விச்வநாதாய	நம:
ஓம்	மஹுதேவாய	நம:
ஓம்	குலபாண்யே	நம:
ஓம்	த்ரிலோசனாய	நம:
ஓம்	புஜங்கபூதங்காய	நம:
ஓம்	ம்ருகபாண்யே	நம:
ஓம்	டக்காவதே	நம:
ஓம்	சீவாய	நம:
ஓம்	நடனேசாய	நம:
ஓம்	காலகாலாய	நம:
ஓம்	அர்த்தநார்சாய	நம:
ஓம்	பிஷாடனாய	நம:
ஓம்	ஹுதாசனஸஹாயாய	நம:
ஓம்	கங்காதராய	நம:
ஓம்	உன்மத்தாய	நம:
ஓம்	ஹர்த்வரேதஸே	நம:
ஓம்	கைலாஸவாஸினே	நம:
ஓம்	நீலகண்டாய	நம:
ஓம்	பகபதயே	நம:
ஓம்	வ்ரநுஷவாஹனாய	நம:
ஓம்	தயாகேசாய	நம:
ஓம்	த்ரிலோக குடும்பினே	நம:
ஓம்	ருத்ராய	நம:
ஓம்	ஸதாசீவாய	நம:

அம்பிகை

இம்	மஹேஷ்வர்யை	நம:
இம்	ஜெகதும்பாயை	நம:
இம்	ஶங்கர்யை	நம:
இம்	சீவாயை	நம:
இம்	அன்னபூர்ணாயை	நம:
இம்	அபயப்ரதாயை	நம:
இம்	தயாகர்யை	நம:
இம்	கல்யாண்யை	நம:
இம்	உமாதேவ்யை	நம:
இம்	அஜாயை	நம:
இம்	அக்தாயை	நம:
இம்	அபவர்கப்ரதாயை	நம:
இம்	த்ரிபுர சுந்தர்யை	நம:
இம்	மகாவித்யாயை	நம:
இம்	மகா சக்த்யை	நம:
இம்	ஸ்த்ரீநுபாயை	நம:
இம்	காமச்வர்யை	நம:
இம்	வீழ்யாயை	நம:
இம்	ப்ரன்னதுக்கஹாரின்யை	நம:
இம்	பவான்யை	நம:
இம்	தமோ நாசின்யை	நம:
இம்	ப்ரக்ருதிநுபாயை	நம:
இம்	த்ரிகுணாயை	நம:
இம்	நாத ருபாயை	நம:
இம்	த்யானகம்யாயை	நம:
இம்	தஹராகாசருபின்யை	நம:
இம்	ராஜராஜேஷ்வர்யை	நம:

சரஸ்வதி

ஓம்	வாக்தேவாதாயை	நம:
ஓம்	சுக்லங்கபாயை	நம:
ஓம்	வேதஜனங்யை	நம:
ஓம்	சர்வவித்யால்வருபின்யை	நம:
ஓம்	விணாபுஸ்தகதாரின்யை	நம:
ஓம்	வரதஹஸ்தாயை	நம:
ஓம்	ஞானமுத்ராயை	நம:
ஓம்	ஸ்ராவஸ்ரநமஸ்கிருதாயை	நம:
ஓம்	ப்ரஹ்மஞானைக்ளாதனாயை	நம:
ஓம்	சதுர்முகப்ரியாயை	நம:
ஓம்	ஹம்ஸவாஹின்யை	நம:
ஓம்	நவமிபூஜிதர்யை	நம:
ஓம்	பாரத்யை	நம:
ஓம்	வ்யாக்யானமூர்த்தயே	நம:
ஓம்	கான லோவு பாயை	நம:
ஓம்	வைகரீ சூபாயை	நம:
ஓம்	சப்தப்ரஹ்மாதமிகாயை	நம:
ஓம்	ப்ரணவாஸனாயை	நம:
ஓம்	சுவேதபுதமாஸனாயை	நம:
ஓம்	ஐாட்யாபவஹர்த்ரே	நம:
ஓம்	ப்ரஹ்மாச்யுத சஸ்கர பூஜிதாயை	நம:
ஓம்	ஐவற்வாக்ரமத்யஸ்தாயை	நம:
ஓம்	ஐந்மஹீனாயை	நம:
ஓம்	ஸ்கந்த பூஜ்யாயை	நம:
ஓம்	ஸ்வராதமிகாயை	நம:
ஓம்	கலா தாராயை	நம:
ஓம்	தூர்க்காலஷ்மிசரஸ்வத்யை	நம:

மஹா விஷ்ணு

ஓம்	வீஸ்னவே	நம:
ஓம்	வாஸுதேவாய	நம:
ஓம்	த்ருவாய	நம:
ஓம்	அச்யுதாய	நம:
ஓம்	ஹ்ரஞ்சீகோய	நம:
ஓம்	புருஷோத்தமாய	நம:
ஓம்	லக்ஷ்மிபதமே	நம:
ஓம்	கோவிந்தாய	நம:
ஓம்	சங்கசக்ரதராய	நம:
ஓம்	ஐகந்நாதாய	நம:
ஓம்	பரமாத்மனே	நம:
ஓம்	யோகேச்வராய	நம:
ஓம்	ஆகிதேவாய	நம:
ஓம்	ஆகிமுலாய	நம:
ஓம்	த்ரிவிக்ரமாய	நம:
ஓம்	ஐனார்த்தனாய	நம:
ஓம்	பத்மநாபாய	நம:
ஓம்	கேசவாய	நம:
ஓம்	ஹரயே	நம:
ஓம்	தர்மஸம்லதாபகாய	நம:
ஓம்	துல்டநிக்ரஹுகாரினே	நம:
ஓம்	சிவ்டர குதாய	நம:
ஓம்	கோத்ர பாலகாய	நம:
ஓம்	ஸர்வதோழுகாய	நம:
ஓம்	ஸத்யதர்ம பராயணாய	நம:
ஓம்	மகாய ஜ்வனே	நம:
ஓம்	நாராயணாய	நம:

ਪਾਂਚ ਪੁਰਾਣੇ ਪਾਟਲੰਕਾਂ

நூயிற்றுக் கழுமை

1. தேவாரம்

திருஞானசம்பந்தர்

பண் : சீகாமரம்

2ம் திருமுறை

திருச்சீற்றம்பலம்

போய் அடையா பிரிவு எழ்கும் பிள்ளையினோடு உள்ள நினைவு ஆயினவே வரம் பெறுவர், ஜயு வேண்டா ஒன்றும் வேய் அனதோள் உமைபாக்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர் தோய் வினையார் அவர் தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே.

2. திருவாசகம்

ମାଣ୍ଡିକ୍ କବାଚକର୍

8ம் திருமுறை

பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
 பரிந்து நீ, பாவியேனுடைய
 ஊளினை உருக்கி, உள் ஓளி பெருக்கி,
 உலப்பு கிலா மூன்றாதம் மூய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
 செல்வமே! சீவிபருமானே!
 யான் உனைத் தொடர்ந்து சிக்கிகளப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளவது கிணியே!

3. திருவிசைப்பா

கருவுர்த்தேவர்

பண் : காந்தாரம்

இம் திருமுறை

நெயாத மனத்தினனை நெவிப்பான் இத் தெருவே
 ஜயா நீ உலாப்போந்த அன்று முதல் இன்று வரை
 கையாத் தொழுது, அருவி கண்ணாரச் சொந்தாலும்
 செய்யாயோ அருள் கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே!

திருப்பல்லாண்டு

ஆரார்வந் தாரமரர் குழாத்தி
 வஸபிடிடை யாதிரை நாள்
 நாராயண வளாகுநான் முகனாஸ்கி
 மிரவியு மிந்திரவும்
 தேரார்வீதி யிற்றேவர் குழங்க
 டிசையனைத்து நிறைந்த
 பாரார்வதொல் புகழ்பாடியு மாடியும்
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

வேதவிநாரி தழைத்தோங்க மிருசைவத் துறைவிளாங்கப்
 புதுபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுக
 சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
 பாதமலர் தலைக்கிளாண்டு திருத்தொண்டுபெரவுமாம்.

திருப்புகழ்

பாதி மதிநதி போதுமணிசடை	
நாத ரநுளிய	குமரேசா
பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்	மணவாளா
பாதம் வருடிய	
காது மொருவிழி காக முறலினுள்	மருகோனெ
மாய னாதிரு	
கால எனனையணு காம ஒுனதிரு	அருள்வாயே
காலில் வழிபட	
ஆகு யயினாடு கேவர் சுரநுல	சிறைமிளா
காஞும் வகையறு	
ஆடு மயிலினி லேறி யமர்கள்	மிளையோனெ
குழ வரவரு	
குதமிகவளர் சோலை மருவுசு	லுறைவோனெ
வாயி மலைதனி	
குர னுடலற வாரி சுவற்ட	பெருமாளே.
வேலை விடவல	
திருச்சீற்றம்பலம்	

திங்கள்கிழமை

தேவாரம்

திருச்சீற்றம்பலம்	
அங்கமும் வேதமு மோதுநாவ	
ரந்தனர் நாள மடிபரவ	
மங்குன் மதிதவழ் மாடவீதி	
மருக னிலாவிய மைந்த சொல்லாய்	
செங்கய லார்புனற் செல்வமல்கு	
சீர்கொள்செங் காட்டாங் குடியதனுள்	
கங்குல் வீளங்கீரி யேந்தியாடுஸ்	
கணபதி யீச்சரஸ் காழுவே.	

திருவாசகம்
(கோயில் திருப்பதிகம்)

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதுள்ள தன்னைச்
சுங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தம்லன்று தில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுந் பெற்றதொன்று என்பால்
சீந்தையே கோயில் கொண்டெம் பெருமான்
திருப்பெருந்துறை சீவனே
எந்தையே ஈசா உடல்திடஸ் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே.

திருவிசைப்பா

அற்புதத் தெய்வமினின் மற்றுண்டோ
வன்சிபாடுதன்னை யஞ்சிசமுத்தின்
சொற்பதத்துள் வைத்துள்ள மள்ளுறுந்
தொண்டருக் கெண்டிசைக் கனகம்
பற்பதக்குவைசயும் பைம்பிபான் மாளிகையும்
பவளவாய வர்ப்பணமுலையும்
கற்பகப்பிபாழிலு முழுது மாங்கங்கை
கொண்டசோளச் சரத்தானே.

திருப்பல்லாண்டு

சீருதிருவும் பொலியச் சீவலோக
நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும்பெறாத வறிவு பெற்றேன்
பெற்றதார் பெறுவாருலகில்
ஊருமூலகுங் கழற வழறியுமை
மணவாள வுக்காட்
பாரும் வீசும்பு மறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்
 வளவர்த்திருக் குலக்கொழுந்து வளைக்கை மானி
 செங்கமலைத் திருமடந்தை கண்ணி நாடாள்
 தென்னர்க்குலப் பறிதீர்த்த தெய்வப் பாவை
 எங்கள்பிரான் சண்பையர்கோன் அருளி னாலே
 திருந்ததமிழ்நா டுற்றகிடர் நீக்கித் தங்கள்
 பொங்களைவிவன் திருநீறு பரப்பி னாரைப்
 போற்றுவார் கழல்ளம்மாற் போற்ற லாமே.

திருப்புகழ்

இசைந்த ஏறாக் கரியரி போர்வையும்	எழில்நீறும்
கிலங்கு நூலும் புலியது ஓாடையும்	மழுமானும்
அசைந்த தோடுஞ் சீரமணி மாலையும்	முடிமீதே
அனிந்த சசன் பரிவுடன் மேவிய	குநாதா
உசந்த மாறன் பதிமிகு கூடலி	ஷுறைவோனே
உகந்த பாசங் கயிறிராடு தூகுவர்	நல்யாதே
அசந்த போதென் குயர்கெட மாமயில்	வரவேவனும்
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய	பெருமானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

செவ்வாய்க்கிழமை
 தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பா ராகில்
 தீவன்னார் திறவெமாருகால் பேசாராகில்
 ஒருக்காலும் திருக்கோயில் குழா ராகில்
 உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகில்
 அருநோய்கள் கெடவென்னீ நனியா ராகில்

அளியற்றார் பிறந்தவா ரேதோ வென்னில்
பெருநோய்கள் மிகநல்லியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே.

திருவாசகம் (அருள்பத்து)

சோதியே சுடரே குவிமாளி விளக்கே
சுரிகுழுற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்விவண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமா ஸறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நீறைமலர்க் குருந்தமே வியசர்
ஒதியே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றநு ளாயே.

திருவிசைச்பா

பொய்யாத வேதியர் சாந்தை மெய்ப்புக
ழாளராயிரம் பூகரர்
மெய்யே திருபணிசைய் சீர்மிகு
காவிரிக் கரைமேய
ஜயா திருவாவடு துறையழுதே
யென்றுன்னை யழைத்தக்கால்
மையார் தடங்கண் மடந்தைக் கொன் றநுளா
தொழிவது மாதிமையே.

திருப்பல்லாண்டு

புரந்தரன் மாலயன் பூசலிட்டோலமிட்
டின்னம் புகலரிதாய்
கிரந்திரந் தழைப்ப வென்னுயி ராண்ட்கோவினுக்
கென்செய வல்லமென்றும்
கரந்துங் கரவாத கற்பகணாகிக்

கரையில் கருணைக்கடல்
பரந்து நிரந்தும் வரம்பிலாப் பாஸ்கற்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்
திருநடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் கின்பம்ஆய் என்று
கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சமேற் குவித்துப்
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்.

திருப்புகழ்

காரணம் தாக வந்து	புவிமிதே
காலனனு காதி சைந்து	கதிகாண
நாரணனும் வேதன் முன்பு	தெரியாத
ஞானநட மேபு ரிந்து	வருவாயே
ஸ்ரமுத மான தந்தி	மணவாளா
அறுமுக மாறி ரண்டு	விழியோன
குரர்க்கிளை மாள வென்ற	கதிர்வேலா
சோலைமலை மேவி நின்ற	பெருமாளே.

திருச்சிற்றம்பலம்

புதன்கிழமை
தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அப்பன்றீ அம்மைநீ ஜய னும்நீ
அன்புடைய மாயனும் மாமி யும்நீ
ஓப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு னும்நீ
ஒருகுலமும் கற்றமும் ஒரு ரும்நீ
துய்யப்பனவும் உய்யப்பனவும் தேற்று வாய்நீ
துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
கிப்பொன்றீ கிம்மரீநீ கிம்முத் துநீ
கிரைவன்றீ ஏரார்ந்த செல்வன் நீயே.

திருவாசகம்
(செத்திலாப்பத்து)

மாய னேமறி கடல்விட முண்ட
வான வாமனி கண்டத் தெம் மழுதே
நாயி னேனுனை நினையவு மாட்டேன்
நமச்சி வாயவென் றுன்னடி பணியாப்
பேய னாகிலும் பிபருநெறி காட்டாய்
பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்சுக னேயோ
சேய னாகிநின் றலவுவ தழுகோ
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

திருவிசைப்பா

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பககக் கனீயைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவரறியா மாணிக்கமலையை
மதிப்பவர்மன மணிவீளக்கைச்

செற்றவர் புரங்கள் செற்றவென்று சீவனைத்
திருவீழி மிழலை வீற்றிருந்த

கொற்றவன் றன்னைக் கண்டு கண்டுள்ளாஸ்
குளிரிவன் கண் குளிர்ந்தனவே.

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டியமுடிடப்
பாற்கட லீந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றஞுள் செய்தவன்
மன்னைய தீல்லைதன்னுள்
ஆலிக்கு மந்தனைர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே யிடமாகப்
பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

நெஞ்ச மீசசைக் காண்பதே வீரும்பி
நிரந்த ரம்திரு வாக்கினில் நீகழ்வ
தஞ்ச மாகிய வருந்தவம் புரியத்
துப்ப ரேயவள் தனிப்பெருங் கணவர்
வஞ்சம் நீக்கிய மாவின்மு லத்தில்
வந்து தோன்றினார் மலைமகள் கான.

திருப்புகழ்

சந்ததம் பந்தத்	தொடராலே
சஞ்சலம் துஞ்சித்	திரியாதே
கந்தனென் றென்றுற்	றுனெநானும்
கண்டுகொண் டன்பிற்	நிடுவேனோ
தந்தியின் கொம்பைப்	புனர்வோனே
சங்கரன் பங்கிற்	சீவபாலா
செந்திலங் கண்டிக்	கதர்வேலா
தென்பரங் குன்றிற்	பெருமாளே.

திருச்சிற்றம்பலம்
வியாழக்கிழமை

தேவாரம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழுக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

திருவாசகம்
(பிடித்தபத்து)

உம்பர்கட் கரசே யொழிவற நிறைந்த
யோகமே ஊற்றையேன் றனக்கு
வம்பினப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் துளிவே சீருடைக் கழலே
செல்வமே சிவபெருமானே
யெம்பொருட் டுன்னைச் சிக்கேனப் பிடித்தே
எனங்கெழுந் தருளுவ திளியே.

திருவிசைப்பா

தனதற் றோழா சங்கராகுல
பாணியே தாணுவே சீவனே
கனகநற்றானே கற்பகக் கொழுந்தே
கண்கள் முன்றுடையதோர் கரும்பே
அனகனே குமரவிநாயக சனகு
வம்பலத் தமரர் சேகானே
நுனகழுலினையென் எனஞ்சினு எனிதாய்த்
தொண்டனே ஒகருமாநுகரே.

திருப்பல்லாண்டு

தாகையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கிவ்
 வண்டத் தொடுமுடனே
 பூதலத்தோரும் வணங்கப் பொற்கோயிலும்
 போனகமு மருளிச்
 சோதி மணி முடித்தாமழு நாமழுந்
 தொண்டர்க்கு நாயகமழு
 பாதகத்துக்குப் பரிசு வைத்தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

நச்சி கின்றமிழ் பாடிய நூனசம் பந்தர்
 கிச்சை யேபுரிந் தருளிய கிறைவரின் அருளால்
 அச்சி றப்பருள் பூதமுன் விரைந்தகல் பீடத்
 துச்சி வைத்தது பகம்பொன்னா யிரக்கிழி ஒன்று.

திருப்புகழ்

பத்தியால் யானுனைப்	பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப்	புகழ்பாடி
முத்தனா மாறிறனைப்	பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற்	கருள்வாயே
உத்தமா தானசற்	குணர்நேயா
ஓப்பிலா மாமணிக்	கிரிவாசா
வித்தகா நூனசக்	தீனிபாதா
வெற்றவே லாயுதப்	பெருமாளே.

திருச்சிற்றம்பலம்
வெள்ளீக்கிழமை

தேவாரம்
திருச்சிற்றம்பலம்

நத்தர்படை ஞானப்பகு வேறிந்தனை கவிழ்வாய்
மத்தம்மத யானையுரி போர்த்தமண வாளன்
பத்தாகிய தொண்டர்தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தாரெலும் பணிவான்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

திருவாசகம்
(அச்சோப்புத்திகம்)

பால்ஸினைந் தூட்டுந் தாயினுங் சாலப்
பர்ந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளளாளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொந்து புற்புறந் திரிந்த
செல்வமே சீவிபரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சக்கிகனப் பிசுத்தேன்
எங்கெழுந் தருங்குவ தீனியே.

திருவீசைப்பா

ஏகநாயகனை யிமையவர்க் கரசை
யென்னுயிர்க் கழுதினை யெதிரில்
போகநாயகனைப் புயல்வனற்கருளிப்
பொன்னொடுஞ் சீவிகையா வூந்த
மேக நாயகனை மிகுதிருவீழி
மிழலை விண்ணியிரி செழுங்கோயில்
யோக நாயகனை யன்றிமற் றொன்று
முண்டிடன வுணர்கிலேன் யானே.

திருப்பல்லாண்டு

குழவெலாலி யாழியாலி கூத்துதாலி யேத்தொலி
 யெங்கும் குழாம் பெருகி
 விழவெலாலி விண்ணளவுஞ் சென்று
 விம்மிகிகு திருவாரூரில்
 மழுவிடையார்க்கு வழிவழியாளாய்
 மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
 பழுவடியாரோடுங் கூடியெம் மானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

உலகெ லாழுணர்ந் தோதற் கரியவன்
 நீலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
 அழகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
 மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

திருப்புகழ்

தூள்ளுமத வேள்கைக்	கணையாலே
தொல்லைவிந்டு நீலக்	கடலாலே
மெள்ளவரு சோலைக்	குயிலாலே
மெய்யுருகு மானைத்	தழுவாயே
தெள்ளுதமிழ் பாடத்	தெளிவோனே
செய்யகும் ரேசக்	திறலோனே
வள்ளல்தொழு ஞானக்	கழலோனே
வள்ளிமண வாளப்	பெருமாளே.

திருச்சீற்றம்பலம்

சள்க்கிழமை

தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கூற்றா யினவா ருவிலக் கக்லீர்
கொடுமை பலசிசய் தனநா னறியேன்
ஏற்றா யடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியா துவணாஸ் குவினெப் பொழுதும்
தோற்றா தென்வயிற் நினகம் படியே
குடரோ துடுடக் கிழுடக் கியிட
ஆற்றே ணடியே னதிகைக் கெடில
வீராட் டானத் துறையம் மானே.

திருவாசகம்
(கோயில் முத்த திருப்பதிகம்)

உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கம்
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் கிருவிரும்
கிருப்ப தானால் அடியேன் உன்
அடியார் நடுவுள் கிருக்கும் அரு
ஸௌப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெவ
முடியா முதலே என்கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

திருவிசைப்பா

நெயாத மனத்தினனை நெவிப்பா னித்தெருவே
ஜயாந்திலாப் போந்த வன்றுமுத லின்றுவரை
கையாரத் தொழுதழுவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ வருள் கோடைத் திரை போக்கிய சுந்தரனே.

திருப்பல்லாண்டு

நிட்டையிலாவுட னீர்த்திதன்னை யான்ட
நிகரிலா வண்ணங்களும்
சிட்டன் சீவனாடியாரைச் சீராட்டும்
திறங்கழுமே சிந்திக்
தட்டமுர்த்திக் கென்னக நெகவுறு மமிர்
தனுக்கால நிழற்
பட்டனுக் கென்னைத் தன்பாற் படுத்தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புராணம்

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பறும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு முன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெறுப் கூத்தின்
வந்துபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

திருப்புகழ்

அதல சேட னாராட அகில மேரு மீதாட	
அபின காளி தானாட	அவரோடான்
நதிர வீசி வாதாடும் விடையி லேறு வாராட	
அருகு புத வேதாள	மவையாட
மதுரவாணி தானாட மலரில் வேத னாராட	
மருவு வானு லோராட	மதியாட
வனச மாமி யாராட நெடிய மாம னாராட	
மயிலு மாடி நீயாடி	வரவேணும்
கதைவி டாத கோள்வீம எனதீர்கொவ் வாளி யால்நீடு	

கருத லார்கள் மாசேனை	பொடியாகக்
கதறு காலி போய்மீன் விஜய னேறு தேர்மிகு	
கனக வேத கோடுதி	அலைமோதும்
உததி மீதி லேசாயு மூலக முடு சிர்பாத	
உவண முர்தி மாமயன்	மருகோனே
உதய தாம மார்பான ப்ரபுட தேவ மாராஜ	
ஒளமு மாட வாழ்தேவர்	பெருமானே.

திருச்சீற்றம்பலம்

வீநாயகர் அகவல்

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பும்
 பாதச் சீலம்பு பலதிசை பாடப்
 பொன் அரை நூறும் பூந்துகி லாடையும்
 வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பய்
 பேழை வயிறும் பெரும் பாரக் கோடும்
 வேழ முகமும் விளங்குசீந் தூரமும்
 அஞ்சு குரமும் அங்குச பாசமும்
 நெஞ்சீந் குடிகொண்டநீல மேனியும்
 நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
 முன்றுகண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
 திரண்டு செவியும் கிலங்குபொன் முடியும்
 திரண்டமுப் புந்தாற் திகிழாளி மார்பும்
 சொற்பதாஸ் கடந்த தூரியிமய்ஞ் நூன
 அற்புகம் நின்ற கற்பகக் களிறே
 முப்பழ நுகரும் முடிக வாகன!
 திப்பிபாழு தென்னை ஆட்கொள்ள வேண்டத்
 தாயாய் எனக்கு தானினருந் தருளி
 மாயாப் பிறவி மயக்கம் அறுத்துத்
 திருந்திய முதலைந் தொழுதாஸ் தெளிவாய்
 பொருந்தவே வந்தென் உளத்தனிற் புகுந்து
 குருவடிவாகிக் குவலயந் தன்னில்
 திருவடி வைத்துத் திறமிகு பொருளென

வாடா வகைதான் மகிழ்ந் தெனக் கருளிக்
 கோட்டுக்கத்தாற் கொடுவினை களைந்தே
 உவட்டா உபதேசம் புகட்டியென் செவியில்
 தெவிட்டா ஞானத் தெளிவையுஸ் காட்டி
 ஜம்புலன் தன்னை அடக்குமுபாயம்
 தீன்புறு கருணை தீனிதெனக் கருளிக்
 கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தீனை அறிவித்து
 திருவினை தன்னை அறுத்தருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு முன்றின் மயக்கமு மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திருத்தால்
 ஜம்புலக் கதவை அடைப்பதுஸ் காட்டி
 மூறா தாருத் தங்கிசை நிலையும்
 பேரா நியுத்தப் பேச்சுரை யறுத்தே
 திடைபிஸ் கலையின் எழுத்தறிவித்துக்
 கடையிற் சுழழுனைக் கபாலமுஸ் காட்டி
 முன்று மண்டலத்தீன் முட்டிய தூணீன்
 நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்
 குண்டவி யதனிற் கூடிய அசபை
 விண்ணெடமு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
 மூலாதாரத்தின் முண்ணெடமு கனலைக்
 காலால் எழுப்புஸ் கருத்தறி வித்தே
 அமுத நிலையும் மூகித்தன் கியக்கமும்
 குழுத சகாயன் குணத்தையுஸ் கூறி
 திடைச்சக்கரத்தின் சிரட்டு நிலையும்
 உடற்சக்கரத்தின் உறுப்பையுஸ் காட்டிச்
 சன்முக தூலமுஞ் சதூர்முக சூக்கமும்
 என்முகமாக தீனிதெனக் கருளி
 புரியப்பட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
 தெரியட்டும் நிலையும் தெரிசெனப் படுத்திக்
 கருத்தினிற் கபால வாயில்காட்டி
 திருத்தி முத்தி தீனிதெனக் கருளி
 என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து
 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்து

வாக்கு மனமும் தில்லா மனோலயம்
 தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து
 திருள்வெளி இரண்டுக் கொன்றிடமென்ன
 : அருள் தரும் ஆனந்தத் தழுத்தீன் செவியில்
 எல்லையில்லா ஆனந்தம் அளித்து
 அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
 சத்தத்தினுள்ளே சுதாசிவம் காட்டிச்
 சீத்தத்துனுள்ளே சீவலிஸ்கமும் காட்டி
 அணுவக் கணுவாய் அப்பாவுக் கப்பா லாயக்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்கநிறுத்திக்
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக்கரத்தின் அரும் பொருள் தன்னை
 வெந்சுக் கரத்தின் நிலையறி வீத்துத்
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட
 வீத்தக ! விநாயகா ! விரைகழல் சரணே !

விநாயகர் கவசம்

வளர்ச்சிகையைப் பராபரமாய் வயக்கு
 விநாயகர் காக்க வாய்த்த சென்னி
 அளவுபாட வத்திசவுந் தரதேகம்
 தோற்கடர் தாம் அமர்ந்து காக்க
 விளரற நெற்றியை யென்றும் விளங்கிய
 காசீபர் காக்க புருவந் தம்மைத்
 தளர்வின் மகோ தரர்காக்க
 தடவிழிகள் பாலச்சந்திரனார் காக்க
 கவின் வளரும் அதரங்கச முகர்காக்க
 தாலங்கணக் கிரீடர் காக்க
 நவில்சி புகம் கிரிசெ சுதர்காக்க
 நனிவாக்கை விநாயகர் தாங் காக்க

அவினநகை துன்முகர் காக்க வள்ளளாழிற்
 செஞ்செவி பாச பாணி காக்க
 தவர் தலுறா திலங் கொட்டோல் வளர்மணி
 நாசியைத் சீத்திதார்த்தர் காக்க
 காமருபு முகந்தன்னைக் குணேசர் நனிகாக்க
 களம் கணேசர் காக்க
 வாமமுறுமிரு தோனும் வயங்குகந்த
 பூர்வசர் தாம் மகிழ்ந்து காக்க
 ஏமழுவு மணிமுலை விக்கினி வீநாயகன்
 காக்க இதயந் தன்னைத்
 தோமகலுங்கணநாதர் காக்க
 அகட்டினைத் துலங்கே ரம்பர்காக்க
 பக்கம் மிரண்டையுந் தராதகர் காக்கப்
 பிருட்டத்தைப் பாவ நீக்கும்
 விக்னகரன் காக்க விளங்கி லிங்கம்
 வியாள பூடனர்தாங் காக்க
 தக்க கும்யந் தன்னைவக் கிருதுண்டர்
 காக்க சகனத்தையல்லல்
 உக்க கணபன் காக்க ஊருவை
 மங்கள முர்த்தி யுவந்து காக்க
 தாழ் முழந்தாள் மகாயுத்தி காக்க
 விருபதமேக தந்தர் காக்க
 வாழ் கரங்கப் பிரப் பிரசாதனர் காக்க
 முன்கையை வணங்குவோர் நோய்
 ஆழ்தரச் செய்யா சாபூரகர் காக்க
 விரல்பதும வத்தர் காக்க
 கேழ்கிரு நகங்கள் வீநாயகர் காக்க
 கழக்கினிற் புத்தீசர் காக்க
 அக்கினியிற் சீத்தீசர் காக்க
 வுமா புத்தீர் தொன்னாசை காக்க
 மிக்கநிரு தியிற்கனே சுரர்காக்க
 விக்னவர்த் தனர் மேற்கெனுந்
 திக்கதனிற் காக்கவா யுவிற்
 கசகன்னன் காக்க திகழ் உதீசி

தக்க நிதிபன் காக்க
 வடக்கீழ்க்கி லீசுநந் தகரே காக்க
 ஏகதந்தர் பகன்முழுதுப் காக்க
 விரைவினுஞ் சந்தி யிரண்டன் மாட்டும்
 ஒகையின் விக்கின கிருது காக்க
 கிராக்கதற்புத முறுவே தாள
 மேகினி பேயிவையாதி யுயிர்த்திறத்தால்
 வருந்துயரு முடிவிலாத வேக முறு
 பிணபலவும் விலக்கு புபாசாங்குசர்
 தாம் விரைந்து காக்க
 மதினூனம் தவம்தான மானமிமானி
 யுகழ் குலம்வன் சரீர முற்றும்
 பதிலான தனம்தானி யங்கிரக
 மனைவிமைந்தர் பயின்ட பாதிக்
 கதியாவுங் கலந்து சர்வாயுதர் காக்க
 காமர் பவுத்திரர் முன்னான
 வித்யாருஞ் குற்றமெலா மயூரேச
 வரஞ்சூன்றும் விரும்பிக் காக்க
 வென்றி சீவி தங்கபிலர் காக்க
 கரியாதி யெலாம் விகிடர் காக்க
 என்றிவ்வா நிதுதனை முக் காலமுமோ
 திட்டஞும்பா லிடையு நொன்றும்
 ஒன்றுநா முனிவர்கா ளநிமின்கள்
 யாரிராருவ ரோதினாலு
 மன்றவாங் கவர்தேகம் பிணியறவச்
 சிரதேகமாகி மன்னும்.

சீவபுராணம்

திருச்சீற்றம்பலம்

நமச்சீவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்றெந்தீல் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமஸ்தின் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகநின்று அன்னிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் கிரைவன் அடிவாழ்க
வேகம் கெகடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
யுறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூஸ்கழல்கள் வெல்க
கரம்குவிவார் உன் மகிழும் கோள்கழலகள் வெல்க
சீரம் குவிவார் ஓங்கிலிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க
ஈசன்னடி போற்றி எந்தை அடி போற்றி
தேசன் அடி போற்றி சீவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவனடி போற்றி
அராத இன்பம் அருஞும்மலை போற்றி
சீவன் அவன் எனசீந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அரு ளாலே அவன்தான் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழுச் சீவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓயடிரைப் பன்யான்
கண்ணுதலான் தன்கருவைக் கண்காட்ட வந்தெதியுதி
என்னுதற்கு எட்டா எழிலார்கழல் கிரைஞ்சீ
வின்நிறைந்து மன்னிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
என்னிறைந்து எல்லை கிலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகம் ஆகப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்

கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல் அகரர் ஒகீ முனிவராய்த் தேவராய்க்
 செல்லா நீன்ற தித் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேடுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஜயா எனதுங்கி மூழ்ந்த அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யா தணியாய் தியமானணாம் விமலா
 பொய்யாயின வெல்லாம் போய கல வந்தருளி
 மெஞ்ஞான மாகி மிரிர்கின்ற மெய்ச்சுட்டரே
 எஞ்ஞானம் கில்லாதேன் கின்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்கவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நினிதாழும்பில்
 நாற்றக்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனம் கழிய நின்றமறை யோனே
 கறந்தபால் கன்னலைடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேன்றை நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்களோர் ஜந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்து
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்லினையேன் தன்னை
 மறைந்திட முடிய மாய கிருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கக்யிற்றால் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்துளங்கும் புழுஅழுங்கு முடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலன்ஜுந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசீந்துடைன் உருகும்
 நலந்தான் கிலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய் கிடந்த அடியேற்குத்

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுட்டே
 தேசனே தேனார் அழுதே சீவபுரனே
 பாசம்ஞும் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சீல் வஞ்சம்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அழுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கிளன் அருமிராய் நின்றானே
 கின்பழும் துன்பழும் கில்லானே உள்ளானே
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவைபுமா அல்லையுமாய்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆகுயனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்துனன்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்த மெஞ்ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தம்கருத்தின்
 நோக்கு அரிய நோக்கே நுணுக்கு அரிய நுண்ணுணர்வாய்
 போக்கும் வரவும் புணர்வும்கிலாப் புண்ணியனே
 காக்கும் எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றுகின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய்ந்ற
 தோற்றச் சுட்டிராஸியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வே
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேன் சீந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணார் அழுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்
 ஆற்றேன் எம்ஜூயா அரனேலூ என்றுனன்று
 போற்றப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டுகிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரும்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நன்றாருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஒவைன்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லத் திருவடிக் கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்

செல்வர் சீவபுரத்தின் உள்ளார் சீவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து

கந்தர் சஷ்டி கவசம்

காப்பு
குறள் வெண்பா

அமரரிடர் தீர் வயரம் புரிந்த
குமரனடி நெஞ்சே குறி.

நோரை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம் போம், நெஞ்சிற்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் - கதித்தோக்கும்
நித்தையுஸ் கைகூடும் நிமலரருள் கந்தர்
சஷ்டி கவசந்தனை.

நூல்
நிலமண்டல அழியப்பா

சஷ்டியை நோக்க சரவண பவனார்
சீஷ்டருக் குதவுஞ் சொக்கதிர் வேலோன்
பாத மிரண்டில் பன்மனிச் சதுங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கினி யாட
மைய நடனஞ்செய்யும் மயில்வாகனனார்
கையில்வே லாலிலனைக் காக்கவென் ருவந்து
வரவரவேலா யுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
திந்திரன் முதலா வெண்டிசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக
வாசன் மருகா வருக வருக
நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக

ஆறுமுகம் படைத்த ஜயா வருக
 நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
 சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
 சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
 ரவண பவச ரரரர ரர
 ரிஹ்ன பவச ரிரிரி ரிரி
 வினபவ சரவண வீரா நமோநம
 நிபவ சரவண நீறநீற நிறென
 வசர ஹணப வருக வருக
 அசுரர் குடிகெடுத்த ஜயாவருக
 என்னை யாஞும் மிளையோன் கையில்
 பன்னிரண் டாயுதம் பாசாஸ் குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரண் டிலங்க
 விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன் வருக
 ஜயும் கிலியும் அடைவுடன் செளவும்
 உய்யியாளி செளாவும் உயிரையும் கிலியும்
 கிலியுஞ் செளாவும் கிளரோளி யையும்
 நிறைபெற் றென்முன் நித்தமு மொளிரும்
 சன்முகன் றீயும் தனியாளி யொவ்வும்
 குண்டலி யாஞ்சீவ குகன் தீனம் வருக
 ஆறு முகமும் அனீருமடி யாறும்
 நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
 பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும்
 நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
 ஈராயு செவியில் கிலகுகுன் டலமும்
 ஆற்று தின்புயத் தழகிய மார்பில்
 பல் பூ ஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
 நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும்
 முப்புரி நாலூம் முத்தனீ மார்பும்
 செப்பழ குடைய திருவயி றுந்தியும்
 துவண்ட மருங்கில் சுட்டெராளி பட்டும்
 நவரத்னம் பதித்த நற்சீராவும்
 கிருதொடை யழகும் கிணைமுழந் தாஞும்
 திருவடி யதனீல் சீலம்பொலி முழங்க

செக்கண செக்கண செக்கண செக்கண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகன
 நகநக நகநக நகநக நகின
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
 ரிரிரி ரிரிரி ரிரிரி ரிரிரி
 டேடே டேடே டேடே டேடே
 டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டங்கு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேல் முந்து
 என்றனை யானும் ஏரகச் செல்வ
 மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந் துதவும்
 லாலா லாலா லாலா வேசமும்
 லீலா லீலா லீலா வீஞாதினன்று
 உன்திரு வடியை உறுதியென் றென்னும்
 என்தலை வைத்துன் கிணையடி காக்க
 என்னுயிர்க் குயிராம் கிறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடியுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கத்திரவே லிரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விதிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிக ஏரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
 கண்ண மிரண்டும் கத்திரவேல் காக்க
 என்னிளாஸ் கழுத்தை கிணியவேல் காக்க
 மார்பை கிரத்ன வடிவேல் காக்க
 சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவே லிருதோள் வளம்பிறக் காக்க
 பிடரிக ஏரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க

பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
 சிற்றிடை யழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாணாங் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண் பெண்குறிகள் அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதுத்தை வல்வேல் காக்க
 பணன்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஜவிர ஸடியினை அருள்வேல் காக்க
 கைக ஸிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கை யிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கை யிரண்டும் பின்னவள் கிருக்க
 நாவிற் சரல்வதி நற்றுணை யாக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பால் நாடியை முனைவேல் காக்க
 எப்பொழு கும்ணனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும் பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அரையிருள் தன்னில் அணையவேல் காக்க
 ஏமத்தில் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீக்கச் சதூரவேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
 தாக்கத் தாக்கத் தடையறத் தாக்க
 பார்க்கப் பார்க்கப் பாவம் பொடிபட
 பில்லி சூனியம் பெரும்பகை அகல
 வல்ல பூதம் வலாட்டிகப் பேய்கள்
 அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
 பிள்ளைள்ள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்
 கொள்ளவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரமராட்சதரும்

அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
 இரிசீ காட்டேரி கித்துன்ப சேனையும்
 எல்லிலும் கிருட்டிலும் ஏதிர்ப்படும் அன்னரும்
 கனபுசை கொள்ளும் காளியோ டனைவரும்
 வீட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டா ளங்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவீழுந் தோட்ட
 ஆனை அடியினில் அநும்பா வைகளும்
 புனை மயிரும் பிள்ளைகள் என்பும்
 நகழும் மயிரும் நீண்முடி மண்டையும்
 பாவைக் ஞாடனே பலகல சத்துடன்
 மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஓட்டிய பாவையும் ஓட்டிய செருக்கும்
 காகம் பணமும் காவுடன் சோறும்
 ஒதுயங் சனமும் ஒருவழி போக்கும்
 அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
 காலதூ தாளினைக் கண்டாற் கலங்கிட
 அஞ்சீ நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
 வாய்விட டலறி மதிகெட் டோடப்
 படியினில் முட்டப் பாசக் கமிற்றால்
 கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
 கட்டி யுருட்டு கால்கை முறியக்
 கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
 முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
 செக்கு செக்கு செதிற்செதி லாக
 சொக்கு சொக்கு சூர்ப்பகைச் சொக்கு
 குத்து குத்து கூர்வாடி வேலால்
 பற்று பற்று பகலவன் தனலெலரி
 தனலெலரி தனலெலி தனலது வாக
 விடுவிடு வேலை வெருண்டது வோடப்
 புலியும் நரியும் புன்னா நாயும்
 எலியும் கரடியும் இனித் தொடா தோடத்

தேஞும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
 கடுவீட் விடைங்கள் கடித்துய ரங்கம்
 ஏறிய விடைங்கள் எதிரில் திறங்க
 ஒளிப்புஞ் சுருக்கும் ஒருதலை நோயும்
 வாதஞ் சயித்தியம் வலப்புப் பித்தம்
 சூலைசயாங் குன்மம் சொக்குச் சீரங்கு
 குடைச்சல் சீலந்தி குடல்விப் பிரிதி
 பக்கப் பிளவை படர்த்தாடை வாழை
 கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சீலந்தி
 பற்குத்து அரணை பருவரை யாப்பும்
 எல்லாப் பிணியும் என்றெனக் கண்டால்
 நில்லா தோட நீயனக் கருள்வாய்
 ஸரே மூலகமும் எனக்குற வாக
 ஆனும் பென்னும் அனைவருமெனக்கா
 மண்ணாளரசரும் மகிழ்ந்துற வாகவும்
 உன்னைத் துகீக்க உன்றிரு நாமம்
 சரவண பவனே சைவிலாளி பவனே
 திரிபுர பவனே தீகவிலாளி பவனே
 பரிபுர பவனே பவுமொளி பவனே
 அதிரு மருகா அமரா புதியைக்
 காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
 கந்தா குகனே கதிர்வே லவனே
 கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனை
 கிடும்பனை யழித்த கிணியவேல் முருகா
 தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா
 கதர்காமத்துறை கதர்வேல் முருகா
 பழனிப் பதிவாழ் பால குமரா
 ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
 செந்தின்மா மலையறும் செங்கல் வராயா
 சமரா புவிவாழ் சன்முகத் தரசே
 காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
 என்னா விருக்க யானுவெனப் பாட
 எனைத் தொடார்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்

பாடினே னாடினேன் பரவசமாக
 ஆடினே னாடினேன் ஆவினன் பீதியை
 நேச முடன்யான் நெற்றியிலணிப்ப
 பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
 உனபதம் பெறவே உன்னருளாக
 அன்புட ரிரவி அன்னமும் சொன்னமும்
 மெத்தமீத் தாக வேலா யுதனார்
 சித்திபெற் ரடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகஞுடன்
 வாழ்க வாழ்க வானரத் துவசன்
 வாழ்க வாழ்கவென் வறுமைகள் நீங்க
 எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
 எத்தனை யடியேன் எத்தனை செயினும்
 பெற்றவன் நீகுரு பொறுப்ப குன்கடன்
 பெற்றவள் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
 பிள்ளையின் றன்பாய்ப் பிரிய மளித்து
 மெந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந்தருளித்
 தன்சமீன் றடியார் தழைத்திட வருள்செய்
 கந்த சஷ்டி கவசம் வீரும்பிய
 பாலன் றேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
 காலையில் மாலையில் கருத்துடனானும்
 ஆசா ரத்துடன் அங்கம் துலக்கி
 நேச முடனொரு நீணவது வாகிக்
 கந்தர் சஷ்டி கவச மிதனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப் பவர்கள்
 ஒரு நாள் முப்பத் தாறுருக் கொன்டு
 ஒதியே செபித்து உகந்து நீறனிய
 அஷ்டத்திக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாயத்
 திசைமன்ன ரெண்மர் சேர்த்தங் கருஞுவர்
 மாற்றல் ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்

நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத னனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளும் ஈரட்டா வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாங் கசைத் தடியை
 வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல் லாதவரைப் பொடிப்பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி
 அறிந்தென தூள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
 குருபத் மாவைத் துணித்தகை யதனால்
 திருபத் தேழ்வர்க் குவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழனிக் குன்றினி லிருக்கும்
 சின்னக் குழந்தை சேவை போற்றி
 எனைத் தடுக் தாட்கொள என்றனை தூள்ளம்
 மேவிய வடிவறும் வேலவா போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறுமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு தில்விய தேகா போற்றி
 திடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புணையும் வேளே போற்றி
 உயர்கிரி கணக சபைக்கோ ரரசே
 மயில் நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணஞ் சரணம் சரவண பவழும்
 சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்

வேழும் மயீழும் துணை.

ஸ்ரீ தூர்க்கா தேவி அஷ்டகம்

பன் : நாதநாமக்கிரியை

பகவதி தேவி பர்வத தேவி
பலமிக தேவி தூர்க்கையாளே
ஜெகமது யாவும் ஜெய ஜெய வெனவே
சங்கரி யுன்னைப் பாடிடுமே
நஹநஹ தகதக பசபச வெனவே
தளிர்த்திடு ஜோதி யானவளனே
ரோகநி வாரணி சோகநி வாரணி
தாபநி வாரணி ஜெய தூர்க்கா !

தண்டினி தேவி தக்ளி தேவி
கட்கிளி தேவி தூர்க்கையாளே
தந்தன தான தனதன தான
தாண்டவ நடன ஈ்வரியே
முண்டினி தேவி முனையியாளி குலி
முலிவர்கள் தேவி மனீத்தீவி
ரோகநி வாரணி சோகநி வாரணி
தாபநி வாரணி ஜெய தூர்க்கா !

காளினி நீயே காமினி நீயே
கார்த்திகை நீயே தூர்க்கையாளே
நீலினி நீயே நீதினி நீயே
நீர்நிதி நீயே நீரொளியே
மாதினி நீயே மாதிரி நீயே
மாதவி நீயே மான்வழியே
ரோகநி வாரணி சோகநி வாரணி
தாபநி வாரணி ஜெயதூர்க்கா !

நாரணி மாயே நான்முகன் தாயே
நாகினி யாயே தூர்க்கையாளே

ஊர்ஸி மாயே ஊற்று தாயே
 ஊர்த்துவ யாயே ஊர்ஒளியே
 காரணி மாயே காருணி தாயே
 கானக யாயே காசினியே
 ரோகநிவாரணி சோகநிவாரணி
 தாபநிவாரணி ஜெயதூர்க்கா !

திருமக ளானாய் கலைமகளானாய்
 மலைமக ளானாய் தூர்க்கையளே
 பெருந்தி யானாய் பேரறி வானாய்
 பெருவலி வானாய் பெண்மையளே
 நறுமல ரானாய் நல்லவ ளானாய்
 நந்தினி யானாய் நங்கையளே
 ரோகநிவாரணி சோகநிவாரணி
 தாபநிவாரணி ஜெயதூர்க்கா !

வேதமும் நீயே வேதியள் நீயே
 வேகமும் நீயே தூர்க்கையளே
 நாதமும் நீயே நாற்றிசை நீயே
 நாணமும் நீயே நாயகியே
 மாதமும் நீயே மாதவம் நீயே
 மானமும் நீயே மாயவளே
 ரோகநிவாரணி சோகநிவாரணி
 தாபநிவாரணி ஜெயதூர்க்கா !

கோவரை ஜோதி கோமள ஜோதி
 கோமதி ஜோதி தூர்க்கையளே
 நாவறை ஜோதி நாற்றிசை ஜோதி
 நாடடிய ஜோதி நாச்சியளே
 பூவறை ஜோதி பூரண ஜோதி
 புதநற் ஜோதி பூரணையே
 ரோகநிவாரணி சோகநிவாரணி
 தாபநிவாரணி ஜெயதூர்க்கா !

ஜெய ஜெய சைல புத்திரி ப்ரஹ்ம
 சாரணி சந்தர் கண்டனியே
 ஜெய ஜெய கூஸ்மாந் தினி ஸ்கந்த
 மாதினி காத்யா யன்யவளே
 ஜெய ஜெய கால ராத்திரி கெளா
 ஸித்திகா ஸ்ரீநவ தூர்க்கையாளே
 ரோக நிவாரணி சோகநிவாரணி
 தாபநிவாரணி ஜெயதூர்க்கா !

இலக்குமி தோத்திரம்

கொழுதியிசை யளிமுரலுந் தாமரைமென்
 பொகுட்டிலுறை கொள்கை போல
 மழையறமுந் திருமேனி மணிவன்ன
 னிதயமலர் வைகுமானே
 முழுதலகு மின்தீன்ற வருட்கொம்பே
 கரகமலமுகிழ்த் தொந்நாஞூங்
 கழிப்ரஞ்சுகா தலிற்றொழுவோர் வினைதீர்
 வருள்கொளிக்குங் கமலக்கண்ணாய்.

கமலைதிரு மறுமார்பன் மனைக்கிழுத்தி
 செங்கமலக் கையாய் செய்ய
 விமலைபகுங் கழைகுழைக்கும் வேலீலான்
 றனையீன்ற விந்தைதூய
 அமுதகும்ப மலர்க்கரத்தாய் பாற்கடலு
 ளவதுரீத்தோ யன்பர் நெஞ்சுக்
 திமிரமகன் றிடவொளிநாஞ் செழுஞ்சுடரே
 யென வணக்கஞ் செய்வான் மன்னோ.

மடற்கமல நறும் பொகுட்டி ஸரசிரக்குஞ்
 செந்துவாய் மயிலேமற்றுன்
 கடைக்கணருள் படைத்தன்றோ மணிவண்ணன்
 உலகமீல்லாஸ் காவல் பூண்டான்
 படைத்தனான் முகக்கிழவன் பகங்குழவி
 மதிபுனைந்த பரமன்றானுந்
 துடைத்தனனின் பெருந் சீர்த்தி யெம்மனோ
 ராலெடுத்துச் சொல்லற் பாற்றோ

மல்லனெடும் புவியனைத்தும் பொது நீக்கித்
 தனிபுரக்க மன்னர்யாருஸ்
 கல்வியினிற் பேரறிவிற் கட்டழகில்
 நிகரில்லாக் காட்சியோரும்
 வெல்படையிற் பகைதூரந்து வெஞ்சமரில்
 வாகைபுனை வீரர்தாழும்
 அல்லிமலர்ப் பொருட்டுறையு மணியிழை நின்
 னருணோர்க்க மடைந்துளாரே.

சொங்கமலப் பொலந்தாதிற் றிகழ்ந்தொளிரு
 மெழின் மேனித் திருவே வேலை
 அங்கணுல கீருள்துரக்கு மலர்க்கத்திராய்
 வெண்மதியா யமர்க் கூட்டும்
 பொங்கழலா யுரகளிக்கும் பூங்கொடியே
 நெநுங்கானிற் பொருப்பின் மன்னனின்
 எங்குளைநீ யவணன்றோ மல்லல்வளஞ்
 கிறந்தோங்கி யிருப்பதம்மா.

சகலகலா வல்லி மாலை

வெண்டா மரைக் கன்றி நின்பதந்
 தாங்க என் வெள்ளை உள்ளத்
 தண்டா மரைக்குத் தகாது கொலோ
 சகம் ஏழும் அளித்து
 உண்டான் உறங்க ஒழித்தான் பித்
 தாகவண்டாக்கும் வண்ணம்
 கண்டான் கவைகாள் கரும்பே
 சகல கலாவல்லியே !

நாடும் பொருட் சுவை சொற்கவை
 தோய்தர நாற்கவியும்
 பாடும் பணியிற் பணித்தருள் வாய்
 பங்கயாசனத்திற்
 கூடும் பகம்பொற் கொடியே
 கனதனக் குன்றும் ஐம்பாற்
 காடும் சுமக்கும் கரும்பே
 சகல கலாவல்லியே !

அளிக்கும் செழுந்தமிழ் தெள்ளமுது
 ஆர்ந்து உன் அருட்கடலில்
 குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுஸ் கொலோ
 உளம் கொண்டு தெள்ளத்
 தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
 கவியமை சீந்தக் கண்டு
 களிக்கும் கலாப மயிலே
 சகல கலாவல்லியே !

தூக்கும் பனுவல் துறை தோய்ந்த
 கல்வியும் சொற்கவை தோய்

வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
 வாய்வட நூற்கடலும்
 தேக்கும் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமும்
 தொண்டர் செந்நாவில் நின்று
 காக்கும் கருணைக் கடலே
 சகல கலாவல்லியே !

பஞ்சப் பிதம்தரு செய்ய பொற்
 பாத பாங்கேருகம் என்
 நெஞ்சத் தடத்து அலராத தென்னே
 வெந்துந்தாட் கமலத் (கு)
 அஞ்சத் துவசம் உயர்த்தோன்
 செந்நாவும் அகழும் வெள்ளைக்
 கஞ்சத் தவிசொத்து கிருந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே !
 பண்ணும் பரதமும் கல்வியும்
 தீஞ்சொற் பழுவலும் யான்
 என்னும் பொழுது எரிது எய்த
 நல்காய் எழுதாமறையும்
 வெண்ணும் புளியும் புனலும் கனலும்
 வெங்காலு மன்பர்
 கண்ணுங் கருத்தும் நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே !

பாட்டும் பொருஞும் பொருளால்
 பொருந்தும் பயனும் எனபால்
 கூட்டும்படி நின் கடைக்கண் நல்காய்
 உளம் கொண்டு தொண்டர்
 தீட்டும் கலைத் தமிழ்த் தீம்பால்
 அழுதம் தெளிக்கும் வண்ணம்
 காட்டும் வெள் ஓதிமப் பேடே
 சகல கலாவல்லியே !
 சொல்லிற் பனமும் அவதானமும்
 கல்வி சொல்லவல்ல

நல்வித்தையும் தந்து அடிமை கொள்வாய்
நவீனா சனவி சேர்
செல்விக்கு அரிகு என்று ஒருகாலமும்
சிதையாமை நல்கும்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே
சகல கலாவல்லியே !

சொற்கும் பொருட்கும் உயிராம்
மெய்ஞ் நூனத்தின் தோற்றம் என்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர் யார்
நிலந்தோய் புழைக்க
நற்குஞ்சரத்தின் பிடியோடு
அரசன்னம் நானை நடை
கற்கும் பதாம் புயத்தாளே
சகல கலாவல்லியே !

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
மெம்பட்ட பன்னந மென்
பண்கண்ட ஓவிற் பணியச் செய்வாய்
படைப் போன் முதலாம்
வீண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்டேனும்
விளம்பிலுன் போற்
கண்கண்ட தெய்வமுளதோ
சகல கலாவல்லியே !

திருச்சிற்றம்பலம்
 திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
 கோளறுதிருப்பதிகம்
 பண் : மியந்தைக்காந்தாரம்
 அடிமை
 திருச்சிற்றம்பலம்

வேயறுதோபொக்கன்விடமுண்டகண்டன்
 மிகநல்லவினைதடவி
 மாசறுதிஸ்கள்கங்கைமுடிமேலனீந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனால்
 நூயிறுதிஸ்கள்செவ்வாய்புதன்வியாழன்வெள்ளி
 சரிபாம்பிரண்டுமுடனே
 யாசறுநல்லநல்லவவைநநல்லசல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(1)

என்பொடுகொம்போடாமையிவையார்பிலங்க
 வெருதேறியேழைபுடனே
 பொன்பொதிமத்தமாலைபுனல்குடிவுந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனால்
 வெளன்பதொடான்வொடேமுபதினெட்டொடாறு
 முடனாயநாள்களவைதா
 மன்பொடுநல்லநல்லவவைநநல்லநல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(2)

ஒருவளர்ப்பளமேனியாளிநீற்றீன்கு
 வமையோடுமிவள்ளைவிடைமேன்
 முருகலர்கொன்றைதிஸ்கண்முடிமேலனீந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனாற்
 றிருமகள்கலையதூர்திசயமாதுயுமி
 திசைசிதைய்வமானபலவு
 மருநெநிநல்லநல்லவவைநநல்லநல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(3)

மதிநுதன்மங்கையோடுவடபாலிருந்து
 மறையோதுமொங்கள் பரம
 னதியோடுகொண்றைமாலைமுடிமேலணிந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனாற்
 கொதியறுகாலனங்கிநமனோடுதூதர்
 கொடுநோகளானபலவு
 மதிகுணநல்லங்லவவைநல்லங்லல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(4)

நஞ்சணிகண்டனெந்தைமடவாடனோடு
 விடையேறுநங்கள் பரமன்
 யுஞ்சிநுள்வன்னிகான்றைமுடிமேலணிந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனால்
 வெஞ்சினவவுனரோடுமுருமிடியுமின்னு
 மிகையானபுதுமலையு
 யஞ்சிடுநல்லங்லவவைநல்லங்லல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(5)

வாள்வரியதளதாடைவர்கோவனத்தர்
 மடவாடனோடுமுடனாய்
 நான்மலர்வன்னிகான்றைநதிகுடிவந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனாற்
 கோளரியழுவையோடுகொலையானகேழல்
 கொடுநாகமோடுகரடி
 யாளரிநல்லங்லவவைநல்லங்லல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(6)

செப்பிளமுலைநன்மங்கையியாருபாகமாக
 விடையேறுசிசல்வனடைவா
 ரொப்பிளமதியுமப்புமுடிமேலணிந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனால்
 வெப்பிபாடுகுளிரும்வாதமிகையானபித்தும்
 வினையானவந்துநலியா
 வப்படிநல்லங்லவவைநல்லங்லல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(7)

வேள்படவிழிசெய்தன்றுவிடை மேலிருந்து
 மடவாடனோடுமுடனாய்
 வாண்மதிவன்னிகொன்றைமலர்குடிவந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனா
 லேழ்க்டல்குழிலங்கையரையன்றனோடு
 மிடரானவந்துநலியா
 வாழ்க்டனல்லநல்லவவைநல்லநல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(8)

பஸபலவேடமாகும்பரனாபாகன்
 பசுவேறுமெங்கள்பரமன்
 சலமகளோடிடருக்குமுடிமேலனீந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனால்
 மலர்மிசையோனுமாலுமறையோடுதேவர்
 வந்தாலமானபலவு
 மலைகடன்மேருநல்லவவைநல்லநல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(9)

கொத்தலர்குழவியோடுவிசயற்குநல்கு
 குணமாயவேடவிகிரதன்
 மத்தமுதியுநாகமுடிமேலனீந்தெ
 னுளமேபுகுந்தவதனாற்
 புத்தவராடமணைவாதிலழிவிக்குமண்ண
 ரிநுந்றுசெம்மைத்தே
 யத்தகுநல்லநல்லவவைநல்லநல்ல
 வடியாரவர்க்குமிகவே

(10)

தேனமர்சிபாழில்கொளாலைவிளைசெந்திநறுன்னி
 வளர்செம்பொனைங்குநிகழு
 நான்முகனாதியாயபிரமாபுரத்து
 மறைஞானஞானமுனிவன்
 றாஞ்றுகோஞாஞாமடியாரைவந்து
 நலியாதவண்ணமுரைசெய்
 யானசொன்மாலையோதுமடியார்கள்வானி
 ஸரசாள்வராணைநமதே

(11)

திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தரமுர்த்திநாயனார்

திருப்பாண்டிகொடுமுடி

பன் : பழம்பஞ்சரம்

அஞ்செழுக்குண்மை

திருச்சற்றம்பலம்

மற்றுப்பற்றிறனக்கின்றிநின்றிருப்பாதமேமனம்பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந்தேனிலிப்பிறவாததன்மைவந்தெய்தேனேன்
கற்றவர்தொழுதேத்துஞ்சீர்க்கறையுரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(1)

கிட்டனும்மடியேத்துவாரிகழ்ந்திட்டநான்மறந்திட்டநாள்
கெட்டநாளிலைவியன்றலாற்கருதேன்கிளர்ப்புனற்காவிரி
வட்டவாசிகைகொண்டிதொழுதேத்துபாண்டிக்கொடுமுடி
நட்டவாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(2)

ஓவநாளுனர்வழியுநாளுமிர்போகுநாளுயர்பாடைமேற்
காவுநாளிலைவியன்றலாற்கருதேன்கிளர்ப்புனற்காவிரிப்
பாவுதன்புனல்வந்திழிரபஞ்சோதிபாண்டிக்கொடுமுடி
நாவலாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(3)

எல்லையில்புகிழம்பிரானெந்தைதும்பிரானென்பொன்மாமனி
கல்லையுந்தவளம்பொழிந்திழிகாவிரியதன்வாய்க்கரை
நல்லவர்தொழுதேத்துஞ்சீர்க்கறையுரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
வல்லவாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(4)

அஞ்சீனார்க்கரணாதிசெயன்றடியேனுநான்மிகவஞ்சீனே
னஞ்செலென்றாடித்தொண்டனேற்கருணல்கினாய்க்கழிக்கின்றதென்
பஞ்சீனிமல்லடிப்பாவைமார்குடைந்தாடுபாண்டிக்கொடுமுடி
நஞ்சீனீகண்டநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(5)

ஏடுவானளைந்திஸ்கள்குடினையின்பின்கொல்புல்தோலின்மே
லாடுபாம்பதரைக்கசைத்தவழகனேயந்தன்காவிரிப்
பாடுதன்யுனல்வந்திழிபரஞ்சோதிபாண்டிக்கொடுமுடிச்
சேடனேயுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(6)

விரும்பிநின்மலர்ப்பாதமேநினைந்தேன்வினைகளும்வின்டன
வினருஸ்கிவன்வெபாழில்குழ்ந்தொழில்பெறநின்றகாவிரிகோட்டிடைக்
குரும்பைமென்முலைக்கோதைமார்குடைந்தாடுபாண்டிக்கொடுமுடிச்
விரும்பனேயுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(7)

செம்பொனர்சடையாய்துருந்தீயெழுச்சிலைகோலினாய்
வம்புலாஸ்குழலாலைப்பாகமர்ந்துகாவிரிக்கோட்டிடைக்
கொம்பின்மேற்குமில்குவமாமயிலாடுபாண்டிக்கொடுமுடி
நம்பனேயுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(8)

சாரணன்றந்தையெம்பிராவினந்தைதும்பிராவினன்வெபான்மாமணியன்று
பேரெணாயிரகோட்டேவெர்பிதற்றின்றுபிரிகீலார்
நாரண்பிரமன்வொழுங்கறையுரிற்பாண்டிக்கொடுமுடிக்
காரணாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே

(9)

கோணியபிறைகுடியைக்கரையூரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
பேணியபெருமாலைப்பிஞ்ஞகப்பித்தனைப்பிறப்பில்லையப்
பாஜுலாவரிவன்டறைகொன்றைத்தாரணைப்படப்பாம்பரை
நாணனைத்தோண்டனூரன்வெசால்லிவைசொல்லுவார்க்கீல்லைதூங்பமே (10)

திருச்சிற்றும்பலம்

திருச்சீற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்
நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்

பண் : காந்தாரபஞ்சம்

அங்கிசமுத்துண்மை

திருச்சீற்றம்பலம்

சொற்றுணைவேதியன்சோதிவானவன்
 பொற்றுணைத்திருந்தடிபொருந்தக்கைதொழுக்
 கற்றுணைப்பூட்டியோர்கடல்றபாய்ச்சினு
 நற்றுணையாவதுநமச்சிவாயவே

(1)

பூவினுக்கருங்கலம்பிபாங்குதாமரை
 மாவினுக்கடகருங்கலமரனஞ்சாடுதல்
 கோவினுக்கருங்கலங்கோட்டமிலது
 நாவினுக்கருங்கலநமச்சிவாயவே

(2)

விண்ணுறவடுக்கியவிற்கிள்வெவ்வழ
 ழுண்ணியியுகிலவையொன்றுமில்லையாம்
 பண்ணியவுக்கிற்பயின்றபாவத்தை
 நண்ணிநின்றறுப்பதுநமச்சிவாயவே

(3)

இடுக்கணபட்டிருக்கினுமிரந்தியாரையும்
 விடுக்கிற்பிராளின்றுவினவுவோமல்லோ
 மடுக்கற்கீழ்க்கிடக்கினுமருள்ளாழற்ற
 நடுக்கத்தைக்கெடுப்பதுநமச்சிவாயவே

(4)

வெந்தநீரநுங்கலம்விரதிகட்டிகலா
 மந்தனார்க்கருங்கலமருமறையாறங்கந்
 திஸ்களுக்கருங்கலந்திகழுநீண்முடி
 நங்களுக்கருங்கலநமச்சிவாயவே

(5)

சலமிலன்சங்கரன்சார்ந்தவர்க்கலா
னலமிலனாடோறுந்குவானலன்
குலமிலராக்னாங்குலத்துக்கேற்பதோர்
நலமிக்கொடுப்பதுநமச்சிவாயவே

(6)

வீட்டனாருலகினில்விழுமியிதாண்டர்
கூடினாரந்வெந்ரிகூடச்சென்றலு
மோடினேனாடிச்சென்றுநுவங்காண்டலு
நாடினேனாடிற்றுநமச்சிவாயவே

(7)

இல்லகவிளைக்கதுவிருள்கெடுப்பது
சொல்லகவிளைக்கதுசோதியுள்ளது
பல்லகவிளைக்கதுபலருங்காண்பது
நல்லகவிளைக்கதுநமச்சிவாயவே

(8)

முன்னறியாகியமுதல்வன்முக்கணன்
றன்னறியேசரனாதறின்னமே
யன்னறியேசென்றங்கணந்தவர்க்கலா
நன்னறியாவதுநமச்சிவாயவே

(9)

மாப்பிணைதமுவியமாதோடர்பாகத்தன்
பூப்பிணைதிருந்தடிபொருந்தக்கைதொழு
நாப்பிணைதமுவியநமச்சிவாயப்பத்
தேத்தவல்லார்தமக்கிடுக்கணில்லையே

(10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சீற்றம்பலம்

திருநூனசம்பந்தமுர்த்திநாயனார்

திருவாலவாய்த்திருநீற்றுப்பதிகம்

பண்

:

காந்தாரம்

பரையின் வரலாறு

திருச்சீற்றம்பலம்

மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேலதுநீறு
கந்தரமாவதுநீறு குதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு சமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன் நிருவாலவாயான்றிருந்தே. (1)

வேதக்திலுள்ளதுநீறு வெந்தியர்திர்ப்பதுநீறு
போதந்தருவதுநீறு புன்மைதவர்ப்பதுநீறு
வோதந்தருவதுநீறு வுன்மையிலுள்ளதுநீறு
சீதப்புனல்வயல்குழந்ததிரு வாலவாயான்றிருந்தே (2)

முத்திதருவதுநீறு முனிவரணிவதுநீறு
சத்தியமாவதுநீறு தக்கோர்புகழ்வதுநீறு
பத்திதருவதுநீறு பரவ இனியது நீறு
சீத்தி தருவது திரு வாலவாயான்றிருந்தே (3)

காணவினியதுநீறு கவினைத்தருவதுநீறு
பேணியணிபவர்க்கெல்லாம் பெருமைகாடுப்பதுநீறு
மாணந்தகைவதுநீறு மதியைத்தருவதுநீறு
சேணந்தருவதுநீறுதிரு வாலவாயான்றிருந்தே. (4)

பூசவினியதுநீறு புன்னியமாவதுநீறு
பேசவினியதுநீறு பெருந்தவத்தோர்க்கெலா
மாசைகொடுப்பதுநீறு வந்தமதாவதுநீறு

தேசம்புகழ் வதுநீரிறு வாலவாயான்றிருந்தே
அருத்தமதாவதுநீரு வவலமறப்பதுநீரு
வருத்தந்தணிப்பதுநீரு வானமளிப்பதுநீரு
பொருத்தமதாவதுநீரு புண்ணியர்பூகம்வெண்ணீரு
திருத்தகுமாளிகைக்குழந்ததிறு வாலவாயான்றிருந்தே

(5)

எயிலதுவட்டதுநீரு விருமைக்குமுள்ளதுநீரு
பயிலப்படுவதுநீரு பாக்கியமாவதுநீரு
தூயிலைத்தடுப்பதுநீரு சுத்தமதாவதுநீரு
வயிலைப்பொலித்தருகுலத் தாலவாயான்றிருந்தே

(6)

இராவணன்மேலதுநீரு வெண்ணைத்தகுவதுநீரு
பராவணமாவதுநீரு பாவமறப்பதுநீரு
தராவணமாவதுநீரு தக்ஞவமாவதுநீரு
வராவணங்குந்திருமேனி யாலவாயான்றிருந்தே

(7)

மாவிலாடயன்றியாத வண்ணமுழுள்ளதுநீரு
மேலுறைதேவர்கடங்கண் மெய்யதுவெண்பொடிநீரு
வேலவுடம்பிடர்தீர்க்கு மின்பந்தருவதுநீரு
வாலமதுண்டமிடற்றிறம் மாலவாயான்றிருந்தே

(8)

குண்டிகைக்கையர்களோடு சாக்கியர்கூட்டமுங்கூடக்
கண்டிகைப்பிப்பதுநீரு கருதவினியதுநீரு
வெண்டிசைப்பட்டபொருளா ரேத்துந்தகையதுநீரு
வண்டத்தவர்பணிந்தேத்து மாலவாயான்றிருந்தே

(9)

இழற்றலடல்விடையேறு மாலவாயான்றிருந்தறைப்
போற்றப்புகலிநீலாவும் பூசரன்னானசம்பந்தன்
நேற்றித்தெண்ணலுடலுற்ற தீப்பினியாயினதீரச்
சாற்றியபாடல்கள்பத்தும் வல்லவர்நல்லவர்தாமே

(10)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப் பள்ளி எழுச்சி

போற்றி ! என் வாழ் முதல் ஆகைய பொருளே !

புலர்ந்தது யும் கழற்கு கிணை துணை மலர் கொண்டு
ஏற்றி, நின் திருமுகத்து எமக்கு அஞ்சி மலரும்

எழில் நகை கெண்டு, நின் திருவடி தொழுகோம், சேற்று கிதழ்க் கமலங்கள் மலரும் தன் வயல் குழ்
திருப்பொருந்துறை உறை சீவிபெருமானே !

ஏற்று உயர் கொடி உடையாய் ! எனை உடையாய் !

எம்பெருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(1)

அநுணன், கிந்திரன் திசை அணுகினன் திருள் போய்

அகன்றது : உதயம் நின் மலர்த் திருமுகத்தின்
கருணையின் குரியன் எழ் - எழ், நயனக்

கடி மலர் மலர், மற்று அன்னல் அம் கண் ஆம்
திரள் நிரை அறுபதம் முரல்வன் : கிவை ஓர்.-

திருப்பொருந்துறை உறை சீவிபெருமானே !

அருள் நதி தர வரும் ஆனந்த மலையே !

அலை கடலே ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(2)

கூவின யும் குயில் : கூவின கோழி :

குருகுகள் கியம்பின : கியம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஓளி : ஓளி உதயத்து

ஒருப்படுகின்றது விருப்போடு, நமக்கு.-

தேவ ! நல் செறி கழல் தாள் - கிணை காட்டாய் !

திருப்பொருந்துறை உறை சீவிபெருமானே !

யாவரும் அறிவு - அரியாய் ! எமக்கு எனியாய் !

எம்பெருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(3)

தின் அசை வீணையர், யாழினர், ஒருபால் :

கிருக்கோடு தோத்திரம் இயம்பினர், ஒருபால் :
துன்னிய பினைமலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர், அழுகையர், துவள்கையர், ஒருபால் :
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர், ஒருபால்.-

திருப்பொருந்துறை உறை சீவிபருமானே !
என்னையும் ஆண்டுகொண்டு, தின் அருள் புரியும்

எம்பிபருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(4)

புதங்கள்தோறும் நின்றாய் எனின், அல்லால்,

போக்கு திலன், வரவு திலன், என, நினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல், ஆடுதல், அல்லால்,

கேட்டு அறியோம், உனைக் கண்டு அறிவாரே.-
சீதம் கொள் வயல் திருப்பொருந்துறை மன்னா !

சிந்தனைக்கும் அரியாய் ! எங்கள் முன் வந்து,
ஏதங்கள் அறுத்து, எம்மை ஆண்டு, அருள்புரியும்
எம்பிபருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(5)

பப்பு அற வீட்டு கிருந்து உணரும் நின் அடியார்,

பத்தனை வந்து அறுத்தார் : - அவர் பலரும்,
மைப்பு உறு கண்ணியர், மானிடத்து தியல்பின்

வணங்குகின்றார் - அணங்கின் மனவாளா !
செப்பு உறு கமலங்கள் மலரும் தன் வயல் குழு

திருப்பொருந்துறை உறை சீவிபருமானே !
கீப் பிறப்பு அறுத்து, எமை ஆண்டு, அருள்புரியும்
எம்பிபருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(6)

அது, பழச் சுவை என, அழுது என : அறிதற்கு

அரிதுளன, எளிது என அமரரும் அறியார்
கிது, அவன் திருடீடு : திவன், அவன் : எனவே

எங்களை ஆண்டுகொண்டு, கிங்கு எழுந்தருளும்,
மது வளர் பொழில் திரு உத்தரகோச -

மங்கை உள்ளாய் ! திருப்பொருந்துறை மன்னா !
எது எமைப் பணி கொளும் ஆறு அது கேட்போம் :
எம்பிபருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(7)

முந்திய முதல், நடு, கிறுதியும், ஆனாய் :

முவரும் அறிகிலர் : யாவர் மற்று அறிவார் :
பந்து அணை விரலியும், நீயும், நின் அடியார் -

பழும் குடில்தோறும் எழுந்தருளிய பரனே !
செந் தழல் புரை திருமேஸியும் காட்டி,

திருப்பெருந்துறை உறை கோயிலும் காட்டி,
அந்தணன் ஆவதும் காட்டி, வந்து ஆண்டாய் !

ஆர் அழுதே ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(8)

வீண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா

விழுப்பொருளே ! உன் தொழும்பு அடியோஸ்கள்,
மண்ணகத்தே வந்து, வாழச் செய்தானே !

வன் திருப்பொருந்துறையாய் ! வழி அடியோம்
கண அகத்தே நின்று, களதிரு தேனே !

கடல் அழுதே ! கரும்பே ! விருப்பு அடியார்
என் அகத்தாய் ! உலகுக்கு உயிர் ஆனாய் !
எம்பெருமான் ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(9)

'புவனியில் போய்ப் பிறவாமையின், நாள் நாம்

போக்குகின்றோம் அவமே : திந்தப் புமி,
சீவன் உய்யக் கொள்கின்ற ஒழு' என்று நோக்கி,

திருப்பெருந்துறை உறைவாய் ! திருமால் ஒம்
அவன் விருப்பு எய்தவும், மலரவன் ஆசைப்

படவும், நின் அலர்ந்த மெய்க் கருணையும், நீயும்,
அவனியில் புகுந்து, எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய் !

ஆர் அழுதே ! பள்ளி எழுந்தருளாயே !

(10)

திரு எம்பாவை

‘ஆதியும் அந்தமும் கில்லா அரும் பெரும்

சோதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும், வாள் தடம் கண் மாதே ! வளருதியோ? வன் செவியோ நின் செவி - தான்?

மா தேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலி போய் வீதவாய்க் கேட்டலுமே, விம்மி விம்மி, மெய்மறந்து,

போது ஆர் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டு, திங்கன் ஏதேனும் ஆகாள், கிடந்தாள் : என்னே ! என்னே !

ஏதே எம் தோழி பரிசு’ ஏல் லோர் எம்பாவாய் ! (1)

‘பாசம் பரம்சோதிக்கு’ என்பாய், கிராப் பகல் நாம்

பேகம்போது : எப்போது கிப்போது ஆர் அமளிக்கே நேசமும் வைத்தனன்யோ ! நேரிழையாய் ! - நேரிழையிர் !

சீ ! சீ ! கிவையும் சிலவோ விளையாடி ஏகும் கிடம் சுதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூகும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும் தேசன், சிவலோகன், தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் சுனார்க்கு அன்பு பாயாம் - ஆரோலோர் எம்பாவாய் ! (2)

‘முத்து அன்னவெள் நகையாய்முன் வந்து, எதிர் எழுந்து, என் அத்தன், ஆனந்தன், அமுதன்’ என்று அள்ளுறித் தித்திக்கப் பேசவாய், வந்து உன் கடை திறவாய்: -

‘பத்து உடையீர் ! சனன் பழ அடியீர் ! பாங்கு உடையீர் ! புத்து அடியோம் புன்னை தீர்த்து ஆட்கொண்டால், பொல்லாதோ ‘எத்தோ நின் அன்புடையை? எல்லோம் அறியோமோ? - ‘சித்தம் அழகியார் பாடரோ, நம் சிவனை? - ‘தித்தனையும் வேண்டும் எமக்கு’ - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (3)

‘ஓள் நித்தில் நகையாய் ! கின்னம் புலர்ந்தின்றோ? -

‘வான்னாக் கீளி மொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ? -

‘எண்ணீக்கிகாடு உள்ளவா சொல்லுகோம் : அவ்வளவும்

கண்ணேத் துயின்று, அவமே காலத்தைப் போக்காதே’ -

‘விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை, வேத விழுப் பொருளை,

கண்ணூக்கு கினியானை, பாடிக் கசிந்து, உள்ளம்

உள் நோக்கு, நின்று உருக, யாம் மாட்டோம் : நீயே வந்து

எண்ணி, குறையில், துயில், - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (4)

‘மால் அறியா, நான்முகனும் கானா, மலையினை, “நாம்

போல் அறிவோம்,” என்று உள்ள பொக்கங்களே பேசும்

பால் ஊறு தேன் வாய்ப் படிறி ! கடை திறவாய்.

ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே, அறிவு - அரியான்

கோலமும் நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்

செமும் பாடிச், “சிவனே ! சிவனே !” என்று

ஓலம் திடினும் உனராய் உனராய்தான்

ஏலக் குழலி பரிசு - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (5)

‘மானே ! நீ நென்னலை, “நானை வந்து உங்களை

நானே எழுப்புவேன்” என்றாலும், நானாமே

போன திசை பகராய் : கின்னமும் புலர்ந்தின்றோ?

வானே, நிலனே, பிறவே, அறிவு - அரியான்

தானே வந்து, எம்மைத் தலையளித்து, ஆட்கொண்டருஞம்

வான் வார் கழல் பாடி வந்தோர்க்கு, உன் வாய் திறவாய் !

ஓனே உருகாய், உனக்கே ஒரும் : எமக்கும்

ஏனோர்க்கும் தம் கோனைப் பாடு - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (6)

‘அன்னே, கிவையும் சிலவோ? பல அமரர்

உன்னற்கு அரியான், ஒருவன், இரும் சீரான்,

சின்னஸ்கள் கேட்ப, “சிவன்” என்றே வாய் திறப்பாய் :

“தென்னா” என்னா முன்னம், தீ சேர் மெழுகு ஒப்பாய் :

“எண்ணானை, என் அரையன், கின் அமுது” என்று எல்லோழும்

சொன்னோம் கேள், வெவ்வேராய் : கின்னம் துயிலுதியோ?

வன் நெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளா கிடத்தியால்,
என்னே துயிலின் பரிசு? - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !

(7)

'கோலி சீலம்பச், சீலம்பும் குருகு எங்கும் :
ஏழில் தியம்ப, கியம்பும் வென் சங்கு எங்கும் :
கேழ் கில் பரஞ்சோதி, கேழ் கில் பரங்கருணை,
கேழ் கில் வீழுப் பொருள்கள் பாடினோம் : கேட்டில்லையோ?
வாழி ! சது என்ன உறக்கமோ? வாய் திறவாய் !
அழியான் அன்புடைமை ஆம் ஆறும் திவ்வாறோ?
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை,
ஏழை பங்காளனையே பாடு ! - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !

(8)

'முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே !
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே !
உன்னைப் பிரனாகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம்
என் அடியார் தாள் பணிவோம் : ஆஸ்கு அவர்க்கே பாஸ்குஆவோம்
அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார் : அவரி உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம் :
இன்ன வகையே எமக்கு எம் கோன் நல்குதியேல்,
என்ன குறையும் திலோம் - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !

(9)

'பாதாளம் ஏழினும் கீழ் சொல் - கழிவு பாத மலர் :
போது ஆர் புனை முடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே !
பேதை ஒருபால் : தீருமேனி ஒன்று அல்லன் :
வேத முதல் : விண்ணோரும், மண்ணும், துதித்தாலும்,
ஒத உலவா ஒரு தோழுன் தொன்றர் உளன் :
கோது கில் குலத்து, அரன்-தன் கோயில் பிளைப் பிள்ளைகாள் !
ஏது அவன் ஊர்? ஏது அவன்பேர்? ஆர் உற்றார்? ஆர் அயலார்?
ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு? ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !

(10)

'மொய் ஆர் தடம் பொய்கை புக்கு, முகேர் என்னக்
கையால் குடைந்து குடைந்து, உன் கழல் பாடி,
ஜயா ! வழி அடியோம் வாழ்ந்தோம் கான் : ஆர் அழல்போல்

செய்யா ! வெள் நீறு ஆட ! செல்வா ! சீறு மருங்குல்
மை ஆர் தடம் கண் மடந்தை மணவாளா !

ஜயா ! நீ ஆட்கொண்டருஞும் விளையாட்டில்
உய்வார்கள் உய்யும் வகை எல்லாம், உய்ந்து ஒழிந்தோம்
எய்யாமல் காப்பாய் எமை - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !

(11)

'ஆர்த்த பிறவித் துயர் கெட, நாம் ஆர்த்து ஆடும்
தீர்த்தன் : நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீ ஆடும்

கூத்தன் : இவ் வானும், குவலயமும், எல்லோமும்,
காத்தும், படைத்தும், கரந்தும், விளையாட,
வார்த்தையும் பேசி, வளை சீலம்ப, வார் கழல்கள்
ஆர்ப்பி அரவம் செய்ய, அனி குழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூர்த் திகழும் பொய்கை குடைந்து, உடையான் பொற் பாதம்
ஏத்தி, கிருந் சுனை நீர் ஆடேலோர் எம்பாவாய் !

(12)

'பைங் குவளைக் கார் மலரால், செம் கமலப் பைம் போதால்,
அங்கம் குருகி இனத்தால், பின்னும் அரவத்தால்,
கங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால்,
எங்கள் பிராட்டியும், எங் கோனும், போன்று இசைந்த
பொங்கு மடுவில், புகப் பாய்ந்து, பாய்ந்து : நம்
சங்கம் சீலம்பச் : சீலம்பு கலந்து ஆர்ப்பக :
கொங்கைகள் பொங்கக் : குடையம் புனல் பொங்கப் :
பங்கயப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய் !

(13)

'காதார் குழை ஆடப், பைம் பூம் கலன் ஆட,
கோதை குழல் ஆட, வண்டின் குழாம் ஆடச்,
சீதப் புனல் ஆடச், சிற்றம்பலம் பாட,
வேதப் பொருள் பாட, அப் பொருள் ஆமா பாடச்,
சோதி திறம் பாடச், சூழ் கொன்றைத் தார் பாட,
ஆதி திறம் பாட, அந்தமா பாடிப்,
பேதித்து நம்மை, வளர்த்து எடுத்த யெவளை - தன்
பாதத் திறம் பாட, ஆடேலோர் எம்பாவாய் !

(14)

‘ஓர் ஒரு கால் “எம்பெருமான்” என்றென்றே, நம்பெருமான்
 சீர் ஒரு கால் வாய் ஓவாள் : சித்தம் களி கூரே,
 நீர் ஒரு கால் ஓவா நெடும் தாரை கண் பனிப்பப்,
 பார் ஒருகால் வந்தனையான் :விண்ணோரைத் தான்பணியாள்:
 பேரையற்கு இங்ஙனே பித்து ஒருவர் ஆய் ஆழும்
 ஆர் ஒருவர்? இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தாள்,
 வார் உருவப் பூண் முலையீர், வாய் ஆர் நாம் பாடி,
 ஏர் உருவப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்! (15)

‘முன்னி, கடலை, சுருக்கி எழுந்து, உடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்து, எம்மை ஆளுடையான் இட்டிடையின்
 மின்னிப் பொழிந்து, எம்பிராட்டி திருவுடிமேல்
 பொன் அஞ் சிலம்பின் சிலம்பி, திருப் புருவம்
 என்னச் சிலை குலவி, நம் - தம்மை ஆள் உடையான் -
 தன்னில் பிரிவு இலா எம் கோமான் அன்பாக்கு
 முன்னி, அவள், நமக்கு முன் சுரக்கும் இன் அருளே
 என்னப் பொழியாய் மழை - ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (16)

‘செம் கண் - அவன்பால், திசைமுகன்பால், தேவர்கள்பால்,
 எங்கும் இல்லாதது ஓர் இன்பம் நம்பாலதா,
 கொங்க உண் கரும் குழலி ! நம் - தம்மைக் கோதாட்டி,
 இங்கு, நம் இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளி,
 செம் கமலப் பொற் பாதம் தந்தருளும் சேவகனை,
 அம் கண் அரசை, அடியோங்கட்டு ஆர் அமுதை,
 நங்கள் பொருமானை, பாடி நலம் திகழி,
 பங்கயப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய் ! (17)

‘அண்ணாமலையான் அடிக் கமலம் சென்று இறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித் தொகை வீறு அற்றல் போல்,
 கண் ஆர் இரவி கதிர் வந்து கார் கரப்ப,
 தண் ஆர் ஓளி மழுங்கி, தாரகைகள் - தாம் அகல,
 பெண் ஆகி, ஆனாய் அலியாய் பிறங்காளி சேர்
 விண்ணாகி அண்ணாகி இத்தனையும் வேநாகிக
 கண் ஆர் அமுதமும் ஆய், நின்றான் கழல் பாடி,
 பெண்ணே!இப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு-ஏல் ஓர் எம்பாவாய்! (18)

“உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்” என்று
 அங்கு அப் பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்,
 எங்கள் பெருமான், உனக்கு ஒன்று உரைப்போம், கேள் !
 எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரங்க :
 எம் கை உனக்கு அல்லாது எப் பணியும் செய்யற்க :
 கங்குல், பகல் எம் கண் மற்று ஒன்றும் காணற்க.
 அங்கிப் பரிசே எமக்கு எம் கோன் நல்குதியேல்,
 எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு ஏல் ஓர் எம்பாவாய் ! (19)

போற்றி ! அருஞுக, நின் ஆதி ஆம் பாத மலர்,
 போற்றி ! அருஞுக, நின் அந்தம் ஆம் செம் தளிர்கள்,
 போற்றி ! எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றும் ஆம் பொற் பாதம்,
 போற்றி ! எல்லா உயிர்க்கும் போகாமம் யும் கழல்கள்,
 போற்றி ! எல்லா உயிர்க்கும் ஈறு ஆம் இணை - அடிகள்,
 போற்றி ! மால், நான்முகங்கும், காணாத புண்டரிகம்,
 போற்றி ! யாம் உய்ய, ஆட்கொண்டருஞும் பொன் மலர்கள்,
 போற்றி ! யாம மார்கழி நீர் ஆடேலோர் எம்பாவாய் ! (20)

சுண்ணத்துர் பரடல்கள்

முத்துநல் தாமம் பூ மாலைத்தூக்கி
 முளைக்குடந்த தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்
 சக்தியுஞ் சோமியும் பார்மகஞும்
 நாமக்கோடுபல் லாண்டிசைமின்
 சித்தியுங் கெளரியும் பார்ப்பதியும்
 கங்கையும் வந்து கவிரிகொண்மின்
 அத்தன்ஜை யாறுன் அம் மானைப்பாடி
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

பொன் திருச் சுண்ணம் இடிக்கவேண்டும்,
 மாலின் வடு வகிர் அன்ன கண்ணீர் !
 வம்மின்கள், வந்து உடன் பாடுமின்கள் :
 கூவமின், தொண்டர் புறம் நிலாமே :
 குனிமின் தொழுமின்: எம் கோன், எம் கூத்தன்,
 தேவியும் தானும் வந்து, எம்மை ஆள,
 செம் பொன் செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே ! (2)

சுந்தர நீறு அணிந்து, மெழுகி,
 தூய பொன் சிந்தி, நீதி பரப்பி,
 இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி, எங்கும்
 எழில் சுடர் வைத்து, கொடி எடுமின் :
 அந்தரர் கோன், அயன்-தன் பெருமான்,
 ஒழியான் நாதன், நல் வேலன் தாதை,
 என் தரம் ஆள் உமையாள் கொழுநற்கு,
 ஏய்ந்த பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (3)

காகு அணிமின்கள், உலக்கை எல்லாம் :
 காம்பு அணிமின்கள், கறை உரலை :
 நேசம் உடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தி,
 தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்து ஆடும் கச்சித்
 திரு ஏகம்பன் செம் பொற் கோயில் பாடி,
 பாச வினையைப் பறித்து நின்று,
 பாடி, பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (4)

அறுகு எடுப்பார் அயனும், அரியும் :
 அன்றி, மற்று இந்திரனோடு, அமரர்,
 நறுமறு தேவர் கணங்கள் எல்லாம்,
 நம்மில் பின்பு அல்லது, எடுக்க ஒட்டோம் :
 செறிவு உடை மும் மதில் எய்த வில்லி,
 திரு ஏகம்பன், செம் பொற் கோயில் பாடி,
 முறுவல் செவ் வாயினீர் ! முக் கண் அப்பற்கு,
 ஆட, பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (5)

உலக்கை பல ஓச்சவார் பொயோர்,
உலகம் எலாம் உரல் போதாது என்றே :
கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்,
காண உலகங்கள் போதாது என்றே :
நலக்க, அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
நான் மலர்ப் பாதங்கள் குடத் தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி,
மகிழ்ந்து, பொற்கண்ணம் கிடத்து நாமே !

(6)

குடகம், தோள் வளை, ஆர்ப்ப - ஆர்ப்ப,
தொண்டர் - குழாம் எழுந்து ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப,
நாடவர் நம் - தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப,
நாழும் அவர் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப,
பாடகம் மெல் அடி ஆர்க்கும் மங்கை
பங்கினன், எங்கள் பரா - பரனுக்கு,
ஆடக மா மாலை அன்ன கோவுக்கு,
ஆட, பொற்கண்ணம் கிடத்து, நாமே !

(7)

வாட்டங் கண் மட மங்கை நல்லீர் !
வரி வளை ஆர்ப்ப, வன் கொங்கை பொங்க,
தொட்டிரு முண்டம் துதைத்து கிலங்க,
ஏசோத்தும், பிரான்டு ! என்று சொல்லிச் சொல்லி,
நாள் கொண்ட நாள் மலர்ப் பாதம் காட்டி,
நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை, கிம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி,
ஆட, பொற்கண்ணம் கிடத்து, நாமே !

(8)

வையகம எல்லாம் உரல் - அது ஆக,
மா மேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி,
மெய் எனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி,
மேதகு தென்னன், பெருந்துறையான்,
செய்ய திருவடி பாடிப் பாடி,
செம் பொன் உலக்கை வலக் கை பற்றி,
ஜயன், அனீ தில்லைவாணனுக்கே,
ஆட, பொற்கண்ணம் கிடத்தும், நாமே !

(9)

முத்து அனீ கொங்கைகள் ஆட - ஆட,
 மொய் குழல் வண்டு தினம் ஆட - ஆடச்,
 சித்தம் சீவனோடும் ஆட - ஆடச்,
 செங் கயற் பண் பனி ஆட - ஆட,
 பித்து எம்பிரானோடும் ஆட - ஆட,
 பிறவி பிறலோடும் ஆட - ஆட,
 அத்தன் கருணையொடு ஆட - ஆட,
 ஆட, பொற்கண்ணம் இடுத்து, நாமே ! (10)

மாடு. நாகை வாள் நீலா ஏற்பப்,
 வாய் திறந்த தம் பவளம் தூடிப்ப,
 பாடுமின், நம் - தம்மை ஒடுண்ட ஒழும்,
 பனி கொண்ட வண்ணமும் : பாடிப் பாடித்
 தேடுமின், எம்பிருமானை : தேடி,
 சித்தம் களிப்ப, திகைத்து, தேரி,
 ஆடுமின் : அம்பலத்து ஆடினாவுக்கு,
 ஆட, பொற்கண்ணம் இடுத்து, நாமே ! (11)

மை அமர் கண்டனை, வான் நாடார்
 மருந்தினை, மானீக்கக் கூத்தன் - தன்னை,
 ஜையனை, ஜயர் பரானை, நம்மை
 அகப்படுத்து ஆட்டகாண்டு அருமை காட்டும்
 பொய்யர் - தம் பொய்யினை, மெய்யர் மெய்யை :
 போது அரிக் கண் - தினை, பொற் தொடுத்தோள்,
 பை அரவு அல்குல், மடந்தை - நல்லீர் !
 பாடி, பொற்கண்ணம் இடுத்து, நாமே ! (12)

மின் கிடை, செம் துவர் வாய், கரும் கண்,
 வெள் நகை, புண் அமர் மென் மொழியீர் !
 என்னுடை ஓர் அழகு, எங்கள் அப்பன்,
 எம்பிருமான், கிமவான் மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன், மகன், தகப்பன்,
 தமையன், எம் ஜையன் தாள்கள் பாடி,
 பொன்னுடைப் புண் முலை மங்கை - நல்லீர் !
 பொற் திருச் சுண்ணம் இடுத்து, நாமே ! (13)

சங்கம் அரற்ற, சீலம்பு ஒலிப்ப,
 தாழ் குழல் குழ்தரும் மாலை ஆட,
 செம் கனி வாய் திதழும் தூடிப்ப,
 சேயிழையிர் ! சீவலோகம் பாடி,
 கங்கை இரப்ப அராசிரைக்கும்
 கற்றைச் சடைழுடியான் கழற்கே,
 பொங்கிய காதலின் கொங்கை பொங்க,
 பொற் திருச் சுண்ணம் கிடத்து, நாமே ! (14)

நூனக் கரும்பின் தெளியை, பாகை,
 நாடற்கு அரிய நலத்தை, நந்தாத்
 தேனை, பழச் சுவை ஆயினானை,
 சீத்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
 கோனை, பிறப்பு அறுத்து, ஆண்டுகொண்ட
 கூத்துனை : நாத் தழும்பு ஏற வாழ்த்தி,
 பானல் தடம் கண் மடந்தை - நல்லீர் !
 பாடி, பொற்கண்ணம் கிடத்து, நாமே ! (15)

ஆவகை, நாழும் வந்து, அன்பர் - தம்மொடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடி, விண்மேல்
 தேவர் கனாவிலும் கண்டு அறியாச்
 செம் மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல் கொடியான்,
 சீவிபருமான், பூர்ம் செற்ற கொற்றைச்
 சேவகன், நாமங்கள் பாடிப் பாடி,
 செம் பொன்செய் சுண்ணம் கிடத்து நாமே ! (16)

தேன் அகம் மா மலர்க் கொன்றை பாடி,
 சீவபூர்ம் பாடி, திருச் சடைமேல்
 வான் - அகம் மா மதிப் பிள்ளை பாடி,
 மால் விடை பாடி, வலக் கை ஏந்தும்
 ஊன் அகம் மா மழு, குலம், பாடி,
 உம்பாரும் கிம்பாரும் உய்ய அன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல் பாடிப்
 பொற் திருச் சுண்ணம் கிடத்தும், நாமே ! (17)

அயன் தலை கொண்டு செண்டு - ஆடல் பாடி,
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடி,
 கயம் - தனைக் கொன்று, உரி போர்த்தல் பாடி,
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி,
 இயந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி,
 ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
 நயம் - தனைப் பாடிநின்று, ஆடி - ஆடி,
 நாதற்கு, சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (18)

வட்ட மலர்க் கொன்றை மாலை பாடி,
 மத்தமும் பாடி, மதியும் பாடி,
 சிட்டர்கள் வாழும் தென் தீல்லை பாடி,
 சீற்றம்பலத்து எங்கள் செல்வம் பாடி,
 கட்டிய மாகணக் கச்சை பாடி,
 கங்கணம் பாடி, கவித்த கைம்மேல்
 கிட்டுநின்று ஆடும் அரவம் பாடி,
 ஈசற்கு, சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (19)

வேதமும், வேள்வியும், ஆயினார்க்கு :
 மெம்மையும், பொய்மையும், ஆயினார்க்குச் :
 சோதியும் ஆய், கிருள் ஆயினார்க்குத் :
 துன்பமும் ஆய், கின்பம் ஆயினார்க்குப் :
 பாதியும் ஆய், முற்றம் ஆயினார்க்குப் :
 ஆதியும், அந்தமும், ஆயினார்க்கு :
 ஆடற், பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே ! (20)

திருப் பொன் - ஊஞ்சல்

சீர் ஆர் பவளம் கால், முத்தம் கயிறு, ஆக :

எர் ஆரும் பொன் பலகை ஏறி, இனிது அமர்ந்து :

நாராயணன் அறியா நாள் மலர்த் தாள், நாம் - அடியேற்கு
இர் ஆகத் தந்தருஞும் உத்தரகோசமங்கை

ஆரா ஆழதின் அருள் தாள் - கிணை பாடி,

போர் ஆர் வேல் கண் மடலே ! - பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (1)

முன்று, அங்கு, இரங்கு நயத்தன், மூவாத
வான் தங்கு தேவர்களும், காணா மலர் - அடிகள்,
தேன் தங்கி, தித்தித்து, அழுது ஊறி, தான் தெளிந்து, அங்கு,
இன் தங்கிந்று, உருக்கும் உத்தரகோசமங்கைக்
கோன் தங்கு கிடைமருது பாடி, குல மஞ்ஞை
போன்று, அங்கு, அனநடையீர் !-பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (2)

முன், ஆறும், ஆதியும் கில்லான் : முனிவர் குழாம்,
பல் நாறு கோடி கிமையோர்கள், தாம் நிற்ப,
தன் நீறு எனக்கு அருளி, தன் கருணை வெள்ளத்து
மன் ஊற, மன்னும் மனி உத்தரகோசமங்கை
மின் ஏறும் மாட வியல் மாளிகை பாடி,
பொன் ஏறு புண் முலையீர் !-பொன்-ஊசல் ஆடாமோ. (3)

நஞ்ச அமர் கண்டத்தன் : அண்டத்தவர் நாதன் :
மஞ்ச தோய் மாட, மனி உத்தரகோசமங்கை
அம் சொலாள் - தன்னோடும் கூடி, அடியவர்கள்
வெநஞ்சளே நின்று, அழுதம் ஊறி, கருணை செய்து,
துஞ்சல், பிறப்பு அறுப்பான் : தூய புகழ் பாடி,
புஞ்சம் ஆர் வெள்வளையீர் ! - பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (4)

ஆணோ, அலியோ, அரிவையோ, என்று கிருவர்
காணாக் கடவுள் : கருணையினால், தேவர் குழாம்
நாணாமே உய்ய, ஆட்கொண்டருளி, நஞ்ச - தனை

ஊன் ஆக உண்டருஞம் உத்தரகோசமங்கைக்
கோன் ஆர் பிறைச் சென்னிக் கூத்தன் : குணம் பரவி,
பூண் ஆர் வன முலையீர் ! - பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (5)

மாது ஆடு பாகத்தான் : உத்தரகோசத்துமங்கைத்
தாது ஆடு கொன்றைச் சடையான் : அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டு, என் தொல் பிறவித்
தீது ஓடாவண்ணம் திகழு, பிறப்பு அறுப்பான் :
காது ஆடு குண்டலங்கள் பாடி, கசிந்து அன்பால்,
போது ஆடு பூண் முலையீர் ! - பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (6)

உன்னற்கு அரிய திரு உத்தரகோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்து கிருந்த, மா மறையோன் - தன் புகழே
பன்னிப் பணிந்து கிறைஞ்ச, பாவங்கள் பற்று அறுப்பான் :
அன்னத்தின் மேல் ஏறி ஆடும் அனீ மயில் போல் -
என் அத்தன் : என்னையும் ஆட்கொண்டான் : எழில் பாடி,
பொன் ஒத்த பூண் முலையீர் ! - பொன் - ஊசல் ஆடாமோ. (7)

கோல வரைக் குடுமி வந்து, குவலயத்துச்
சால அழுது உண்டு, தாழ் கடலின் மீது எழுந்து,
ஞாலம் மிக, பரி மேற்கொண்டு, நமை ஆண்டான் :
சீலம் திகழும் திரு உத்தரகோசமங்கை,
மாலுக்கு அரியானை வாய் ஆர நாம் பாடி,
பூலித்து, அகம் குழைந்து - பொன் ஊசல் ஆடாமோ. (8)

தெங்கு உலவு சோலைத் திரு உத்தரகோசமங்கை
தங்கு, உலவு சோதித் தனி உருவம் வந்தருளி,
எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு, எம் தரமும் ஆட்கொள்வான் :
பங்கு உலவு கோதையும், தானும், பனி கொண்ட
கொங்கு உலவு திகான்றைச் சடையன் குணம் பரவி
பொங்கு உலவு பூண் முலையீர் ! - பொன் ஊசல் ஆடாளே. (9)

நவசந்திப் பண்கள்

ஆலயங்களில் நடந்துவரும் வருடாந்த உற்சவ காலங்களில் கொடியேற்ற விழாவிலன்றும், கொடியிறக்கும் விழாவிலன்றும் நவசந்திப் பண்கள் ஒதுவது நாமறிந்ததே அவ்வாறு ஒதப்பெறும் பண்களும் அவற்றிற்குரிய சீல திருமுறைகளும் பின்வருமாறு:-

கொடித்தம்பத்தருகில்

திருச்சிற்றம்பலம்

பண் : திராகம் : காம்போதி

மடையின் வாளெபாய மாதுரார்
குடையம் பொய்கைக் கோலக்காவுளான்
சடையும் பிறையும் சாம்பற் புச்சுங்கீழ்
உடையும் கொண்ட உருவமென கொலோ
நீடும்புறந் கங்கையுந் தங்க முடிமேல்
கூடும்மலை யானொரு பாகம் அமர்ந்தார்
மாடும் முழு வம்பதி ரம்மட மாதர்
ஆடும்பதி அம்பிலா வந்துறை யாரோ

தடங்கொண்ட தொர் தாமரைப் பொன் முடிதன் மேல்
குடங்கொண்டடியார் குளிந்த் சுமந்தாடப்
படங்கொண்டதொர் பாம்பரையார்த்த பரமன்
கிடங்கொண்டிருந்தான் றனிடை மருதீதோ.

பிபண்தான் பாகமாகப் பிறைச்சென்னி
கொண்டான் கோலக்காவு கோயிலாக்
கண்டான் பாதங்கையாற் கூப்பவே
உண்டான் நங்சை உலக முய்யவே.

நலங்கொள் காழி ஞானசம் பந்தன்
 குலங்கொள் கோலக்காவு ளானையே
 வலங்கொள் பாடல் வல்ல வாய்மையார்
 உலங்கொள் விளைபோய் ஓங்கி வாழ்வரே.

பண் : காந்தாரபஞ்சமம்

திராகம் : கேதார கெளனை

சொற்றுனை வேதியன் சோதி வானவன்
 பொற்றுனை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழுக்
 கற்றுனை பூட்டியோர் கடலிற்பாய்ச்சினும்
 நற்றுனை யாவது நமச்சி வாயவே.

மின்னியல் செஞ்சடை வெண்பிறையன் விரிநூலினன்
 பன்னிய நான்மறை பாடியாடிப் பல வூர்கள் போய்
 அன்னம் அன்னந்நடை யாளளாடு மமரும்மிடம்
 புண்ணை நன் மாமலர் பொன்னுதர்க்கம் புனவாயிலே.

வாழினும் சாவினும், வருந்தினும் போய்
 வீழினும் உன்கழல், விடுவேன் அல்லேன் !
 தாழிலோம் தடம்புனல், தயங்க சென்னிப்
 போழின மதிவைத்த, புண்ணியனே !
 திதுவோ எமை ஆளுமாறு, ஆவதொன்று எமக்கில்லையோ
 அதுவோ எனது தின்அருள் ! ஆவடுதுறை அரனே !

நனவினும் கனவினும் நம்பா உன்னை
 மனவிழும் வழிபடல் மறவேன் அம்மான்
 புனல்வரி நறும் கொன்றைப் போதணீந்து
 கனல் எரி அனல் புல்கு கையவனே
 திதுவோ எமை ஆளுமாறு, ஆவதொன்று எமக்கில்லையேல்
 அதுவோ எனது தின்அருள் ! ஆவடுதுறை அரனே !

தும்மலேடு அருந்துயர், தோன்றிடனும்
 அம்மலர் அடியலால், அரற்றா என் நா
 கைமல்கு வரி சிலைக்கணை ஓன்றினால்
 மும்மதில் ஏரி எழு, முனிந்தவனே !
 திதுவோ எமை ஆளுமாறு, ஆவிதொன்று எமக்கில்லையேல்
 அதுவோ எனது கின்அருள் ! ஆவடுதுறை அரனே !

பிரம்மசந்தி - கோபுர வாசல் நீலாம்பரி

ஆலயங்களில் நடந்துவரும் வருடாந்த உற்சவ காலங்களில்
 கொடியேற்ற விழாவிலன்றும், கொடியிறக்கும் விழாவிலன்றும் நவசந்திப்
 பண்கள் ஒதுவது நாமறந்ததே அவ்வாறு ஒதப்பெறும் பண்களும்
 ஆவற்றிற்குரிய சில திருமுறைகளும் பின்வருமாறு:-

பண் மேகராகம் - குறிஞ்சி

நீறு சேர்வதோர் மேனியர் நேரிழை
 கூறு சேர்வதோர் கோலமாய்ப்
 பாறு சேர்தலைக் கையர் பராய்த்துறை
 ஆறு சேர்சடை அன்னலே.

புலன் ஜந்தும் பொறிகலங்கி நெறி மயங்க
 அறிவழிந்திட்டு ஜம்மேல் உந்தி
 அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
 ராநுள் செய்வான் அமருங் கோயில்
 வலம் வந்த மடவார்கள் நடமாட
 முழவதிர மழையென் றஞ்சிச்
 சிலமந்தி அலமந்து மரமேற
 முகில் பார்க்கும் திருவையாறே.

விடலேறு, பட நாகம் அரைக்கசைத்து
 வெற்பரையன் பாவை யோடும்
 அடலேவிறான் ரதுவேறு அஞ்சொலீர்
 பலி என்னும் அடிகள் கோயில்

கடலேறித் திரைமோதிக் காவிரியின்
உடன்வந்த கங்குல் வைகித்
திடலேறிச் சுரிசங்கம் செழுமுத்தங்கு
ஸன்றலைக்கும் திருவையாறே.

கங்காளர் கமிலாய மலையாளர்
கானப்பேராளர் மங்கை
பங்காளர் திரிகுலப் படையாளர்
விடையாளர் பயிலுங் கோயில்
கொங்காளப் பொழில் நுழைந்து கூர்வாயால்
இறகுலர்த்திக் கூதல் நீங்கிச்
செங்கால் நல் வெண்குருகு பைங்கானல்
திரைதோரும் திருவையாறே.

ஊன்பாயும் முடைதலை கொண்டுநூனின்
பலிக்குழல்வார் உமையாள் பங்கர்
தான் பாயும் விடையேறும் சங்கரனார்
தழுவுருவர் தங்குஸ் கோயில்
மான்பாய வயலருகே மரமேற
மந்திபாய் மடுக்கள் தோறும்
தென்பாட மீன்பாயச் செழுங்கமல
மொட்டலரும் திருவையாறே.

இந்திர சந்தி - கிழக்கு

பண் : மோகராகம் - காந்தாரம் கிராகம் : வேளாவல்லி

கரவாடும் வன்னெஞ்சார்க் (கு) அரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
அரவாட்ச் சடை, தாழ அங்கையினில் அனலேந்தி
கிரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே.
கைப்போது மலர்கூவிக் காதலித்து வானோர்கள்

முப்போது முடிசாய்த்துக் கொழுநின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர்தூவி ஐம்புலனும் அகத்தடக்கி
எப்போதும் கிணியானை என்மனத்தே வைத்தேனே

மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேலதுநீறு
சுந்தரமாவதுநீறு துதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு சமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன் றிருவாலவாயான்றிருநீறு.

முத்திதருவதுநீறு முனிவரணிவதுநீறு
சத்தியமாவதுநீறு தக்கோர்புகழ்வதுநீறு
பக்திதருவதுநீறு பரவ கிணியது நீறு
சீத்திதருவதுநீறு திருஷுலவாயான்றிருநீறே.

கைப்போது மலர்தூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போது முடி சாய்த்துத் தொழு நின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர் தூவிஜைம் புலனுமகத்தடக்கி
எப்போது மிணியானை யென் மனத்தே வைத்தேனே.

அக்கினிசுந்தி - தென்கிழுக்கு

பண் : மேகராகம் - கொல்லி

திராகம் : நவரோஜ்

சலம்புவொடு தூபமற ந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீஸ்கிலு முன்னை மறந்தறியேன்
உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்
உலந்தார் தலையிற் பலிகான்டுழல் வாய்
உடலுள்ளுறு குலை தவித்தருள்வாய்
அலந்தேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
வீராட்டானத் துறை அம்மானே.
வன்னியும் மத்தமும் மதிபோதி சடையினன்

பொன்னியில் திருவடி புதுமல ரவை கொடு
மன்னிய மறையவர் வழிபட அடியவர்
இன்னைச் பாடவர் ஏடகத் தொருவனே.

மன்னுண்ட மாலவனும் மலர்மிசை மன்னினானும்
வின்னுண்ட திரு உருவம் விரும்பினார் காணமாட்டார்
தீண்ணுண்ட திருவே மிக்க தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே
பஸ்னுண்ட பாடலோடும் பரம நீ ஆடுமாறே.

பொய்யினைத் தவிரவிட்டுப் புறமோ அடிமை செய்ய
ஜய நீ ! அருளிச் செய்யாய் ஆகியே ஆகி முர்த்தி
வையகம் தன்னில் மிக்க மல்கு சிற்றம்பலத்தே
பையுநின் ஆடுல் காண்பான் பரம நான் வந்தவாறே.

கண்டவா திரிந்து நாறும் கருத்தினால் நின்தன் பாதம்
கொண்டிருந்தது ஆடிப்பாடுக் கூடுவன் குறிப்பினாலே
வண்டு பண்பாடும் சோலை மல்கு சிற்றம் பலத்தே
என் திசையோரும் ஏத்த கிறைவா நீ ஆடுமாறே.

இயம சந்தி - தெற்கு

பண் : கெளசிகம்

திராகம் : பைரவி

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார் தமை நன்நெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே.

நல்வினைப் பயன் நான்மறையின் பொரு
கல்வியாய் கருத்தன் உருத்திரன்
செல்வன் மேய திருமழ பாடியைப்
புல்கி யேத்தும் அருடுகழாகுமே.

வாழ்க அந்தனர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல், வேந்தனும் ஓங்குக :

முழுகத்தீயது எல்லாம், அரன் நாமமே
குழ்க : வையகமும் துயர் தீர்க்கவே !

வெந்த குங்குலியப்புகை விம்மவே
கந்த நின்றுவலவுங் கழிப்பாலையார்
அந்த மும்மளவும் மறியாததோர்
சந்த மாலவர் மேவிய சாந்தமே.

நிருதி சந்தி - தென்மேற்கு

பண் : நட்டபாடை

கிராகம் : கம்பீரநாட்டை

அங்கமும் வேதமும் ஒதுநாவலர்
அந்தனர் நானும் அடிபரவ
மங்குன் மதிதவிழ் மாடவீதி
மருகல் நிலாவி யமைந்த சொல்லாம்
செங்கயலார் புனற் செல்லமல்கு
சீரிகாள் செங்காட்டங்க குடியதனுள்
கங்குல் விளங்கெரி ஏந்தியாடும்
கண்பதீச் சரம் காழுவே.

கறாய் முதலொன்றாயிரு பெண்ணானங்குண பூன்றாய்
மாமருமறை நான்காய்வரு பூதமவை ஜந்தாய்
ஆரார்கவை ஏழோசையோ டெட்டுத் தீசைதானாய்
வேராய் உடன் ஆணான் திடம் வீழிம் மிழலையே.

அங்கத்து உறும் நோய்கள், அடியார்மேல் ஓழிந்தருளி
வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்டநன் நகரில்
பங்கம் செய்த மடவாளோடும் பாலாவியின் கரைமேல்
தெங்கம் பொழில் குழ்ந்த திருக்கேதீச்சரத்தானே !
நத்தார் படை ஞானம் பசு ஏறி நனை கவிழ்வாய்
மத்தம் மதயானை உரிபோர்த்த மழுவாளன்

புத்தாகிய தொண்டர் தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தார் எவும்பு அணிவான் தீருக்கேதீச்சரத்தானே !

தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெவன்மதி குடிக்
காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசியன்னுள்ளங்கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாட்பணிந் தேத்தவருள் செய்த
பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மானைவனன்றே.

வருணசந்தி - மேற்கு

பண் : சீகாமரம்

இராகம் : நாதநாமக்கிரைய

கள்ளார்ந்த பூங்கொன்றை மதமத்தம் கதிர்மதியம்
உள்ளார்ந்த சடைழிடியம் பெருமானார் உறையுமிடம்
கள்ளாய சம்பாதி சடாயியன்பார் தாமிருவர்
புள்ளானார்க் கரையரிடம் புள்ளிருக்கு வேஞ்ஞரே.

ஆலந்தானுகந்தமுது செய்தானை யாதியையமரர் தொழுதேத்தும்
சீலத்தான் பெரிதும் முடையானைச் சிந்திப்பாரவர் சீந்தையுள்ளானை
ஏலவார் குழலாஞ்சுமை நங்கை யென்று மேத்தி வழிபடப் பெற்ற
காலகாலனைக்கம் பனைம்மானைக் கானக் கண்ணடியேன் பெற்றவாறே.

வானநாடனே வழித்துனை மருந்தே மாசிலாமனியே மறைப்பொருளே
ஏனமாவெயிறாமையுமினன புமிடுதாங்கிய மார்புடையானே
தேவனய்பாயிராட்டுகந்தானே தேவனே திருவாடுதுறையுள்
ஆனையே யெனை யஞ்சிலென்றருளாயா ரெனக்குறவமர்களேறே.

குபேரசந்தி - வடக்கு

பண் : தக்கராகம்

திராகம் : மாளவி

பொடியடை மார்பினர் போர் வீடையேறிப்
பூதகணம் புடை குழக்
கொடியடையூர் திரிந்தையங் கொண்டு
பலபல சூறி
வடிவுடைவாள் நெடுங்கண் உமைபாகம்
ஆயமன் வாழ்கொளி புத்தூர்க்
கடிகம்ப் மாமவர்ட்டுக் கறைமிடற்றா
ஞடி காண்போம்

குரும்பை முலை மலர்க்குழவி கொண்டதவாஸ் கண்டு
குறிப்பினாருஞ் சென்றவள்தன் குணத்தினைநன் கறிந்து
விரும்பு வரங் கொடுத்தவளை வேட்டருளிச் செய்த
விண்ணவர்கோன் கண்ணுதலோன் மேவியவூர் வினவில்
அரும்பருகே சுரும்பருவ அறுபதும்பண் பாட
அனைமயில்கள் நடமாடு அனிவிமாழில்குழ் அயலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளாருங் கழனிக்
கமலங்கள் முகமலரும் கல யநல்லூர் காணே.

சீரனீத்திகழ் திருமார்பில் வெண்ணுலர்
தீரிபுரம் எரிசெய்த செல்வர்
வாரணி வனமுலை மங்கையோர் பங்கர்
மான்மறி ஏந்திய மைந்தர்
காரணி மனீதிகழ் மிடநுடை அன்னல்
கண்ணுதல் விண்ணவர் ஏத்தும்
பாரணி திகழ் தருநான் மறையாளர்
பாம்புரம் நன்னகர் ஆரே.

நோனும் நன்னெஞ்சே நினைக்கண்டாய் யாரறிவர்
சாநானும் வாழ்நானுஞ் சாம்க்காட்டெடம் பெருமாற்கே
பூநானுந் தலைகுமப்ப புகழ்நாமஞ் செவிகேட்ப
நாநானும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.

மங்கையோர் கூறுடையான் மன்னுமறையின்றான்
அங்கையோர் வெண்டலையானாடரவம் பூண்டுகந்தான்
தங்களோடு பாம் பணிந்த சீர்திருமுடிமேற்
கங்கையினான் மேல்புறை கோயில்கைச்சீனமே.

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினைவ
ஆயினவே வரம் பெறுவர் ஜயறுவேண்டா ஒன்றும்
வேயன்தோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய் வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே

திறங்கொண்ட அடியார் மேல் தீவினை நோய் வாராமே
அறங் கொண்டு சீவுதன்மம் உரைத்த பிரான் அமருமிடம்
மறங் கொண்டங் கிராவனன்றான் வலிகருதி வந்தானைப்
புறங்கண்ட சடாபியன்பான் புள்ளிருக்கு வேஞ்ரே.

வாயுசந்தி - வடமேற்கு

பண் : தக்கேசி

கிராகம் : மகுடராகி

வேதம் ஓதி வெண்ணுல் பூண்டு வெள்ளள எஞ்சேறிப்
புதக்குமப்பொலிய வருவார் புலியின் உரிதோலார்
நாதா எனவும் நக்கா எனவும் நம்பா என நீன்று
பாதம் தொழுவார் பாவும் தீர்ப்பார் பழன நகராரே.

பொன்னம் மெய்ப்பொருஞ்சுந் தருவானைப்
போகமுந் திருவும் புணர்ப்பானைப்
பின்னை என் பிழையாய் பணிப்பானை
என்ன தன்மையன் என்றறி யொன்னா

எம்மானை எளிவுந்து பிரானை
அன்னம் வைகும் வயற் பழனத்தனி
ஆரூரனை மறக்கலுமாமே.

கோல மாஸ்வரை மத்திதன நாட்டிக்
கோளரவு சுற்றிக்கடைந்தெழுந்த
ஆலநஞ்சுகண்ட வர்மிக இரிய
அமரர் கட்கருள் புரிவது கருதி
நீல மார்க்கடல் விடந்தனை உண்டு
கண்டத்தேவத்த பீத்த நீ செய்த
சீலஸ் கண்டு நின் திருவடி யடைந்தேன்.
செழும் பொழுற்றிருப் புன் கூருளானே.

நவக்கிரக வழிபாடு

சூரியன்

சீலமாய் வாழ சீருள் புரியும்
ஞாலம் புகழும் ஞாயிறே போற்றி
சூரியா போற்றி சுந்தரா போற்றி
வீரியா போற்றி வினைகள் களெவாய்.

சந்திரன்

எங்கள் குறைக ளெல்லாந் தீர்க்கும்
திங்களே போற்றி திருவருள் தருவாய்
சந்திரா போற்றி சத்குரு போற்றி
சங்கடந் தீர்ப்பாய் சதுரா போற்றி.

செவ்வாய்

சீறப்புறு மணியே செவ்வாய்த் தேவே
குறைவிலா தருள்வாய் குணமுடன் வாழ
மங்கலச் செவ்வாய் மலரடி போற்றி
அங்கா ரகனே அவதிகள் நீக்கு.

புதன்

கிதமுற வாழ கின்னல்கள் நீக்கு
புதபக வானே பொன்னடி போற்றி
புதந்தந் தாள்வாய் பண்ணொலி யானே
உதவியே யருஞும் உத்தமா போற்றி.

வியாழன்

குணமிகு வியாழக் குருபக வானே
மணமுள வாழ்வ மகிழ்வுட னருள்வாய்
ப்ரகல்பதி வியாழப் பாகுஞ நேசா
க்ரக தோஷமின்றிக் கடாகஷுத் தருள்வாள்.

வெள்ளி

சுக்ர மூர்த்தி சுபமிக யீவாய்
வக்ர மின்றி வரமிகத் தருள்வாய்
வெள்ளி சுக்ர வித்தக வேந்தே
அள்ளிக் கொடுப்பாய் அடியார்க் கருளே.

சனீஸ்வரன்

சங்கடந் தீர்க்கும் சனிபக வானே
மங்கலம் பொங்க மனம்வைத் தருள்வாய்
சச்சர வின்றி சாகா நெறியில்
இச்சிசகம் வாழ கின்னருள் தாதா.

கிராகு

அரவெனும் ராகு அய்யனே போற்றி
கரவா தருள்வாய் கல்டங்கள் நீக்கி
ஏக வருள்புரி அனைத்திலும் வெற்றி
ராகுக் கணேயே ரம்பியா போற்றி.

கேது

கேதுத் தேவே கீர்த்தித் திருவே
பாதம் போற்றி பாபம் தீர்ப்பாய்
வாதம் வம்பு வழக்குக் களின்றி
கேதுத் தேவே கேண்மையாய் ரகடி

அராத்தி

ஓம் ஸ்ரீ ஜெய ஜெய ஜெய சக்தி
ஓம் ஸ்ரீ ஜெய ஜெய ஜெய சக்தி
ஜெய ஜெய அனுத்தினம் பாடிப் பணிந்தோம்
ஜெக மெங்கும் அமைதியைத் தா - ஓம் ஸ்ரீ ஜெய.

திருப்தியும் கின்பழும் வாழ்வில் துலங்க
தேவையியல்லாம் மறைய அம்மம்மா
பக்திபருக்டி பாடி உருக்ட
பணிப்பாய் அன்பிலம்மை - ஓம் ஸ்ரீ ஜெய.

கிரண்டுகள் போக முன்றுகள் அகல
சகவரி வரமருளாவாய் அம்மம்மா
சகவரி வரமருள்வாய்
கரஸ்குவத்தோம் கிணி காலை விடோமடி
கருணையுடன் கிணைப்பாய் - ஓம் ஸ்ரீ ஜெய.

காசீனி யெங்கும் வேற்றுமை போக
 கருத்தினில் அன்பருள்வாய்
 அம்மம்மா கருத்தினில் அன்பருளாடவாய்
 தேக்கடன் வாழ காட்டடி காட்சி
 தேவியுன் அடைக்கலம் நாம் - ஓம் ஸ்ரீ ஜெய.

நமஸ்காரம் திருவினை கருத்தினில் நான்
 நல்லிலாளி தீபம் வைத்து ஓம்மம்மா
 நல்லிலாளி தீபம் வைத்து
 நமஸ்காரம் செய்து ஆராத்தி செய்தோம்
 நாலத்திற் கமைதியைத் தா - ஓம் ஸ்ரீ ஜெய.

அபிராமி அம்மைப் பதிகம்

தொண்டரோடு கூட்டுக

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதுமோர்
 கபடுவா ராத நட்பும்
 கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
 கழுபினியில்லாத உடலும்
 சலியாத மனமுமன் பகலாத மனனவியும்
 தவறாத சந்தானமும்
 தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
 தடைகள் வராத கொடையும்
 தொலையாத நிதியமுங் கோணாத கோலுமிமாரு
 துன்பமில்லாத வாழ்வும்
 துய்ய நின் பாதத்தில் அன்பு முத வீப்பெரிய
 தொண்டரோடு கூட்டு கண்டாய்
 அழையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே
 ஆதிகடவூரீன் வாழ்வை !
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
 அருள்வாமி ! அபிராமியே !

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும்

கரிய புருவச்சிலைகளும்
 கர்ணகுண்டலமுதி முகமண்டலம் நுதற்
 கஸ்தாரி மிட்ட பொட்டும்
 கூரணிந் திடுவீழியும் அழுதமொழியுஞ் சிறிய
 கொவ்வெயின் கரிய தரமும்
 குழிமனைய நாசியும் குந்தநிகர் தந்தமும்
 கோடுசோடான களமும்
 வாரணீந் திறுமார்ந்த வனமுலையும் மேகலையும்
 மணிநூபுரப்பா தமும்
 வந்தெனது முன்னின்று மந்தகா சமுமாக
 வல்வீனையை மாற்று வாயே
 ஷுரமணி வானிலுறை தாரைகள் போல நிறை
 ஷுதிகடவுரின் வாழ்வே !
 அழுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபானி !
 அருள்வாமி ! அபிராமியே !

நீடுக கங்களுக் காதாரமாய் நின்று
 நித்தமாய் முத்தி வடிவாய்
 நியமமுடன் முப்பத்திரண்டறும் வளர்கின்ற
 நீமனை வியாயிருந்தும்
 வீடுவீடுகடேனும் ஓடிப்புகுந்துகால்
 லேசற் றிலச்சை யும்போய்
 வெண்டுகில் அரைக்கணிய விதியற்று நீர்வான
 வேடமுங் கிளாண்டு கைக்கோர்
 ஒடேந்தி நாடிடங்கும் உள்ளம் தளர்ந்து நின் (று)
 உன்மத்தனாகியம்மா
 உன்கணவன் எங்கிகங்கும் ஜயம்புகுந் தேங்க
 உழல்கின்ற தேது சொல்வாய்?
 அடுகிகாடி மாடமிசை மாதர்விளை பாடவரும்
 ஆகுகிட வூரின் வாழ்வே !
 அழுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபானி !
 அருள்வாமி ! அபிராமியே !

ஹானந் தழைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற
 நல்லோர் கிடத்தினீற்போய்

நடுவினி யிருந்து வந்தடிமையும் புண்டவர்
 நல்லறும் உபதேச முட்காண் (ு)
 சனந்தனைத் தள்ளி எனது நா சினஞ்சானம்
 தில்லா மலேது ரத்தி.
 திந்தியிவாயில்களை திறுக்பு தைத்து நெஞ்சு (க)
 திருளர விளக்கேற்றியே
 முனந்த மானவிழி யன்னமே உன்னையென்
 அகத்தா மரைப்போ திலே
 வைத்துவே நேகவலை யற்றுமே வுற்றபர
 வசமாகி அழியாத தோர்
 ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்றுகாண்
 ஆதிகடவுரின் வாழ்வே !
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
 அருள்வாமி ! அபிராமியே !

பட்டினத்தார் பாடல்

ஊருஞ் சதமல்ல வற்றார் சதமல்ல வற்றுப்பெற்ற
 பெருஞ் சதமல்ல பெண்டர் சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ்
 சீரும் சதமல்ல செல்வஞ் சதமல்ல தேசத்திலே
 யாருஞ் சதமல்ல நின்றாள் சதங்கச்சி யோகம்பனே. (1)

ஜயந் தொடர்ந்து விறியுஞ் செருகி யறிவழிந்து
 பொய்யும் மெய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று வேண்டுவன் யான்
 செய்யந் திருவிவாற்றி யூருடையீர் திரு நீறுமிட்டுக்
 கையுந் தொழுப்பண்ணி ஐந்தெழுத் தோதவும் கற்பியுமே. (2)

என் செயலாவ தியா தொன்று மில்லையினித் தெய்வமே
 உன் செயலே யென்றுனரப் பெற்றேனிந்த வூளெடுத்த
 பின் செய்த தீவினை யாதென்று மில்லைப் பீறப்பதற்கு
 முன் செய்த தீவினையோ விஸ்வனே வந்து முண்டதுவே. (3)

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்

திரு ஏகம்பம்

எத்தனைஇளர் எத்தனைவீடு எத்தனைதாம் பெற்றவர்கள்
எத்தனைபேர் திட்டுஅழைக்க ஏன்னன்றேன் - நித்தம்
எனக்குக் களை ஆற்றாம் ஏகம்பா கம்பா
உனக்குத் திருவிளையாட்டோ.

திருக்குற்றாலம்

காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலடைன் கடைவாம் படுமுன்னே - மேல்விழுந்தே
உற்றார் அழும்முன்னே ஊரார் சுடுமுன்னே
குற்றாலந் தானையே கூறு.

பொது

விட்டுவிடப் போகுதுஇயிர் விட்டடை னேடைலைச்
சுட்டுவிடப் போகின்றார் சுற்றத்தார் - பட்டதுயட்டு
ஏந்தேர மும்சீவனை ஏத்துங்கள் போற்றங்கள்
சொன்னேன் அதுவே ககம்.

ஆவியோடு காயம் அழிந்தாலும் மேதினியில்
பாவினன்று நாமம் படையாதே - மேவியசிர்
வித்தார மும்கடம்பும் வேண்டாம் மடநெஞ்சே
செத்தாரைப் போலே தீரி.

ஓன்பதுவாய்த்தொல்பைக்கு ஒருநாளைப் போலவே
அன்புவைத்து நெஞ்சே அலைந்தாயே - வன்கழுக்கள்
தக்தித்தக் திச்சிசட்டை தட்டிக்கட்ட டிப்பிட்டுக்
கத்திக்குத் தித்தின்க் கண்டு.

உடல் கூற்று வண்ணம்
(இசை வாய்ப்பாடு)

தனதனதான தனதனதான
தந்ததனந்தன தந்ததனந்த
தனனதனந்த தனனதனந்த
தானனதானன தானனதந்த
தந்ததனதான தனதானனா.

ஓருமடமாதும் ஓருவனும் ஆகி
இன்பக்கம்தரும் அன்பொருந்த
உணர்வுக்கலஸ்கி ஒழுகியவிந்து
ஊறுக்ரோனீத மீது கலந்து

பனியில் ஓர்பாதி சீறுதுள்ளிமாது
பண்டியில்வந்துபு குந்துதிரண்டு
பதுமம் அரும்பு கமடம்திவெதன்று
பார்வைவிமய்வாய்செவி கால்கைகள் என்ற
ஒருவழும்ஆகி உயிர்வளர்மாதம்
ஓன்பகும்வென்றும் நிறைந்துமடந்தை
உதரம் அகன்று புவியில்விழுந்து
யோகழும்வாரமும் நாளும் அறிந்து

மகளிர்கள் சேனை தர அனைதீடை
மன்படஉந்துடை தெந்துகவிழுந்து
மடமயில் கொங்கை அழுதம் அருந்து
ஓர் அறிவுச் செய்வு ஆகவளர்ந்து

ஓளிநகை கூறல் கிதழ்மடவாரும்
உவந்துமுகந்திட வந்துதவழுந்து
மடியில்திருந்து மழலைவிமாழுந்து
வாகிஞ்ருபோனன நாமம் விளம்ப

உடைமனியைட அரைவடம்யூட
உண்பவர்த்தின்பவர் தங்களோடு உண்டு
தெருவில்திருந்து புழுதினளந்து

தேடியபாலரோடு ஓழந்தந்து
அஞ்சவயதாக விளையாடியே

இயர்தநுநான் குருடைபதேச
முத்தமிழின்கலை யும்கரைகள்டு
வளர்பிறைன்று பலரும்விளம்ப
வாழ்பதினாறுபி ராயமும்வந்து

மயிர்முடிகோதி அறுபதநீல
வண்டு மிர்தண்தொடை கொண்டைபுனைந்து
மனிபான் கிலங்கு பணகள் அணிந்து
மாகதுர்போகதுர் கூடிவணங்க

மதனசொருபன் கிவன்எனமோக
மங்கையர்கள்டும் நுணெடுதிரண்டு
வரிவிழிகொண்டு சியஎறிந்து
மாமயில்போல்லிவர் போவதுகள்டு

மனதுபிபாறாமல் அவர்பிறகுஓடி
மங்கலவிசங்கல சந்திகழ்கொங்கை
மருவமயங்கி தித்திமுதுண்டு
தேடியமாழுதல் சேரவழங்க

ஓருமுதல்ஷகி முதுபிபாருளாய்கி
நந்தனசுகளும் வம்பில்கிழுந்து
மதனசுகந்த விதனம்கிதுளன்று
வாலிபகோலமும் வேறுபிரிந்து

வளமையுமாறி கிளமையுமாறி
வன்பல்வழுந்துகிரு கண்கள்கிருண்டு
வயதுமுதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோத குரோதம் அடைந்து
செங்கையினில் ஓர்த்தழியும் ஆகியே

வருவது போவது ஒருமுதுகூனு
மந்தியனும்படி குந்தி நடந்து
மதியும் அழிந்து செவி தமிர் வந்து
வாய் அறியாமல் விடாமல் மொழிந்து

துயில்வரும் நேரம் கிருமல்பிறாது
தொண்டையும் நெஞ்சும் உலர்ந்த வறண்டு
துகிலும் கிழந்து சுணையும் அழிந்து
தோகையர் பாலகர்கள் கோரணிகொண்டு

கலியுகம்மீதில் கிவர்மரியாதை
கண்டிடும்என்பவர் சஞ்சலம்மிஞ்ச
கலகலென்று மலசலம்வந்து
கால்வழிமேல்வழி சாரநடந்து

தெளிவும்கிராமல் உரைதமுாற
சிந்தையும்விநஞ்சும் உலைந்துமருண்டு
திடமும் அழிந்து மிகவும் அலைந்து
தேற்றநல்லூக்கரவு ஏதுள்ளிநாந்து

மறையவன்வேதன் எழுதியவாறு
வந்ததுகண்டமும் என்றுதெளிந்து
கிணியன கண்டம் கிணின்தொந்தம்
மேதினிவாழ்வுந் லாதினிநின்ற

கடன்முறை பேசும் எனஉரைநாவு
தங்கவிழுந்துகைகொண்டுமொழிந்து
கடைவழிகஞ்சீ ஒழுக்கிடவுந்து
பூதமுநாலுக வாசமும் நின்று
நெஞ்கதமுாறி வரும்நேரமே

வளர்பிறைபோல எயிரும் உரோம
மும்சடையும்சீரு குஞ்சியும்விஞ்ச
மனதும்கிருண்ட வடிவும்கிலங்க
மாமலைபோல யமதூதர்கள்வந்து

வலைகொடுவீசி உயிர்கொண்டு போக
மெந்தரும்வந்து குனிந்தழிநாந்து
மாடில்விழுந்து மனைவியுலம்ப
மாழ்க்னரே கிவர் காலம் அறந்து

பழையவர்கானும் எனும்அயலார்கள்
பஞ்சபறந்திட நின்றவர் பந்தர்
கிடும்என வந்து பறையிடமுந்த
வேபினம் வேகவிசாரியும்என்று

பலரையும் ஏவி முதீயவர்தாம்கி
ருந்தசவம் கழுவுஞ்சீலர் என்று
பண்துகில் தொக்கல் களபம் அனிந்து
பாவகமேசெய்து நாறும் உடம்பை

வரிசைகெடாமல் எடும்எனழுடி
வந்துகிள மெந்தர் குனிந்துகுமந்து
கடுகிந்தந்து சுடலை அடைந்து
மானிடவாழ்வென வாழ்வெனிநாந்து

வீறகுகிடைழுடி அழல்கொடுபோட
வெந்துவிழுந்துமு றந்துநினைக்கள்
இருக்கலும்பு கருகிஅடங்கி
ஓர்பிடிந்றும்கி லாத உடம்பை
நம்பும்அடியேனை தினீ ஆஞுமே

மான்பொய்
மருதடி விநாயகர் திருவூஞ்சல்

காப்பு

முமருவு யூங்தமிழும் சைவம் ஓங்கும்
 புனீதநகர் யாழ்ப்பாணப் புதியில் என்றும்
 நாமருவு பாவலர்கள் போற்றப் பாடும்
 நகர்மானிப் பாய்த்தகழும் மருதடியின்
 கோமகனாம் கொம்பொடித்துக் கவிவ ரெந்த
 கொழுக்கட்டை அவலுண்ணும் பிள்ளை யார்க்குப்
 பாமருவும் பெந்தமிழில் ஊஞ்சல் பாடப்
 பரிந்தருள்செய் மருதடியான் காப்ப தாமே !

நூல்

திருவோங்கும் நான்மறைகள் கால்க ளாகத்
 திகழுசீவா கம்வயிர விட்ட மாக
 அருளோங்கும் கலைஞானம் வடங்க ளாக
 ஒனந்த ஓங்காரம் பலகை யாகப்
 கொருளோங்கும் தமிழுஞ்சல் தனிலே மேவும்
 பூரணரே வினாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

சிந்தையிலே திகழ்பக்திக் கால்நி றுத்திச்
 சீலமிகு பஞ்சபுலன் விட்டம் பூட்டி
 முந்துமெழில் நாற்கரணக் கயிறு மாட்டி
 முகழித்ததிரு வநுளென்ற பலகை தேக்கி
 பந்தமொரு ஜீவனவன் முத்தி என்னும்
 பக்குவமாம் பேரின்ப ஊஞ்சல் மேவும்
 சிற்பரரே விநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

உச்சிதனிற் பொன்மகுட முடியும் ஆட
 உயர்ந்துகலிற் சீந்துரத்தின திலக மாட
 கச்சிதம்சேர்ச் செவிக்குழைகள் சேர்ந்தே ஆட
 கார்வண்ணக் கரியுருவ மேனி மூட
 அச்சிறுகொம் பொடித்துநூல் மருப்பும் ஆட
 அபயமோடு வரதுத்தின் கரங்க ளாட
 பிச்சிகமற் மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 பேரருளே வீநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

விழியாட அருளாட வீகம்பும் ஆட
 வீளங்குதிருப் பட்டணியும் பொழிந்தே ஆட
 ஏழிலான மாதங்கக் கரமும் ஆட
 எடுத்திடுநற் பூரணமோ தகழும் ஆட
 அழகான ஆத்தியீரார் ஆரம் ஆட
 அறுகாடத் தும்பையி நாலும் ஆட
 நிழலீயும் மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 நிர்மலரே வீநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

செந்தமிழின் கவியருந்தும் செவிகள் ஆடச்
 செவ்வருளை மலர்முறுவ ஸ்தழு பூப்ப
 தந்திமுகத் தொந்தியீரில் குலுங்கி ஆடத்
 தவழ்பாச அங்குசமாம் படைக ளாட
 முந்தியருள் அவ்வைக்கே முகழுத்த ஞான
 முதல்வனே அகவலுக்கே அருளும் செல்வா
 கொந்தவிழிபு மருதடியாம் தலத்தி மேவும்
 குஞ்சரனே வீநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

தீங்கள் முகத்தனிலே செவ்வாய் பூத்தே
 தீகழ்வில்லில் அம்புகனைத் தொடுத்தே அன்று
 பொங்கவுனர் குலமழித்தே வியாளன் பூண்டு
 பொன்வெள்ளித் தண்டைதனைக் காலில் மாட்டி
 பங்குலவ முஷ்கத்தில் ஆசனித்தே
 பரிதியனும் ஞாயிறுபல கோடி ரூபன்
 தங்குமியீல் மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 தந்திமுக வீநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

அம்பிகையும் அம்பலனோர் வடந்தொட்ட பாட்ட
 அரவிந்தன் கிலக்குமியோர் வடந்தொட்ட பாட்ட
 நமியியன் வாணியிமோர் வடந்தொட்ட பாட்ட
 நயந்தாருகி பக்தநாரோர் வடந்தொட்ட பாட்ட
 கும்பிமுகத் தன்னல்கண பதியே தேவா
 துயர்நீக்கி நல்லறஞளப் பொழியும் நாதா
 அம்பதும் மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 ஆனைமுக விநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

அகத்தியருக் கருள்தந்த அரசே முன்னம்
 ஆனந்த முருகனுக்கும் உதவும் செல்வா !
 மதத்தினாரு கொம்பொடித்து மேரு மீதில்
 மாபார தக்கதையை எழுதும் தீரா !
 கிகத்தினிலே அவ்வையிவள் தமிழூக் கேட்டு
 எடுத்தவளைப் பரமுத்தி நல்கும் வீரா !
 செகத்தினிலே மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 சிற்பரரே வீநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

பானுவோடு மதியால வட்டம் ஏந்தப்
 பாவையராம் நாரியரும் பரதம் ஆட
 வானுலக கிந்திரனும் கவிரி வீச
 வானியவள் வீணையதை மீட்டிப் பாட
 தேனுலரா மாலவனும் குழலும் ஊதகத்
 தேவநந்தி முழுவிசைத்துக் கீதம் பாட
 மானிநகர் மருதடியாம் தலத்தில் மேவும்
 மதக்கரியே விநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

கழனியோடு கமலங்கள் குழும் வாவிக்
 கவின்மானி நகர்பக்தர் போற்றப் பாட
 அழிகொழுக அருள்நல்கி அபயம் ஈனும்
 ஆனைமுகப் பெருமானே ஆமர் ஊஞ்சல்
 குழுகனோடு குஞ்சரியும் வள்ளி யோடு
 கூடிமகிழ் வேலைக்கைப் பிள்ளை சேரும்
 எழில்லறஞ்செய் மருதடியாம் தலத்தி மேவும்
 ஏரம்ப விநாயகரே ஆமர் ஊஞ்சல்.

புரணனே வாரணனே ஆமர் இளஞ்சல்
 புங்கிகான்றைத் தார்புனைவோய் ஆமர் இளஞ்சல்
 காரணனே கணபதியே ஆமர் இளஞ்சல்
 கவின் நூனம் அருள்பவனே ஆமர் இளஞ்சல்
 நாரணனின் மருகோனே ஆமர் இளஞ்சல்
 நயந்தருளைப் பொழிபவனே ஆமர் இளஞ்சல்
 தாரணையில் மருத்தியாம் தலத்தில் மேவும்
 தண்ணருள்செய் விநாயகரே ஆமர் இளஞ்சல்.

வாழி

செந்தண்மை சேர்ந்தமூந் தணர்கள் வாழி !
 செழும்வின்ன கத்தாரும் வாழி வாழி !!
 பெந்தமிழின் கிணிமையெனப் பாலை நல்கும்
 பகவினும் மாரிமழை வாழி வாழி !!
 சிந்தையிலே செங்கோலின் அரக வாழி !
 செந்தமிழும் சைவனெறி நூனம் வாழி !
 எந்தையருள் மருத்தியாம் தலமும் வாழி !
 ஏரம்ப விநாயகரும் வாழி வாழி !!

குபம்

மருத்தி விநாயகர் திருவுஞ்சற் பதிகம் முற்றும்.
 கியற்றியவர்
 “கியலிசை வாரிதி”
 “ஸாஹித்ய சீரோன்மணி” “கவிமாமணி”
 யாழ்ப்பானம் மா.த.ந. வீரமணி ஜயர் அவர்கள்.

இ

“ ஆதி மூல மந்திரம் ”

பிரணவம் என்பது எக்காலத் திலும் எவ்வகையிலும் மாற்றமடையாது. எல்லாவற்றிக்கும் ஆதார மூலமாக மாய்தல் (அழிவு) அற்று இருக்கும் பேராற்றல். அதனால் அதனை மாயா(த) சக்தி என்றனர். இது இயல்பாக எல்லாவற்றிலும் நீக்கமறக் கலந்து நின்றாலும் தன்னிலை மாறாது. தனித்துவமாக இருப்பது. நாத வடிவமானது. சப்தத்தை எழுப்புவதற்கு காரணகருவியான “நா” வை அசையாமலே இயல்பாக எழும் ஒசையாதலால் இது மந்திரம் எனப்பட்டது.

இவ்வொலி பிரபஞ்சம் உருவாவதற்கு முன்பே ஒலித்தபடி இருந்ததும். பிரபஞ்சம் உருவாகுவதற்கு காரணமாக விளங்கியதும் இப் பிரணவம் என்ற காரணத்தினால் இதனை மூல மந்திரமாக ஆன்றோர் கொண்டனர்.

இத்தகைய பெருமையும். நுண்மையும் வாய்ந்த இவ்வொலி மனிதனிடத்து அவனது “நா” தமிழ்த்து அசைவற்று நின்ற போது வெளிப்பட்ட காரணத்தால் இதனை நாதம் என்றனர்.

இது மனித உடலின் சிரசாகிய கபாலத்தில் ஒலிப்பதால். அதனை மண்ணை ஓட்டின் உருவான “ஓ” என்ற எழுத்தாலும். பிரணன் உள்முகமாய் அடைபட்டு புருவமத்தியில் கும்பகம் ஆவதால் “ம்” என்ற எழுத்தாலும் நம் ஆன்றோர் குறித்தனர்.

சிரசில் புருவ மத்தியில். இமைகளின் மத்தியில் (இமையத்தில்) பிராணனாகிய குரிய சந்திர அக்கினி கலைகள் கும்பிக்கப்படுகிறது. அப்போது ஆத்தம் சாந்தியானது ஜோதியாக பிரகாசிக்கிறது. இதையே சீவனும். சிவனும்

உறையுமிடம் என்று திருமூலர் கூறினார். இவ்விடத்தை குறிப்பால் உணர்த்தவே. இனமகளின் மேல்ப் பகுதியை. பணிபார்ந்த வெள்ளியங்கிரியாகப் பாவித்து வெண்ணீரு அணியும். புருவ மத்தியை சீவனும். சிவனும் உறையுமிடமாக பாவித்துச் சந்தனமும். குங்குமமும் தரிக்கவும் நம் முன்னோர் பணித்தனர்.

எமது மூதாதையர் நாத வடிவான பிரணவத்தை வரிவடிவத்தில் ஆக்க எடுத்த முயற்சியின் விளைவே ஒங்காரப் பிரணவம். இதுவே மாயாசக்தி. ஆதிசக்தி. பராசக்தி என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும். உடலும். உயிரும். ஜீரணமும் ஒன்று சேர்ந்த ஆன்மா. அதையே பிரணவம் என்றும் முதலெழுத்தென்றும் நம் ஆன்றோர் மொழிந்தனர்.

“இறைவனை ஓளி வடிவினன்” என்று சகல சமயங்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. பிரபஞ்சத்திற்கு ஓளியாக விளங்குவது குரியன். குரியனின் ஓளிக்கு ஆதாரமாக இருப்பது வாயு. (நீர் வாயு — Hydrogen) ஆகவே பிரபஞ்சத்தின் ஓளிக்கும் இயக்கத்திற்கும் மூலாதாரம் வாயு.

இது இயற்கையின் ஒரு அடிப்படைக் கோட்பாடு. வாயு என்பது “நிலம். நீர். தீ. வாயு. ஆகாயம்” என்னும் ஐந்து மூலப்பொருட்களில் ஒன்று வாயுவிலிருந்து பெறப்படும் பிரகாசமும் வெப்பமும் அதன் ஆற்றலாகிய சக்தி. ஆதலால் ஆற்றலும் பருப்பொருள் மூலங்களும் பிரிக்கப்பட முடியாதவை. அவை ஒன்றின்றி ஒன்று இயங்க இயலாது. இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்த ஏகப்பொருள்.

இதுவும் இயற்கையின் ஒரு அடிப்படைக் கோட்பாடு இந்த இயற்கையின் நியதியை அனுசரித்துச் சக்தியாகிய ஆற்றலும். பருப்பொருளாகிய சிவமும் பிரிக்கப்பட முடியாதவை என்ற கோட்பாடு எழுந்தது. அதனையே “சக்தியின்றி சிவமில்லை. சிவமின்றிச் சக்தியில்லை” என்று இந்து சமயம் விளக்குகிறது.

ஓளிக்கு ஆதாரமான வாயு விரிவடையும் போது வெப்பமும். ஓளியும் பிரக்கின்றன. இந்த வாயுவை “வாசி” என்று சொல்வார்கள். வாசியின் தொடர் இயக்கம் “சிவா” எனத் திரிபடையும். ஆதலால் சிவா என்று திரிபடந்த வாயுவே பிரயஞ்ச இயக்கத்திற்கு மூலமாக அமைகிறது என்பது தெளிவு.

சிவமென்ற வாசி விரியும் போது "அ" என்ற ஒலியையும், ஒடுங்கும் போது "உ" என்ற ஒலியையும் தரிக்கும் போது "ம்" என்ற ஒலியையும் எழுப்பும். அதனால் வாசியின் இயக்கத்தில் எழுந்த ஆதி நாதமே "ஓம்" எனும் எழுத்து, விரிதல், ஒடுங்கல், அடங்கல் எனும் மூன்று காரியமும் இடைவிடாது தொடர்பாக நடப்பதாலேயே இந்த உலகம் இயங்குகிறது. இவ்வாறு காற்றில் இயல்பாக ஏற்படும் அதிர்வலைகளால் "ஓம்" எனும் பிரணவ நாதம் எழுகிறது.

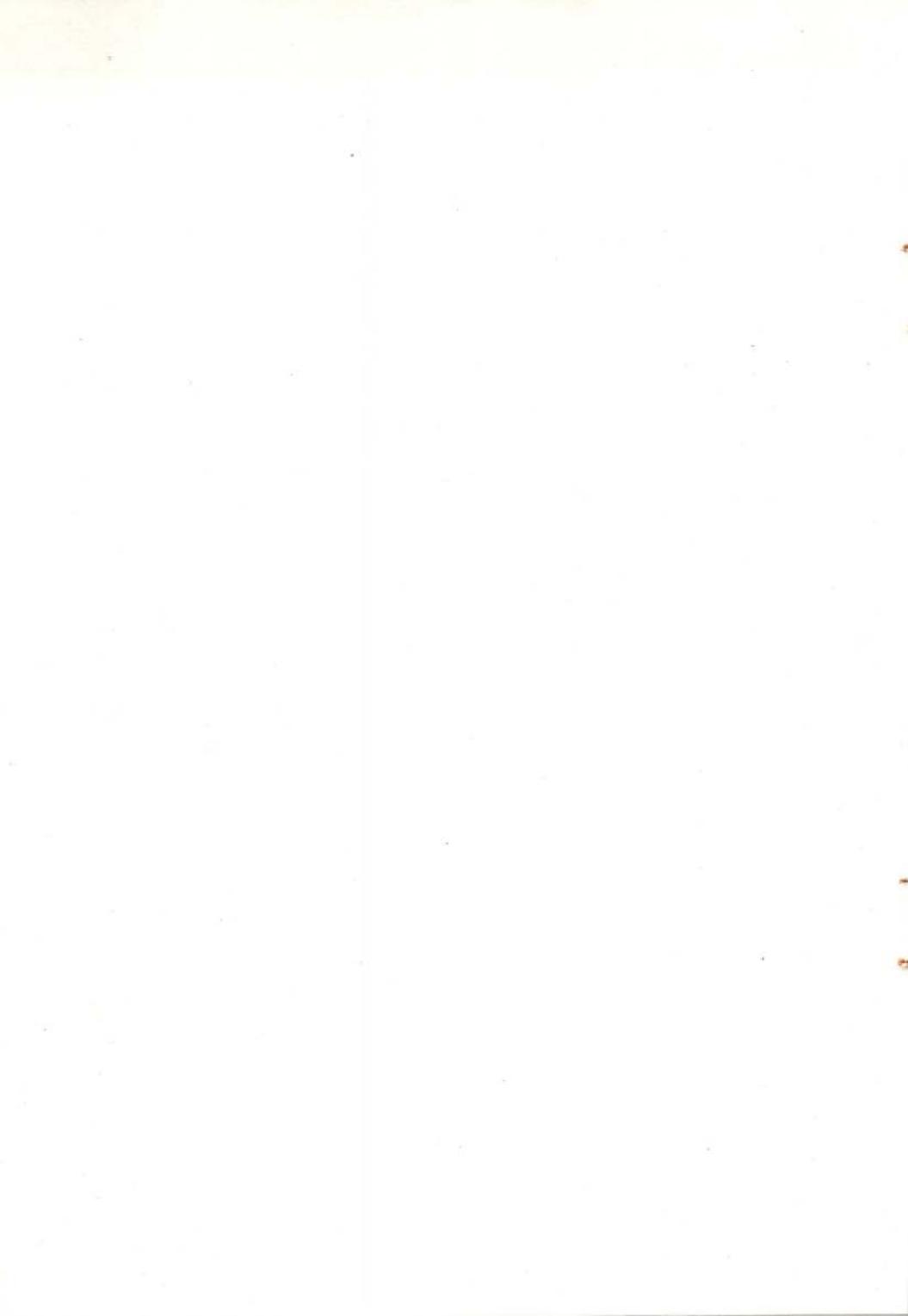
இதனை "ஆதியாய் நின்ற அறிவு முதல் எழுத்து" என்றார் ஒளவைப்பிராட்டியார். இதுவும் ஒரு இயற்கையின் அடிப்படைக் கோட்பாடு

இவ்வாறு இயக்கத்தினால் வெளிப்படும் ஆற்றலுக்கு இணையாக நிகழும். உலகில் வேறு எந்த ஆற்றலும் கிடையாது. அந்தப் பேராற்றலை "ஜீரணம்" அதாவது நிறைவானது என்றார் அகத்தியர். அந்தப் ஜீரண ஆற்றலைத் தன்னகத்தே கொண்டது ஆன்மா.

ஆன்மாவில் மறைந்து இருக்கும் இந்த ஆற்றலே ஆன்மசக்தி. அது விரிவடையும் போது எட்டு விதமான சித்துக்களைத் தருகிறன.

இவ்வாறு மனிதனில் ஆன்ம சக்தியாக பிரவாசிக்கும் ஆற்றலை "ஓம்" எனும் எழுத்தால் உலகுக்கு உணர்த்துவது இந்து சமயம்.

இந்த "ஓம்" எனும் நாதம் உலகமே அழிந்தாலும், தான் அழியாது நின்று ஒலிப்பது. அதனால் அதனை அழிவற்றது எனும் பொருள்பட "பிரணவம்" என்று அழைக்கிறார்கள்.

பிரணவம்

மூதியிலே ஒலித்துக்கொண்டிருந்த இந்த அனாதி நாதமே “ஓம்” எனும் “பிரணவ மந்திரம்”. அதுவே இந்து சமயத்தின் பூலக் ருறியீடு.

இந்த “ஓம்” அ + உ + ம் என்று கிரு உயிர் ஒலிகளையும் ஒரு மெய் ஒலியையும் தன்னிடத்தே கொண்டு ஒலிக்கிறது. அது அ, உ, ம் என்ற மூன்று எழுத்துக்களாய் வீரிந்து நிற்கும் போது ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் தனித்தனி பொருள் விளக்கியும், சேர்ந்து ஒரெழுத்தாக நிற்கையில் தனித்துவமான பொருள் விளக்கியும் நிற்கிறது.

“அ” அ, உ, ம் என்ற மூன்று எழுத்துக்களாய் வீரிந்து நிற்கையில், “அ” என்பது ஆதி முதல் எழுத்தாக விளங்குகிறது. இது தமிழ் நெடுங் கணக்கீன் முதல் எழுத்தாக அமைகிறது. மனதின், பேசுவதற்கு முதற் காரணமாக அமைவதால் “அ” வைப் பேசும் எழுத்து என்று சித்தர்கள் கூறினார்கள். அன்றியும் தமிழில் எண்களைக் குறிக்கையில் “அ” என்பது எட்டைக் (8) குறிக்கின்றது.

1) தன்வயம்	5) பற்றின்மை
2) தூய்மை	6) கருணை
3) கியல்பறிவு	7) பேராற்றல்
4) முற்றுணர்வு	8) பேரின்பம்

மூகிய எண் குணங்களின் ஒன்றுகட்ட உருவமாக கிறையென்னும் பேராற்றல் விளங்குகிறது. அதனாலேயே அப்பேராற்றலை எண்குணத்தன் என்றார் வள்ளுவர்.

இவ்வாறு இந்த எட்டு சிரேஷ்ட குணங்களும் கைவரப் பெற்றால், அவனிடம் எட்டுவைகச் சித்துக்கள் கைக்கடுகின்றன. அவற்றை அட்டமாசித்துக்கள் என்பார்கள். அவை முறையே,

- 1) அணுவிற்கு அணுவாக, கண்களால் காணமுடியாத சிற்றுருவத்தை அடைதல்.

- 2) அண்டசராசரங்கள் யாவையும் வியாபித்து நிற்கும் பேருருவத்தை அடைதல்.
- 3) பேருருவாயினும் பாரமற்ற கிலோன் உடலை அடைதல்.
- 4) சீர்ருருவாகினும் பாரமான உடலை அடைதல்.
- 5) அண்டசராசரங்களையும் நொடிப்பொழுதில் சஞ்சரிக்கும் வல்லமை அடைதல்.
- 6) பிற உடலில் புகுதல், வேண்டும் பொருளை வேண்டும் கிடத்தீர்குத் தருவித்தல், வீண்ணில் பறத்தல், நீர்மேல் நடத்தல், முக்காலத்தையும் உணர்தல், ஆகிய வல்லமைகளையும் அடைதல்.
- 7) படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் ஆகிய ஐந்தொழிலையும் செய்யும் ஆற்றலை அடைதல்.
- 8) அண்ட சராசரங்களையும் நவக் கிரகங்களையும் தம்வசப்படுத்தும் ஆற்றலையும் அடைதல். என்பன.

இவ்வாறு எட்டுத் தூய குணங்களையும் தன்னிடத்தே வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலமாக மனதினாகப் பிறந்த எவ்வும் அட்டமாசித்துக் களையும் பெறலாம். என்று பிரணவத்தின் விரிவாகிய முதல் எழுத்தாம் “அ” உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இவ்வாறு பல மெய்ப்பொருட்களை மறைமுகமாக உணர்த்துவதால் தமிழை மறைவிமாழி (பரி பாசை) என்றும்: இறைபொருளை உய்த்துவார்த்தரு உரிய மொழி என்ற காரணத்தால் தெய்விக மொழி (இறை மொழி - தேவ பாசை) என்றும் அழைக் கின்றார்கள். ஆதலால் தமிழ் மொழியில் நம் ஆன்றோர் கூறி வைத்த நான் மறைகளின் மெய்ப்பொருளையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து உளங் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“உ” பிரணவத்தின் கிரண்டாவது விரிவமூக்கு “உ”, கிடுதமிழ் நெடுங்கணக்கின் ஜந்தாவது உயிர் எழுத்தாக அமைந்துள்ளது. கிடு அண்ணாக்கலிருந்து பின்னுயிர் எழுத்தாக ஒலிப்பதால் கிதனை ஊமை எழுத்தென்று சீத்தர்கள் கூறினார்கள். மொழியிலாளர்களும் கிக்கருத்தை கின்று ஆதாரப்படுத்தி நிற்கின்றார்கள்.

ஆதியான மூலப் பிரகிருதிகள் ஜந்து. அதனால் “உ” ஜந்தாவது உயிர்ப்பொலியாக அமைக்கப்பட்டது. கிவ்வைந்து மூலப் பிரகிருதிகளும்,

பருப்பொருள் (MATTER) என்றும் ஆற்றல் (ENERGY) என்றும் கிரண்டாகப் பிரிந்தும் கலந்தும் இயங்குகின்றன என்பது வீஞ்ஞானத் தொல்வி. கிள் உண்மையை “சிவம்” பருப்பொருள் (MATTER) ஆகவும் “சக்தி” ஆற்றல் (ENERGY) ஆகவும் இயங்குவதாக சனாதன விதி (இந்து சமயம்) கூறுகிறது.

பிரணவத்தின் “உ” என்ற எழுத்து எண்ணீக்கையில் கிரண்டை (2)க் குறித்து நிற்கின்றது. அதாவது முற்கூறிய எண் குணங்களும், அட்டமாசித் துக்களும் சிவம், சக்தி எனும் கிரண்டையினுந் தே தோன்றுகின்றன என்பதாம். கிதனைத் தமிழ் அறிந்தவர்கள் உணர்வர்.

வள்ளற் பெருமானின் அடிசியாற்றி வந்து, அருளொளி நிலையம் கண்டு, ஆதும் விளக்கேற்றி வரும் சீத்திரமுத்தனும் கிவுவன்மையை, எட்டும் கிரண்டும் என்றது உன்

கிட்டவே கிருக்கிறது

வெட்டவெளியாகச் சொல்லலாம் - மறைபொருளை
கெட்டதென தூட்டர் தள்ளலாம்.

என்று குருமத்திமாலையில் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ் மொழியின் தோற்றத்தையும் அந்தப் பரிபாசை தின்னிதுன்பதையும் அறியாத மக்கள் மெய்ப்பொருளை உணரவோ ஏற்கவோ மாட்டார்கள். சனாதனமான மெய்ப்பொருளை முற்கால முனவர்கள், சீத்தர்கள் எல்லோரும் கூறியிருந்த போதும் மெய்ப்பொருள் உணர்வு அற்ற காரணத்தால் சமயவாதிகள் அதுனை சீந்தித்து தெளிவுறாத சீந்தையராய் ஐதீக, வைதீக நெறிகளில் மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

“ம்” அடுத்தது பிரணவத்தின் முன்றாவது விரிவையுத்து “ம்” என்ற மெய்யெழுத்தாகும். கிழு மெய்யெழுத்துக்களுள் பத்தாவது எழுத்தாக அமைகிறது. கிதனை “அடைப்பு முக்கொலி” என்று மொழியலா ஓர்கள் மொழிவர். (10) “ய” என்ற உயிர்மெய் எழுத்தால் குறிப்பர். “ய” என்பது அங்கத்தில் முக்கின் நுனையைக் குறிக்கும். பிரணாயாமத்தில் கிழு கும்பகம் செய்யும் கிடமாக அமையும்.

அகரமும் உகரமும் ஒன்று கூடிய ஒலி தரிக்கும் (அடைபடும்) கிடம், முக்கின் உள்வெளியும், தொண்டையின் மேலிடமும் சந்திக்கும்

சுற்றுமனையாகும். இங்கு உயிரும் மெய்யும் கிணற்குலவிக்கும் உயிர்மெய் எழுத்தே “ந்” என்பதாகும். சீவழும் சக்தியும் கூடிய அழக்க அதிர்வீல் அடைப்பொலியாக பிறந்த நாதமே பிரணவம் உன்னும் ஓங்கார நாதம்.

திந்த ஆகி ஒலியான பிரணவ நாதம் திரண்டாகப் பிரிந்து நாதம், வீந்து என்று பரினமித்தது. கிவ்வாறு பிரிந்த நாதத்தோடு வீந்து கலந்து உடல்கள் உருவாகின. அந்த உடல்களில் கலையாகி பிரானன் குடிபுகுந்தால் உயிர்கள் தோன்றி கியங்குகின்றன. அதனால் நாதம், வீந்து, கலையாகிய முன்றுமே ஆகி என்பது தெளிவு.

சாதம் என்ற ஒலியமான சேரோனீயமும், வீந்து என்ற ஒலிவாடவான சக்கலமும் ஒன்று சேர்ந்து அண்டமாகிய கருவறையில் கூடி சடமாக வளர்ந்து உரிய காலத்தில் புவியில் தலைக்கீழாகப் பிறக்கிறது. பிந்த சடம் பிரபஞ்ச ஸர்பால் வெளியிலிருந்து பிரானனைப் பெற்று முச்சவிட்ட தொடர்குகிறது. கிவ்வாறு உட்புகுந்த பிரானன் அவ்வுடல் அழியும் வரை அதைக் காத்துநிற்கிறது.

நாதத்தால் உடலும், வீந்துவால் உயிரும், கலையினால் பிரானனும் உருவாகி உலகத்தில் சீவராசிகள் தோன்றின. அதனால் அவை முன்றும் ஆதியானவை. ஆதியான கிவை அண்டப் பெருவெளியில் எவ்வித அதிர்வும் கில்லாம்லே கியல்பான ஒலியாகவும், சுயப்பிரகாசமான ஒளியாகவும், உயிர்ப்பாகிய கலையாகவும் விளங்குகின்றன. நீலையாக உள்ள கிவற்றின் கூட்டே ஓங்காரப் பிரணவம்.

மூத்தி

அண்டப் பெருவிவளியில் கோடான கோடி தன்னினாலீ நட்சத் திரங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அப்படிப் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்களில் ஒன்றே நாம் காணும் குரியன். அது தன்னிடத்திலே அளப்பரிய ஈர்ப்பு ஆற்றலையும் பிரகாசத்தையும் கொண்டுள்ளது. தன்னை மையப்படுத்தி பிறகோள்களைத் தன்னுடைய ஈர்ப்பு விசையால் ஈர்த்துக்கொண்டு கியங் குகின்றது. அதுமட்டுமன்றி தன்னுடைய பேராற்றலை அண்டசராசரங்கள் எங்கவும் பரப்பிக்கொண்டும் கிருக் கிறது. அந்த ஒளிப்பரகாசமும் ஈர்ப்புவிசையும் பிரதி பலிக்கும் கோள்கள், பிரதேசங்கள் யாவும்குரிய மண்டலம் எனப்படுகிறது. இந்தச் குரிய மண்டலத்தில் ஒன்பது பெரிய கோள்கள் உள்ளன. அவை குரியனின் பேராற்றலை உள்வாங்கி தத்தமது கியல்புகளுக்கு ஏற்ப பிரதிபலிக்கின்றன.

மூத்தியிலே இந்த அண்டம் (MICROCOSM) சலனமற்றிருந்தது. அப்போதும் ஓர் ஒசை கிடையிடின்றி கேட்டபடி கிருந்தது. பிரபஞ்சத்தின் அணாதி நிலை பற்றி ஆராய்ந்த வாயியல் வல்லுனர்கள் அதைக் கண்டுபிடித்து “பேர் ஒலிக் கோட்பாடு” (BIG BANK THEORY) என்று நிறுவினர்.

கியல்பாக கியங்கும் நாதத்தின் தன்மையையும் பிறப்பையும் உணராத காரணத்தால் “BANK” என்பதற்கு ஒரு திடப்பொருள் வெடித்தல் என்னும் கருத்தைவருவித்து விளக்கியுள்ளனர். அந்த அசரீ (வின்னினாலி) “ஓம்” என ரிங்காரித்தது. அந்த ஒலியை “பிரணவம்” என்கிறது உபநிடதம். கிறீஸ்தவமும் கிக்கோட்பாட்டை” மூத்தியிலே வார்த்தை (நாதம்) கிருந்தது. அது தெவனிடத்தில் கிருந்தது. அதுவே தேவனாயும் கிருந்தது” என்கிறது.

ஆகுமிலே கிந்த அண்டப் பெருவெளியில் உருவமற்ற பருப்பிபாருள்கள் (ஆயனு) எவ்வித பற்றுக்கும் (ஸ்ப்புக்கு) ஆளாகாத காரணத்தால் சலனம் அற்று ஓய்வு நிலையில் கிருந்தது. அந்த நிலையிலும் பிரணவ அசரீ ஒலித்தபடியே கிருந்தது. அதனால் அவ்வொலியை “ஆகு ஒல்” என்றார்கள். கிவ்வாறாக எவ்வித ஸ்ப்பும் அற்ற ஓய்வு நிலையை மெஞ்னானிகள் சமாதி என்றார்கள். அதாவது மனம், வாக்கு, காயம் முன்றும் ஒன்றி எவ்வித பற்றும் அற்று ஓய்வு நிலையில் ஏற்படும் ஆன்ம ஒடுக்கமே சமாதி. கிடு பிரபஞ்ச விரிவுக்கு முன்னிருந்த ஆகுநிலை. அதனால் ஆகுக்குச் சமான நிலை என்னும் பொருள்பட “சமாதி” என்றனர். வானியல் வல்லுனர்கள் கிந்திலையை “நிலைத்த நிலை” (STEADY STATE) என்றார்கள்.

இந்த ஓய்வு நிலையாகிய சமாதி நிலையில் கிருந்த பருப் பொருட்களிடத்தில், ஸ்ப்புக்குக் காரணமான மாயா (த) சக்தியின் பற்று (மனத்தின் செயற்பாடான எண்ணம்) சலனத்தை ஏற்படுத்தியது. அச்சலனத்தால்ஏற்பட்ட அசைவை வானியல்வல்லுனர்கள் “அலை அசைவுக் கொட்டபாடு” (Oscilating Theory) என்றார்கள். அதாவது பருப்பிபாருள் உந்து அல்லது ஸ்ப்பு வீசையில் அகப்பட்டு நகரும் போது அதற்கு எவ்வித புத்தாக்கங்களும் ஏற்படாதவிடத்து ஒரே சீரான கதியில் தொடர்ந்து இயங்கியபடியே கிருக்கும் என்பதாகும்.

அதன்படி விரிவும் ஒடுக்கமும், மாறி மாறி ஏற்படுபவை. கிதனை பிரளியகாலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஓங்காரத்தில் நாதவடிவமாக ஒடுங்கியும், பின் மீண்டும் ஓங்காரத்தில் கிருந்து மாயா (த) சக்தியின் ஸ்ப்பால் நாதம் வீரவடையும் என்றும், வீரவடையும் நாதமானது நாதம், வீந்து என கிரண்டாகப் பிரிந்து பிரபஞ்ச உற்பத் தியை தொடங்கும் என்றும் கூறுவார். கிதனை விஞ்ஞானிகள் (Evolution Theory) என்பர். பாமர் வீதி என்று கூறுவார்கள்.

கிவ்வாறு அண்டவெளியாகிய குரிய மண்டலத்தில் மாயா சக்தியின் பற்றுக் காரணமாக ஏற்பட்ட சலனத்தால் உருவாகியதே நாம் வாழும் பூமி.

கிப் பூமியும் மற்றைய நவகோள்களைப் போல குரியனின் பேராற்றலை உள்வாங்கித் தனது கியல்புகளுக்கு ஏற்ப பிரதிபலிக் கிறது. நவக் கிரகங்களின் தாக்க ஸ்ப்பு வேறுபாடுகளையும் நிலை மாற்றங்களையும் கணித்து விதிக்கப்பட்ட கோட்பாடே ஜோதிடம். கிடு

ஜோதி மயமாக விளங்கும் சூரியனை மையப்படுத்தி கணிக்கப் படுவதால் ஜோதிடம் எனப்படுகிறது. நாம் வாழும் பூமியும் இந்தச் சூரிய மண்டலத்தில் ஒர் அங்கமாக விளங்குவதனால் சூரியனால் அண்டத்தில் ஏற்படும் தாக்கங்களும் ஈப்புக்களும் பூமியைப் பாதிக்கின்றன. இயற்கையின் கூறுகளான காலை, உச்சி, மாழை, திரவ, சாமம் முதலாம் பொழுதுகளும், கார், குதிர், வசந்தம், கிளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பருவ மாற்றங்களும், உயிரினங்களின் தோற்றுங்களும், மறைவுகளும், வூக்கங்களும், அழிவுகளும் எல்லாம் இந்தத் தாக்க ஈப்பு வேறுயாடுகளின் விளைவுகளே.

ஆப்பு விசையால் ஏற்பட்ட சலனத்தால் காற்று உருவாகியது. காற்றிக் கியக்கத்தால் பருப் பளைஞருட்கள் அசைந்தன. அந்த அசைவில் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று உரசின. உரசலில் வெப்பம் பிறந்தது. அந்த வெப்பம் காற்றுடன் சேர்ந்து தீப்பற்றியது. தீயின் வெப்பத்தால் காற்று விரிவடைந்தது. விரிவடைந்த காற்று ஆவியா மாறியது. ஆவி சடக்குடன் கிணைந்து வூளிர்ந்து நீராகப் பொழிந்தது. நீர் சடக்குடன் சேர்ந்து அழுக்கத்தால் கிழவி மன் உருவானது.

இவ்வாறு காற்று, தீ, நீர், மன் முதலிய நான்கும் அண்டவெளியில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் காற்று, தீ, நீர், மன், வெளி ஆகிய ஐந்தும் மூலப் பிரக்ருதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. கிவை ஐந்தையும் பஞ்ச புதங்கள் என்றார்கள். பிரணவம் என்னும் பேராற்றலுடன் கிவ ஐந்து புதங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து அந்த உலகு உருவானது. ஐந்து புதங்களும் தத்தமது அளவுகளிலும் வூற்றல்களிலும் பேதப்பட்டு கலந்து இயங்குவதால் பிறப்புக்கள் ஏற்படுகின்றன.

“பரமாய சக்தியுள் பஞ்சமா புதம்
தரம் மாறில் தோன்றும் பிறப்பு”

என்று கிக் கருத்தைத் தமிழ் முதாட்டி ஒளவை தனது நூனக் குறள் வாயிலாக ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.

ஐந்து புதங்களும் வெளியில் கிருந்து தோன்றியதால் சகல புதங்களிலும் வெளியானது குறித்த அளவில் கலந்திருக்கிறது. அவ்வாறே காற்றிலிருந்து தீ தோன்றியதால் தீயில் காற்றும், வெளியும்

கலந்திருக்கிறது. தீயிலிருந்து நீர் தோன்றியதால் நீரில் வெளி, காற்று, தீ முன்றும் கலந்திருக்கிறது. நீரிலிருந்து மண் தொன்றியதால் மண்ணில் வெளி, காற்று, தீ, நீர் ஆகிய நான்கும் கலந்திருக்கிறது. ஐந்து பங்கு மண்ணும், நான்கு பங்கு வாயுவும், ஒருபங்கு வெளியும் கொண்டு இருவாகிய கலவையே நாம் வாழும் உலகு. இதனை

“நீலமைந்து நீர் நான்கு நீடங்கி முன்றே
உலவை கிரண்டு ஒன்று வின்.”

என்றார் ஓளவையார்.

காற்று, நீர், தீ, மண், வெளி ஆகிய பிரகிருதிகளின் கூட்டால் இருவான பூமிக்கு அண்மையில் கிருக்கும் கோள் சந்திரன். இது சூரியனின் ஆற்றலை உள்வாஸ்கி பூமிக்கு வழங்குகிறது. சந்திரன் பூமிக்கு அண்மையாக இருப்பதால் அதனால் ஏற்படும் தாக்கமும் ஈப்பும் பூமியில் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனைக் கருத்தற்காண்டு கணிக்கப்படும் ஜோதிடபலனைக் கோசாரபலன் என்கிறார்கள். ஆதலால் பூமியின் கியக்கத்தில் சூரியனும், சந்திரனும் கூடிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பது தெளிவு.

உலக இருவாவதற்கு காரணமான காற்று, நீர், தீ, மண், வெளி ஆகிய ஐந்துமூலப் பிரகிருதிகளுடன் சூரியனும், சந்திரனும் சேர்ந்து ஏழும் பிரபஞ்சத்தின் பங்குகளாக வீளங்குகின்ற போதும் அவற்றால் பிரபஞ்ச உயிர்களைத் தோற்றுவிக்க முடிவதில்லை. இவையாவும் பெளதீகங்கள், இவற்றைவிட வீஞ்ஞான ஆய்வுக்கு அகப்படாமல், கருவி காரணாதீகளினால் அறிதற்கு அதோக இருந்துகொண்டு அவற்றை கியக்கும் தனியாற்றல் ஒன்றுள்ளது. அதனைச் சமயவாதீகள் கிரைசக்தி, மாயா சக்தி, ஆத்ம சக்தி, மனோசக்தி என்று பலவாறு பெயரிட்டுள்ளார்கள். வீஞ்ஞானிகள் பகுத்து அறிவதற்கு கியலாத அந்த சக்தியை (ஆடிடாடவழநா) என்று கூறுகிறார்கள். இதன் நினைவாற்றல் கருதி அதனைப் பூரணம் என்றார் அகத்தியர்.

பூமி உலுவாவதற்கு மூலமான காற்று, நீர், தீ, நிலம், வாயு, ஆகாயம் எனும் ஐந்து புதங்களுடன் சூரியன், சந்திரன் கிரண்டும் வேர்ந்து ஏழு பெளதீகப் பொருட்களும் “பூரணம்” என்னும் ஆத்மாவும் சேரும்போதே பிரபஞ்ச உற்பத்தி தொடங்கியது. அதாவது உயிரினங்கள் தோன்றின. அதனால் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மேற்கூறிய எட்டு

மூலகங்கள் என வகுத்தார்கள்.

“மண்ணோடு நீர்ஸ்கி மதியோடு காற்றுரவி
வின்எச்ச மூர்த்தியோடு எட்டு,”

என்று இந்த மெய்ப்பொருள் உண்மையை தனது ஞானக்குறள் வாயிலாக ஆதாரப்படுத்துகிறார் ஓளவை.

பஞ்சபுதங்கள், குரியன், சந்திரன், பூரணம் ஆகிய எட்டு மூலகங்களினாலும் உருவாகி கியங்குவதே இந்த உலகு. கிவற்றில் பூமியானது ஒரு பொதீகத் தொகுப்பு. மற்றையவை சக்திகள், குரிய சக்தி வெப்பத்தையும், சந்திரசக்தி குளிர்மையையும்,

பூரணம் உயிர்ப்பையும் கொடுக்கின்றன. கிவை எட்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து தாதுக்கள் உருவாகின்றன. அவ்வாறு உருவாகும் தாதுக்களை ஏழாக வகுத்தார் ஓளவையார்.

“தொக்கு உதிர்த்தோட ஊன்மூளை நினைமென்பு
சுக்கிலம் தாதுக்கள் ஏழு.”

என்பது அவரது குறள்.

இவ்வாறு அட்ட மூலங்களினால் உருவான தோல், திரத்தம், தசை, மூளை, கொழுப்பு, எலும்பு, சுக்கிலம் எனும் தாதுக்களும் கூடி உருவானது எது உடல். அவ்வடலில் பிராணன் என்னும் மூச்சு குடிபுகுந்து கியக்கத் தொடங்கியதும் உடல்களுக்கு உயிர்ப்பு ஏற்படுகிறது. அதனால் அவை உயிர்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. தோன்றிய உயிர்கள் தமழுள் கலந்து மேலும் தம்போல் பல உயிர்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இவ்வாறு உயிர்கள் பரினமிக்க மூலமாக அமைவன முற்கூறிய அட்டமூலங்களும் சப்ததாதுக்களும் ஆகும். கிவை ஒன்றாகி அமைந்த உடலில், அவையியல்லாம் கூடி உவாவது மீண்டும் நாதமாகி தோன்றிய திடத்திலேயே ஒடுங்கி விடுகிறது என்பதை ஓளவையார்.

“கிவை யெல்லாம் கூடி உடம்பாய ஒன்றில்
அவையியல்லாம் ஆனது விந்து.”

என்று தனது ஞானக்குறளில் கூறியுள்ளார்.

ஆகவே பிரபஞ்சமும் உயிர்களும் தோன்றுவதற்கு முலமாக அமைவது “வீந்து” என்பது தெளிவு. “வீந்து” என்றாலும் “வித்து” என்றாலும் பொருந்தும். அதனாலேயே “வித்தீல்லாத சம்பிரதாயம்” முன் னும் கில்லை பின் னும் கில்லை” என்ற முதுமொழியும் வழங்களாயிற்று.

(வி) கிந்து திரிய உலகு பிறந்தது.. கிந்து என்பது ஒருவெண் கருக்கள். அவை ஒன்றுடன் ஒன்று கூடித் திரிபு அடைவதால் பிரபஞ்சம் உருவாகிறது. அதனால் அது கிந்தஜிரியம் எனப்பட்டது. கிந்திரியம் என்பது மனிதக்கரு. கரு என்பது மூலம். அதனால் கிந்த மூலக் கோட்பாட்டை அநாதியானதாக கொண்டு “சனாதன தருமம்” என்றனர். கிதுவே கிந்து நமயத்திற்கு மறுபெயர்.

ஆகலால் கிந்து சமயம் என்னும் பெயர், கிந்திரியம், என்றதன் அடியாற்றிப் பிறந்த தென்பதை நாம் முதலில் உணர வேண்டும்.

ஆஸ்கிலேயரும் மேலை நதட்டவரும் தாம் கண்டறிந்ததாக கூறும் “கிந்து” நதிக்கரை “நாகரீகத்தின் பெயரால் ஏற்பட்டதல்ல. என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். “கிந்து” என்ற பதம் எவ்வகையாலும் “கிந்து” என்று திரியவறி கில்லை என்பது கிலக்கண நூலோர் முடிபு. ஆகலால் கிந்து சமயம் என்னும் வாழும் நெறி உலகின் கியக்க, கியங்கு சக்திகளின் அடிப்படை விதிகளின் பெயரால் ஆக்கப்பட்டது என்பது தெளிவு.

ஓவ்வொயார் அருளிய

ஆக்திகுடி

காப்பு

ஆக்தி குடி அமர்ந்த தேவனை
ஆக்தித் தொழுவோம் யாமே.

- 1) அறஞ் செய விரும்பு
- 2) ஆறுவது சினம்
- 3) கியல்வது கரவேல்
- 4) சவது விலக்கேல்

- 5) உடையது விளம்பேல்
- 6) ஊக்கமது கைவிடேல்
- 7) என் எழுத்து கிகழேல்
- 8) ஏற்பது கிகழ்ச்சி
- 9) ஜயம் கிட்டுன்
- 10) ஒப்புரவு ஒழுகு
- 11) ஒதுவது ஒழியேல்
- 12) ஒளவியம் பேசேல்
- 13) அக்கம் சுருக்கேல்
- 14) கண்டொன்று சொல்லேல்
- 15) ஸப்போல் வனள
- 16) சனி நீராடு
- 17) ஞயம்பட உரை
- 18) கிடம்பட வீட்டேல்
- 19) கிணக்கம் அறிந்து கிணங்கு
- 20) தந்தை தாய் பேண்
- 21) நன்றி மறவேல்
- 22) பருவத்தே பயிர் செய்
- 23) மன்று பறித்து உண்ணேல்
- 24) கியல்பு அலாதன செயேல்
- 25) அரவம் ஆட்டேல்
- 26) அலவம் பஞ்சில் துயில்
- 27) வஞ்சம் பேசேல்
- 28) அழுகு அலாதன செயேல்
- 29) கிளமையிற் கல்
- 30) அறஙன மறவேல்
- 31) அனந்தல் ஆடேல்
- 32) கடிவது மற
- 33) காப்பது விரதம்
- 34) கீழமைப்பட வாழ்
- 35) கீழ்மை அகற்று
- 36) குணமது கைவிடேல்
- 37) கூடிப் பிரியேல்

- 38) கெடுப்பது ஒழி
 39) கேள்வி முயல்
 40) கைவினை கரவேல்
 41) கொள்ளள விரும்பேல்
 42) கோதாட்டொழி
 43) கெளவை அகற்று
 44) சக்கர நெறிநல்
 45) சான்றோர் தினத்து கிரு
 46) சீத்திரம் பேசேல்
 47) சீர்மை மறவேல்
 48) சுளிக்கச் சொல்லேல்
 49) சூழ விரும்பேல்
 50) செய்வன திருந்தச் செய்
 51) சேரிடம் அறந்து சேர்
 52) சை எனத் தீரியேல்
 53) சொற் சோர்வு படேல்
 54) சோம்பித் தீரியேல்
 55) தக்கோன் எனத் தீரி
 56) தானமது விரும்பு
 57) திருமாலுக்கு அடிமை செய்
 58) தீவினை அகற்று
 59) துன்பத்திற்கு அடம் கொடேல்
 60) தூக்கி வினை செய்
 61) தெய்வம் கிகழேல்
 62) தேசத்தோடு ஒத்து வாழ்
 63) தையல் சொற் கேளேல்
 64) தொன்மை மறவேல்
 65) தோற்பன தொடரேல்
 66) நன்மை கடைப்பிடி
 67) நாடு ஒப்பன செய்
 68) நிலையில் பிரியேல்
 69) நீர் விளையாடேல்
 70) நுண்மை நுகரேல்
 71) நூல் பல கல்
 72) நெற்பயிர் விளை
 73) நேர்ப்பட ஒழுகு

- 74) நெவினை நனுகேல்
 75) நொய்ய உரையேல்
 76) நோய்கு திடங் கொடேல்
 77) பழிப்பன பகரேல்
 78) பாம்போடு பழகேல்
 79) பிழைப்படச் சொல்லேல்
 80) பீடு பெற நில்
 81) புகழ்ந்தாரைப் போற்றி வாழ்
 82) புமி திருத்தி உண்
 83) பெரியாரைத் துணைக் கொள்
 84) பேதமை அகற்று
 85) பையலோடு கிணங்கேல்
 86) பொருள்தனைப் போற்றி வாழ்
 87) போர்த் தொழில் புரியேல்
 88) மனம் தடுமாறேல்
 89) மாற்றானுக்கு திடங்கொடேல்
 90) மிகைப்படச் சொல்லேல்
 91) மீதுண் விரும்பேல்
 92) முனை முகத்து நில்லேல்
 93) முர்க்கரோடு கிணங்கேல்
 94) மெல்லின் நல்லாள் தோள் சேர்
 95) மேல் மக்கள் சொல் கேள்
 96) மை விறியார் மனை அகழ்
 97) மொழிவது அறமொழி
 98) மோகத்தை முனி
 99) வல்லமை பேசேல்
 100) வாது முன் கூறேல்
 101) வித்தை விரும்பு
 102) வீடு பெற நில்
 103) உத்தமனாய் கிரு
 104) ஊருடன் கூடிவாழ்
 105) வெட்டெனப் பேசேல்
 106) வேண்டி வினை செயேல்
 107) வைகறைத் துயில் எழு
 108) ஒன்னாரைச் சேரேல்
 109) ஓரம் சொல்லேல்.

இந்து சமயத்தின் தோற்றும்

கிப்பரந்த உலகில் மனிதப் பிறப்பிபடுத்த சகலரும் அன்னை தந்தையரின் நேசத்தால், அவர்களது நாத வீந்துக்களின் கூட்டுறவில், தாயாரின் கருவறையில் 300 நாட்கள் தவநிலையில் கிருந்து பர்நாம வளர்ச்சி பெற்று தோன்றியவர்களே.

எத்தனை கோடியுகங்கள் கழிந்த போதும் இனீக்கழிந்தாலும் இந்த அடிப்படைநியதி மாறப்போவது தில்லை. கிழு மாற்றவோ மாறவோ முடியாத கீர்க்கையின் நியதி.

தற்கால வீஞ்ஞானி பரிசோதனைக் குழந்தையை உருவாக்கிச் சாதனை படைத்து வீட்டதாக நம்புகிறான். ஆனால் அவனால் கூட இந்த அடிப்படை (தத்துவத்தில்) நியதியில் மாற்றம் காணமுடியவில்லை. ஆன், பெண், கிருவரின் இந்திரியங்களான சுக்கில், சுரோதீத் துளிகள் இன்றி அவனால் அக் குழந்தையை உருவாக்க முடிந்ததா? அன்றியும் அக்குழந்தையை ஒரே மாதக்கில் அல்லது பன்னிருமாதக்கில் உருவாக்க முடிந்ததா? முடியவில்லையே. அதுதான் கீர்க்கையின் நியதி.

இந்த கீர்க்கையின் நியதிதான் அனாதியான பிரபஞ்சக் கோட்பாடு. அதனை அடிப்படையாக வைத்தே, இந்து சமயம் பிறந்தது.

முகையால் எம்முன்னோர், தாம் வகுக்க வாழ்வியில் நெறியை, “இந்து நெறி” என்று அழைத்தனர்.

“இந்து நெறி” பிரமச்சரியம், கிருகல்தும், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் எனும் நான்கு பருவத்திலூம் (சமயத்திலூம்) பயன்படுவதால் “இந்து நெறி” எனப்பட்டது. கிழு அனாதி உருவானதால் சனாதன நெறி அல்லது தர்மம் எனப் போற்றப்படுகிறது.

அனுவீர்குள் அனுவாகி நிற்கும் ஓற்றலை மூராய்ந்தான் மனிதன். “அவனருளாளே அவன்தாள் வணங்கு” என்பது மாணிவாசகர் கூற்று. அதுபோல் அனுக்கள் திரண்டு உருவான மனிதன் தான் அனுக்களின்

கூட்டு என்பதை அறிந்திருந்தும், அனுவைப் பிளந்து அறிய முயன்று வெற்றியும் கண்டான். கிதில் வியப்பு ஒன்றும் கில்லை. ஆனால், அவன் கண்டறந்த விடயங்கள்தான் வியப்பிற்கு உரியவை. அனுவைப் பிளந்த மனிதன், அதனுள் கிருவேறு பொருட்களைக் கண்டான். அவை கிரண்டையும் கியக்கும் ஒரு தனி ஆற்றலையும் உணர்ந்தான். கில் ஆற்றலை பகுத்து அறிவதற்கு கியலாத சக்தி (Occult Power) என்று பெயரிட்டான். கில்வாறு கின்றைய விஞ்ஞானி பலகோடி பணத்தை விரயஞ்செய்து கண்டுபிடித்த உண்மையை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் மெஞ்ஞானி எவ்வித விரயமுமின்றி தன்னிலே தான் நுழைகி மூராய்ந்து கண்டவற்றை கிந்து சமய மெய்ப்பொருளாக ஆக்கித்தந்துள்ளான்.

அதன் குட்சுமே ஓங்காரம் எனும் பிரணவமாக விளங்குவது தான் விந்தையிலும் விந்தை. எதை அறியாமை, முடநம்பிக்கை என்று கிடைக்கால மனிதன் எள்ளி நகையாடனானோ, அதையே தற்கால மனிதன் மாபெரும் ஆற்றல் என்று போற்றுகிறான். கிந்து பூரணம் என்ற கிப் பேராற்றலை தன்வயப்படுத்திக் பொள்ளும் மார்க்கத்தையும் கண்டான். நிலையான நிலையில் (Steady State) மனிதன் கிருக்க முடியும் என்று உணர்ந்தான். அதனை “நிர்விகற்ப சமாதி நிலை” எனச் சொன்னான். கிராமலிங்க வள்ளலார் கூறிய “மரணமற்ற பெருவாழ்வை” வாழும் வழியைப் புகட்டுவதே கிந்து சமயம்.

சீரேஷ்டமான என் குணங்களையும் மனிதப் பிறப்பெடுத்த யாவரும் பெற்று நற்கதி அடைய வேண்டும் என்பதற்காக வகுக்கப்பட்ட வாழும் நெறியே கிந்து சமயம். கிந்த எட்டுக் குணங்களையும் தன் அகத்தே வளர்த்துக் கொள்பவன் எவனோ அவனே மனிதன். மனதை ஆள்பவன் எவனோ அவன் ஒருவனே மனிதனாகப் பிறந்ததன் பயனை எழுதுகிறான். மனதைப் பக்குவப்படுத்தச் சீறந்த வழி, முறையான கில்லறமே! என்று வகுத்துக் கூறும் சமயம் கிந்து சமயம்.

நான்கு புருடார்த்தங்கள்

மனீதன் வாழ்வாஸ்கு வாழ்வதற்கு இந்து சமயம் வகுத்துக் தந்த நெறிகள் நான்கு. அவை கிளமை நெறி, கில்லற நெறி, சற்சன நெறி, சீவ நெறி என்பன. இவற்றையே வேத நூல்கள் பிரமச்சரியம், கிரகஸ்ததம், வானப்பிரஸ்ததம், சன்னியாசம் என்று வடமொழில் கூறுகின்றன. கிலை மனீதனாய் பிறந்த சகலரும் கைக்கொள்ள வேண்டிய நான்கு பருவ நெறிகளாகும். இந்த நான்கு பருவங்களும் மனீத வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாதவை. இந்நான்கு பருவங்களிலும் மனதில் எழும் சலனங்கள், சஞ்சலங்கள் பல. அவற்றை எவ்வாறு கடந்து, கடைத்தேறுவது என்பதைப் புகட்டும் வாழ்வியல் நெறிகளே! இந்து சமய நெறிகள். ஆதியை அறிந்து, தெளிந்து, மனீதன் தனக்கு தியல்பான வாழ்வை வாழ்வேண்டும் என்பதற்கு ஆக்கப்பட்டவையே அறிநெறிகள்.

மனீதன் கிளமையாக இருக்கும் சமயத்தில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கநெறி ஒன்று. அவன் காதல் வாழ்வ என்னும் குடும்ப வாழ்வ வாழும் சமயத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கநெறி வேறு. அதே மனீதன் சமுகத்தில் மனமுதிர்ச்சி அடைந்து சகமக்களுடன் உறவாடும் சமயத்தில் கைக்கொள்ள வேண்டிய வாழ்க்கை முறையை முன்னையற்றை வீட வேறுபட்டது. அதன் பின் வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்ந்து மனத்தில் தெளிவும் உண்மை உணர்வும் ஏற்படும் சமயத்தில் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள் வேறு. இவ்வாறு நாலு சமயங்களிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிகளை முறையாக விளக்கும் சமயமே, இந்து சமயம்!

மனீதனாய் பிறந்த சகலரும் கைக்கொள்ள வேண்டிய நான்கு பருவ நெறிகளே கிலை. ஆனால் சமயவாதிகள் இவற்றை உயர் குலத்தவர்களாகக் கருதப்படும் பார்ப்பனர், சுத்திரியர், வைசியர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாகத் திரிவைபடுத்தி விட்டதால், இது பொது மக்களிடம் பயிலப்படாது மறையலாயிற்று.

“தன்னிலையை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும்சக்தி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்.”

என்பது உமாபதியார் திருவாக்கு கிறையிடம் பட்சபாதம் கிடையாது. விண்ணின்று பெய்யும் மழையும், விண்ணில் காயும் கதிரவனும், சூற்றில் ஓடும் நீரும் எல்லோர்க்கும் பொதுவானது போல கிறைவனது என் குணங்களும் எல்லோருக்கும் பொதுவானது. எது உலகமும் உயிர்களும், பேர் அண்டத்தின் சிறு குளியாக அதன் பிரதிவிஸ்பமாக அமைந்திருக்கின்றது. குளத்தில் கிருக்கும் நீரை ஒரு குடத்தில் முகந்தால் குடத்து நீருக்கும் குளத்து நீருக்கும் பேத மிருக்குமா? கிருக்காது. கிவை பேதமில்லாதது போலவே அண்டத்தில் கலந்து உள்ள பஞ்ச பூதங்களுக்கும் பிண்டங்களாகிய பிறப்புகளில் கலந்து கிருக்கும் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் பேதமில்லை. அவை அளவில் வேறுபட்டாலும் ஒத்த தன்மையனவே. அதனால் அண்டத்தில் கிருக்கும் பிண்டம் தோன்றியதா? அல்லது பிண்டத்தில் கிருந்து அண்டம் தோன்றியதா? என்ற கேள்விக்கு இடமில்லை. அண்டமும் பிண்டமும், பரமத்மாவும், ஜீவாத்மாவும் கிரண்டுமே அநாதியானவை. அதனாலேயே ஒரு அடியவன் “என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமை அல்லவா” என்று பாடினார். அப்படியிருக்க, அப்பண்புகளை எல்லோரும் பெறமுடியாது கிருப்பதற்குக் காரணம் அவரவர்களின் முயற்சியின்மையே.

“முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை கின்மை புகுத்தி விடும்”

என்றார் வள்ளுவர்.

நாம் முயற்சி செய்தால்த்தான் எதையும் அடைய முடியும். தன்னிரல் கிறங்கினால் தான் நீச்சலடிக்க முடியும். நாம் சாப்பிட்டால்தான் பசி தீரும். மற்றவர்கள் சாப்பிட்டால் எமக்கு பசி தீர்மா? அதுபோல நாம் முயன்றால் தான் கிறையின் என் குணங்களையும் எம் யில் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

‘நலமிலன் நன்னொர்க்கு நன்னினர்க்கு நல்லன் சலமிலன் பெயர் சங்கரன்.’’

என்று முயற்சீக்காதவரிடத்து சேராமலும் முயற்சிப்பவர்களைச் சேர்ந்தும் கிருப்பான் கிறைவன். அவனிடத்து பேதமை என்ற சலனம் கிடையாது என கிறைவனின் பேதமற்ற தன்மையை விளக்குவார் உமாபத்யார்.

மனிதப்பிறவி

பிரணவம் என்னும் கிந்தக் தாரக மந்திரத்தை ஒுதாரமாகக் கொண்டே உலகையும் உயிர்களையும் பிரமன் படைக்கிறான் என்கிறது வேதம்.

பிரமன் பிரணவத் தீன் பொருளை மறந் தகாலத் தீல் சீருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களே அகரர்கள். பிரணவத் தீன் பொருளை மறவாதகாலத்தில் சீருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களே தேவர்கள். அதனால் அறிவு, அறம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய சுரர்களுக்கும் (தேவர்கள்), அறியாமை, மறம், ஒழுக்கமின்மை ஆகியவற்றுடன் கூடிய அசுரர்களுக்கும் (நரகர்) கிடையே எப்பொழுதும் சன்னட சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. சுரர்கள் அசுரர்களால் பல கொடுமைகளை அனுபவித்தார்கள். அக்கொடுமைகளில் கிருந்து தேவர்களை காத்து திரட்சீக்க தேவசேனாபதியாக முருகன் அவதாரம் எடுத்தான்.

அவன் பிரமனிடம் படைப்புக்கு ஒுதாரம் என்ன? எனக் கேட்டான். பிரமனும் தயங்காமல் பிரணவம் என்று கூறினான். அப்படியானால் பிரணவத்தீன் பொருள் என்ன? என்று கேட்டான் முருகன். பிரணவத்தீன் பொருளை மறந்திருந்த பிரமன் பொருள் கூற அறியாது நின்றான். முருகன். அவனைத் தலையில் குட்டி சிறையில் அடைத்துவிட்டுத் தானே சீருஷ்டியைத் தொடங்கினான் என்று கந்த புராணம் சொல்லுகிறது.

முருகனால் சீருஷ்டிக்கப் பட்டவர்கள் மரணம் அற்றவர்களாக, நித்திய ஜீவர்களாக, சீரஞ்சீவிகளாக வாழ்ந்தார்கள். அதனால் பூமாதேவி பாரம் தாங்கமாட்டாது கிறைவனிடம் முறையிட்டாள். கிறைவன் முருகனை அழைத்து, பிரணவத்தீன் பொருளை அவன் மூலம் மீண்டும் உலகிற்கும், பிரமனுக்கும் அறிவிக்கச் செய்தான். அதனால் முருகனுக்கு கலியுகவரதன் என்றும், தந்தைக்கு உபதேசித்ததால் சீவகுருநாதன் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன என்பதும் புராண வரலாறு.

கிவ்வாறு கந்த புராணத்தில் கூறியது போல பிரணவத்தீன் புனீதத்தை உணராத, அறியாத கிண்றைய மனிதன், ஒழுக்க மற்று அதர்ம சீந்தையுடனும், பேராசை, சுயநலம் பொறாமை முதலியவை பேயாக அவன் உள்ளத்தில் குடிகொள்ள, கற்பு நெறி தவறி, காமாந்தகார என்னத்துடன் உடல் உபாதைக்கு மட்டுமே முதலிடம் கொடுத்து வீலங்குகளிலும் கேவலமாக உடலுறவில் ஈடுபட்டு அதன் விளைவால் உருவெடுத்த ஈணைஜன்மங்களே, கிராக்கதூர்கள் போலும் காருண்யம் அற்று, கொலை, கொள்ளள, வஞ்சகம், விபச்சாரம் முதலியவற்றுள் முழுகிக்கிடக்கின்றன.

ஆனால் முற்கூறியபடி கிந்துசமயம் வகுத்த கில்லறிநறியில் நிற்பவரிடம் கிறைவன் தூய பிரமமாக கிந்திரியத்தில் கலந்து சுற்புத்திரர்களைப் பெறுவதற்கு வழிகாணுகிறான். அல்லாத பேர்கள் தத்தமது மனோபேதத்திற்கமைய புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்கள்.

மனிதன் நிறைவான வாழ்வ வாழுக் காரணமான புரணத்தை அறிந்து கொள்ளத் தெளிந்த உள்ளம் வேண்டும். ஆன்மீக உணர்வும், மனிதனுக்கு கியல்பாகவே கிருக்க வேண்டிய மனிதனேயமும் வேண்டும். கிவை அனைத்தும் கூடிவந்தால், அந்தப் பூரணப் பொருளை உணர்த்த ஒரு குரு அவசியம் வருவார்.

ஷுகவே மனிதர்கள் மேற் கூறிய வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து, குருமூலமாய்ப் பூரணத்தை அறிந்து பயின்று பேரின்பப் பெருவாழ்வ வாழ்வதே பிறப்பெடுத்ததன் பயன் என்று கூறுவது கிந்து சமயம்.

கிதைப்பரிபூரணமாக உணர்ந்த படியால்த்தான் அகத்திய மாழுனி உடலும் உயிரும் பூரணமும் ஒன்றான பிரணவத்தைப் போற்றினார்.

கு

“உலக குரு ஒருவன் திறைவன் அவனருளால்
பல பொருளும் பாரிலுள்”

என்பார் அருளொளி அண்ணல்.

உலகு முழுவதையும் கியக்கித் தானும் கியங்கிநிற்கும்
பேராற்றலே பூரணம். அது குருவடிவாக வந்து மனிதனின் அறியாமையைப்
போக்குகிறது என்பது சமயவாதிகளின் நம்பிக்கை.

ஆனால் இன்று மக்கள் மெய்ப்பொருளுணராத வேடதாரிகளையும்
அவர்களது வார்த்தை ஜாலங்களையும் நம்பி, மயங்கி அவர்களையே
குருவாகக் கொண்டு யீளாத் துன்பத் தையும் துயரத் தையும்
அனுபவிக்கிறார்கள். திதனை,

குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்கா கிருவினைக் கொள்வார்
குருடும் குருடும் குருட்டாடமாடுக்
குருடும் குருடும் குழிவிழுமாரே.

என்று விளக்கும் தீருமூலர் குருவாக வருவது அப்பரிபூரணமான
அழற்றலே என்பதை

குருவே சீவம் எனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சீவம் என்பது குறித்து ஓரார்
குருவே சீவனுமாய் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே உரை உணர்வற்ற ஒர் கோவே.

என்றும் கூறுகிறார்.

கிந்த பூரணத்தை விளக்க வந்த அகத்தியர்

பூரணமே தெய்வமென உரைத்தார் ஜயா
பூரணத்தை தின்னிதென்று பகல வேண்டும்
காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் நினைவாய்க் கொள்ளு
கலையான புதினாறும் பூரணமே.

என்று கூறினார்.

“கலை” என்ற பதம் அறிவு, காலத்தின் நுட்பம், சுயப்பிரகாசம். என்று பல பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கின்ற போதும், அவை கலையின் முழுமையான தன்மையைப் புலப்படுத்தவில்லை என்று ஆதங்கப்பட்டார் அகத்தியர். அதனால் அவர் கலையைப் பூரணம் என விழித்தார்.

இத்தகைய தத்துவ நிலையை மெய்யறிவு பெற்ற நாதாந்திகள் அல்லாது மற்றவர்களால் அறிய முடியாது. என்கிறார் தெட்சனாமூர்த்தி சுவாமிகள்.

சீவன் வேறு சீவன் வேறான்று கிரண்டாய்ச் செப்பும்
அவன் சீவனை என்றும் அறியாதான் - தவமில்லா
உள்ளத்து ஆர்க்கு எங்குமோ? ஊர்க் குருவி ஆகாசம்
எள்ளப் பறந்து அறியுமே.

சீவனையும் சீவனையும் வேறு வேறாகக் கருதி மயங்கும் சீத்தார்ந்த வாதிகளால் நாதாந்தம் என்னும் பிரணவத்தின் ஒருமை நிலையை எப்படி அறிய முடியும்?

நாதாந்தம்

“நாதாந்தம் என்பது பேசாமலை. நாதமாகிய பிரணவத்தின் மெய்ப்பொருளாம் ஆகியையும் அந்தத்தையும் குருவருளால் உணர்த்த, உணர்ந்து தெளிந்து கிரண்டற நிற்கும் நிலையே நாதாந்தம்.”

வேதத்தை ஜூம் திரிப்ரக் கற்று, வேதத்தின் முடிவாகிய அந்தத்தை அறிந்தவன் வேதாந்தி. சீத்தத்தைச் சீவன்பால் நிறுத்திச் சீத்தத்தின் அந்தத்தை அறிந்தவன் சீத்தாந்தி. ஆதி அந்தமற்ற பிரணவத்தை தன் மெய்யிலையே அறிந்துணர்ந்து ஒங்கார நாதத்தின் கீதத்தை அனுதீனமும் கேட்டு, விந்து அழுதத்தை பருகியும், கலை ஒளியைக் கண்டு அதுவதுவாகி நின்று நாதத்தின் அந்தத்தை அறிந்து உணர்ந்து நாத அந்தமாக விளங்குபவன் நாதாந்தி.

இந்த நாதாந்தப் பெருநிலையை குருவருளால் நந்திதேவரிடம் அறிந்துகொண்ட திருமூலர் பின்வருமாறு விளக்குவார்.

இனமை யெழுத்திடாடு பேசும் எழுத்துறில்
 ஆமை யகத்தினில் அஞ்சும் அடங்கிடும்
 ஒமய முற்று உள்ளளவி பெற்றது
 நாமய மற்று நாமறி யோமே.

ஆமையானது சஞ்சாரத்தின் போது தனது மேல் ஓட்டிற்கு விவரியில் தலையையும் நான்கு கால்களையும் நீட்டிச் செயற்படும். ஆபத்து அல்லது திடையூறு வரும் தருணத்தில் வெளியே நீட்டிய தனது ஜந்து அவயவங்களையும் ஓட்டிற்குள் ஒடுக்கக் கொள்ளும். அதனால் தனக்கு வரும் துன்பத்தில் கிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும். அதுபோல மனிதராகப் பிறந்து மெய்யறிவு பெற்ற பெரியோர் தமது பிராணன் உறைந்திருக்கும் கபாலமாகிய மன்றை ஓட்டினுள் துன்பத்திற்கு துணை போகும் குவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் என்னும் ஜந்து புலன்களையும் ஒடுக்கி ஒருமை நிலை அடைவதன் பூலம் மரண பயமற்றுச் சீவமயமாக வாழ்கிறார்கள்.

கிவ்வாறு ஜம்புலன்களையும் ஒடுக்கி ஒன்றில் நிற்கும் மார்க்கமே நாதாந்தம். (2) என்று சொல்லப்படுகின்ற “இனமை எழுத்தாகிய அண்ணாவுடன், (அ) என்று சொல்லப்படுகின்ற பேசும் எழுத்தாகிய நாவை கிணைக்க வேண்டும். அப்படி கிணைப்பதால் ஆமை போலும் தோற்றமுடைய எமது கபாலமாகிய மன்றை ஓட்டினுள் ஜந்து புலன்களும் ஒடுக்கி விடுகின்றன. அப்போது ஒங்காரமாகிய பிரணவம் மன்றை ஓட்டினுள் ஒளிமயமாகப் பிரகாசிக்கும்.

பிரணவ ஒளி பிரகாசிக்கவும் “நான்” “நான்” என்று வல்லமை பேசி எம்மைப் பிரத்தறியத்துாண்டும் பேயறிவு மறைந்து விடுகிறது. தான் அதுவாக மாறி ஏதுமறியாத சூரிய நிலை பிறக்கிறது. பேதமற்ற அபேத நிலை பிறக்கிறது. அந்த அபேத நிலையில் சிவத்தை அன்றி எதையும் அறிய முடியாது. அதுவே பிரபஞ்ச விரிவுக்கு முன் கிருந்த ஒது நிலையான “சமாதி” நிலை. வானியல் வல்லுனர்கள் கூறிய “நிலைத்த நிலை” அதாவது என்றும் சால்வாதமாக கிருக்கும் (STEADY STATE). பெளத்தர்கள் கூறும் நிர்வாண (நிப்பான) நிலையும் கிடுவே.

நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக கிவ்வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைபொருள் சொல்லிடின்
உன்பற்றி நின்ற உணர்வு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே.

என்றார் திருமூலர்.

தான் நாதாந்தப் பெருநிலையில் அனாதி மூலமான பிரணவத்தைப் பற்றி நின்று உணர்ந்து சுவைத்த மறைபொருள் (வான்அமிழ்தம்) பற்றிச் சொல்லுவதானால் அது எமது கிந்த ஆனுடலாகிய கிந்த தேகத்தில் உணரப்பட வேண்டிய ஒரு மந்திரம். அந்த மந்திரத்தை கிடைவிடாது பற்றிக் கொள்ள முயல வேண்டும். அப்படி முயல அது நம்மைப் பற்றிக்கொள்ளும். அதனால் சமாதி என்கின்ற ஆதி நிலையை அடைந்து பிறப்பிறப்பற் பேரின்ப நிலையை அடையலாம், என்பது அவர் கூற்று.

பற்றுக பற்று அற்றான் பற்றினே - அப்பற்றை என்றும்

பற்றுக பற்று விடற்கு.

பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் - மற்று
நிலையாமை காட்டி விடும்.

என்றும்

இதே கருத்தைத் திருவள்ளுவரும் ஆதாரபடுத்துகிறார். பிரணவத்தை உணர்தலாகிய பற்றே பற்றப்பட வேண்டியது. அப்பற்றைப் பற்றிக் கொண்டால் பிறபஞ்ச விரவுக்குக் காரணமாகிய மாயா ஈப்பு அற்று விடும். அவ்விரப்பு அற்றபோது பிறவுக்கும் பிறபஞ்ச விரவுக்கும் காரணமான அலை அசைவு ஏற்படாது. அதனால் நிலைத்த நிலையாகிய சமாதி நிலை கைகூடுகிறது. கிடு தவிர்ந்த மற்றைய எந்த முயற்சியும் நிலையாமையாகிய பிறப்பு, முப்பு, பெரும்பசி, வான்பினி, கிறப்பு ஆகிய துன்பச் சாகரத்திற்கே வழிவகுக்கும் என்கிறார்.

நாதாந்த நிலையை பற்றுதலே பிறப்பறுக்க ஒரேவழி என்று கூறிய திருமூலர், அத்தோடு நின்று விடவில்லை. அதற்கு மார்க்கமும் கூறுகிறார். தாம் அனுபவித்த பேரின்பத்தை உலகத்தவராகிய சக ஆன்மாக்களும் பெற்றும்ய வேண்டும் என்பதே அவரது பெருநோக்கம்.

நாவின் நூலையே நடுவே வீசிறிடில்
சீவனும் அங்கே சீவனும் உறைவிடம்
முவரும் முப்பத்து முவரும் தோன்றுவர்
சாவதும் கில்லை சதகோடி ஊனே.

பேசும் எழுத்தாகிய நாவை (அ) என்று, மேல்நோக்கித் தூக்கி, குரிய சந்திர கலைகள் எனப்படும் கிடகலை, பிஸ்கலை ஆகிய கிரு சுவாசங்களும் கிணையும் சூழி முனை, (இ) ஊசி முனை என்று சொல்லப்படும் நடு வழியை அடைத்து வீட்டால், முக்கு வழி ஓடுகின்ற சுவாசமாகி சீவன் வெளியே செல்ல வழி அறியாது தீகைத்து நிற்கும். அப்போது சீவனாகிய உயிர் கும்பகத்தால் (ம்) சீவமயமாகி விடுகிறது. சீவன் உறையும் ஒங்கார வீடாகிய கபால வீட்டில் நாதம் விந்து கலையாகிய முன்று மூல முதல்வரும், அவர்களின் வரிவகுகளாகிய முப்பத்து முக்கோடி தேவாம்சம் பொருந்திய சக்திகளும் தோற்றி மரணமற்ற பெருவழியை நல்குவார்கள். நூறு கோடி உயிர்களும் மரணமற்ற நித்திய சீவன்களாவர். சீரஞ்சீவியளாக (சீரம் ஆகிய ஒங்கார வீட்டில் சீவிப்பவர்கள்) என்பது திருமூலர் கூற்று.

நாக்கை மேல் மடித்து வச
மாக்கிட வன்மை யுண்டானால்
தாக்கலாம் சுவாச மதனை - கபாலத்தி லுண்
டாக்கலாம் பிரகாச நாதனை.

என்றும்

நாவினை மடித் தூயர்த்தி
அவீயை நிறுத்தி யுதக்
தேவியனைத் தேடுவாளையா - அவளொளியில்
தாவிவினை யாடலா மையா.

என்றும்

கிடே கூற்றை அநுட்திரு சீத்திரமுத்தடிகள் மிக எளமையாகக் குருமதிமாலை எனும் மெய்ஞ்ஞான நூலில் வீளக்கி உள்ளார்கள்.
பேசாத மந்திரமும் கிதுவேயாகும்.
பேரராளியின் வடிவமாகும் பேருமாகும்.
நேசாருங் கலைகளெலாந் தானே யாகும்.
நிலையான ஒங்கார பீடமாகும்.

இந்த ஓங்காரப் பிரணவத்தை பேசாத மந்திரம் என்றும், பேரொளியின் வடிவம் என்றும், பற்றோடு எம்மை வாழ்விக்கும் சூரிய சந்திர அக்கனி ஒக்கிய முன்று கலைகள் என்றும், அவை யாவும் ஓன்றாக நிலைத்து நிற்கிற பீடம் ஓங்கார வீடாகிய சிரகிரியே என்றும் தமது நூனப்பாடலில் கூறுவார் திருமூலர்.

மேலும் நாதாந்தத்தை விளக்கும் குருமதியாலை எனும் நூலில்

அதியை அருகிஞக்கும்
சோதியை சூலக்கமாக
ஒதிடப் பிரணவ மொழி - உறுதியிது
நீதியாய்த் திறக்குமே சுழி.

என்று

அதிமூலமான நாதத்தையும் அதில் ஒளிரும் அருட்பெரும் ஜோதியையும் கண்டு களிக்க பிரணவ மொழியாகிய ஓங்காரத்தின் மெய்ப்பொருளை குருமூலமாக அறிந்து தெரிந்து ஒதிவந்தால் செய்யும் அறத்தின் தன்மைக்கேற்ப சுழிமுனையென்னும் பரவெளி வாயில் திறந்து பேரினப் சாகரத்தில் தினைக்கலாம். கிடு உறுதியான சத்திய வார்த்தை என்றும்.

ஙங்குமே நிறைந்தொளி போல்
கங்குகரை இன்றியாரு
பங்கமற் றிருக்கின்ற தையா - அதே பிரமம்
தங்கிடு முன்துள்ளத் தையா

என்று

அண்ட பகிரண்டெமலாம் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் அருளொளி மயமான சைதனைய் பிரமம் உன்னிடத்தலே உள்ளது.
அதை நீ உன்னிடத்தில் நிலை பெறச் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

அந்த பிரமமே பிரமனாகப் படைத்தலைச் செய்கிறு. அதன் ஒக்க சக்தியாக அமைவது கலையாகிய கலைமகள். அந்தக்கலையே பூரணம். அதனால் தான் “கலை நிறை கணபதி” என்று பிரணவ சொருபனை போற்றினார் வள்ளல் பெருமான்.

அருணகிரியோ முற்கூறிய அனைத்தையும் சுருக்கமாக
நாத - வீந்து - கலை, ஆகி நமோ நம
வேத மந்திர சொருபா நமோ நம

என்று கூறினார்.

ஆம், நாதம், வீந்து, கலை முன்றும் அனாதியானவை. அவையே
வேத மந்திரத்தின் உட்பொருளான ஒம் எனும் பிரணவம்.

பிரணவரின் பாவநாச யாகம்

பெற்ற

தமிழக அரசின் முதலாவது பாரதி வீருது

கவிமாமனீ மதிவன்னன்

ஆகி மூல பிரணவரின்
பாவ நாச யாகம்
ஜோதியாகி குழ்ந்து நமது
துயரவிமலாம் ஒட்டும்!

வன்முறையால் நமது வாழ்வு
வாடியன்றோ போகும்!
நன்முறையாம் வேள்விசிச்து
நலமயனைத்தும் பெறுவோம்!
அனைவருமே ஒன்று சேர்ந்து
ஆகி மூலம் என்றால்
கிளி வருமோர் காவிமலாம்
இதய சாந்தி பூக்கும்!
கனிபிருப்பக் காய்கவர்தல்
கட்டாயம் தீது!
மனை சிறக்க மனம் சிறக்க
மந்திரமே ஒது!

“காவிபம்”

6.15, நெதாஜி தெரு,

பெருங்களத்துார், சென்னை -

சௌவாசநகர்,

600063

சுவாமி சாந்தானந்தாவின் உரை

‘அவன் கின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது’. ‘முயற் சி திருவினையாக்கும்’, “எல்லாம் என் கர்மம், என் தலையியழுத்து”, “என்னால் முடியாதது என்பது ஒன்றுமில்லை” “வீதியை மதியால் வெல்லலாம்”, “புத்தி கர்மானு சாரினி” அதாவது, மதியானது வீதியை அனுசரித்தே இயங்கும்.

மனிதன் தோன்றியதிலிருந்து இந்தப் பிரச்சனைகள் இந்த கேள்விகள் அவனை அலைக்கழிக்கின்றன. வாதங்களும், பிரதி வாதங்களும் கிருதரப்பிலும் நிகழ்கின்றன. மூனால் வாழ்க்கைப்படகு மிதந் து கொன்டே செல் கிறது. கால அலைகள் படகை அலைக்கழிக்கின்றன. கேள்வி கேட்டவன் விடை சொல்கிறான். விடை எதிர்பார்த்தவள் கேள்வி கேட்கிறான்.

இதில் ஒரு வீசித்திரம், வாழ்க்கைப்படகு சுகமாக, செனகர்யமாகச் செல்லும்பொழுது இந்தக் கேள்விகளை யாரும் எழுப்புவதில்லை. ஒரு ‘மைக்ரேன் தலைவல்யோ’ ‘ஸ்கான்ஸரோ’, ஸியாபாரத்தில், எதிர்பார்த்த லாபத்தில் நஷ்டமோ, அன்புக்குகந்தவர்கள் ‘அட்வான்ஸ்’ நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் கிவ்வுக்கை விட்டுச் செல்லும்பொழுதோ... தான், மேற்கண்ட கேள்விகள் எழுப்புகின்றன.

வாழ்வோ தாழ்வோ, கிண்பமோ குன்பமோ, நன்மையோ தீமையோ, நியாயமோ அநியாயமோ, லாபமோ நஷ்டமோ, பிறப்போ கிறப்போ, வாழ்வின் கிம்மாத்தி பல்வேறு நிலைகளில் எவன் ஒருவனின் மனம் ஸ்திரமாக, சாந்தமாக நற்கிறதோ அவனுக்குத்தான் அந்த ஞானம் எல்லாம் அவன் செயல் என்கின்ற ஞானம். அவனுக்குத்தான் அந்த உபதேசம். இந்தநிலை சத்வநிலை. அந்த மனநிலையை உடையவன் ஞானி. இதிலும் ஒரு வீசித்திரம் கிடே மனப்பான்மை அதாவது அலைக்கழிக்கப்படாத மனநிலையை, மிகுந்த தாமோகுணம் உள்ள பாமரனும் அனுபவிக்க முடியும். ஞானி வீத்தியாசங்களை ஞானத்தால் வென்றவன். மூனால் அஞ்ஞானி வீத்தியாசங்களை அறிவின்மையால் அஞ்ஞானத்தால் அறிவுதில்லை. வெளித்தோற்றத்தில் சத்வமும். தமஸை ஒன்றாகத் தெரிகின்றன. படுத்தநிலையில் குாஸ் குபவனும்,

படுத்தநிலையில் “சமாதியில்” உள்ளவனும் பார்ப்போருக்கு ஒன்றாகத் தெரிகின்றனர்.

ஆனால் பெருவாரியான மக்கள் ரஜோகுணம் உள்ள மக்கள். ‘என்னால் எதையும் செய்யமுடியும்’ என்ற தெரியம், எல்லாவற்றையும் என்னால் எப்பொழுதும் செய்யமுடியாது என்ற பயம்.... இந்த கிரண்டு நிலையும் சேர்ந்த மனப்போக்கு.

சம்சாரம் ஒரு ஸாகரம். வாழ்க்கை ஒரு படகு. படகிலே ஒரு குடுப்பு. அதைகள் எப்படியிருந்தாலும், குடுப்பை ஒடுப்பை உபயோகிக்கத் தெரிந்தவன். என்னால் படகின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை உடையவன். அதேசமயம் சூராவளி வீசும்பொழுது, குடுப்பு கிருந்தாலும், எனக்குப் படகு ஒட்டும் திறன் கிருந்தாலும் இந்த நிலையில் படகை ஒட்டமுடியாது என்ற ஞானமும் உடையவன். இந்த கிரண்டும் சேர்ந்ததுதான் உண்மையான ‘மதி’ அறிவின் ஆற்றலையும், அறிவின் ஆற்றாமையும் அறிந்தவனே அறிவுடையவன், மதி உடையவன்.

வாழ்க்கை ஓர் சீட்டாட்டம். சீட்டைக் குலுக்கும் பொழுது எந்தச் சீட்டு வரும் என்று எதிர்பார்க்கமுடியாது. கேட்டு வாங்கவும் முடியாது. ஆனால் எந்தமாதிரிச் சீட்டு வந்தாலும், ஆடத்தெரிந்தவன் ஆடுவதற்கு தன் அறிவை நிதானமாக உபயோகப்படுத்தி ஆடுவான், குலுக்கப்போட்ட சீட்டு விதி. ஆடுகின்ற அறிவு மதி. சீட்டுக்கள் எப்படி வந்தாலும் ஆட்டத்தை அறிவால் வெல்லமுடியும். அல்லது இந்த ஒரு ‘ரவண்டில்’ வெல்லமுடியாது என்று அறிந்து அமைதியாக அடுத்த ஆட்டத்தற்குத் தன்னை தயார்செய்து கொள்ளாமுடியும். ஒவ்வொரு தோல்லியும் வெற்றி பீடம் ஏறுவதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட பாடம். அப்படி அதை அறிவது மதி.

அப்படியானால் என்னதான் செய்யவேண்டும்? எந்த ஒரு சந்தர்ப்ப குழ்நிலையையும் அறிவால் அறிந்து, ஆராய்ந்து தன் சக்திக்கு உட்பட்டு செயல்படு. அந்தச் செயல் முடிந்தவுடன் முடிவை, முடிவில்லாத ‘அவனிடம்’ ஒப்படை. உன் வாழ்க்கைப் படகு ஒன்றமாகச் செல்லும்,

காலையில் எழுந்தவுடன் மண்டியிட்டு, “கிறைவா எல்லாம் வல்லவன் நீ. எல்லாம் உன் செயல். உன் தாள் பணிகிறேன்.”

முபில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தவுடன், “எல்லாம் என் செயல், முடியாதது என்பதே என் அகராதியில் கில்லை. எதை நினைக்கி ரேனோ அதை என்னால் செய்யமுடியும், செய்வேன், கிதோ செய்கிறேன்.”

கிரவில் குாங்கப்போகும் முன். கிறைவா, மூட்டத்தை நான் மூடிவிட்டேன். கிப்பிபாழுது ‘பந்து’ உன் ‘கோட்டில்’ உள்ளது. மூடு பார்க்கலாம்.”

கிதுதான் அமெரிக்க ஜனாதிபதி மூப்ரஹாம் லிஸ்கனின் வாழ்க் கையின் வெற்றி ரகஸ்யம். ஏன்? வாழ்வில் உயர்ந்தவர்கள் அத்தனை பேர்களின் ரகசியமும் கிதுதான்.

ஹரி ஒம் தத்சத்

அன்ம சடேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கும் சமயக் கிரியைகள்

(கலாந்தி. ப. கோபாலகிருஷ்ணன், தலைவர்,
இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

‘என்னரிய பிறவிகளில் மாறுடப் பிறவிதான்
யாதிறும் அதிது அதிது காணே
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ
யாது வநுமேர அறிகிலேன்’

என்ற அஞ்சல்வாக்கினால் தாயுமானவர் மானுடப் பிறவியின் மாண்பினைப் போற்றுகின்றார். கிறைவனையே கிலட்சியமாகக் கொண்டு வாழுப்பழக்க கொள்வதற்கு ஏற்ற வழி வகைகளை எமது சமய மரபில் நாம் சீறப்பாகக் காணலாம். வாழ்த்த வாயும், நினைக்க மட நெஞ்சும்,

தாழ்த்த சென்னியும் தந்த அந்தப் பரமகருணாநிதிக்கு நன்றி செலுத்தி உய்வு பெறுவதே கிம் மானுடப் பிறவியின் உன்னத நோக்கமாகும். எனினும் எம்ர் பலர் உலக இன்பங்களில் கூடிய ஈடுபாட்டினைக் காட்டுவதன் மூலம் கிவ் கில்ட்சியத்தீவிருந்து விலகிச் செல்வதால் கிப்பிறவியின் நோக்கம் நிறைவேறும் என்பது ஜயத்துக்குரியதே. மற்ற உயிரினங்களுக் கில்லாத அறிவிடமையே மக்கட் பிறவியை மேன்மையடையச் செய்கின்றது. காண்டல், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் ஆகிய செயற்பாடுகளின் மூலம் மக்களது அறிவு கூடர்விடுகின்றது. கிவை யாவும் சிறப்பாக ஒருங்கு கூடுமிடத்து மனிதன் கிம்மையில் நிறை மனிதனாக வாழும் பேற்றினைப் பெறுகின்றான். தன்னையும் அறிந்து, தான் எடுத்த பிறவியின் நோக்கத்தையும் அறிந்து, தன்னைப் படைத்த தலைவன் தாளினைப் பற்றும் வழிவகையையும் அறிந்து வாழும்போது தான் மனிதனாகு கிப்பிறவி முழுமை அடைகின்றது. ‘அரிது அரிது மானுடாதல் அரிது’ என மானுடப்பிறவியின் மாண் பினைப் போற்றும் ஒளவையார், ‘தானமும் தவமும் தான் செய்வ ராயின் வானவர் நாடு வழி திறந்திடும்’ என அப்பிறவியின் குறிக் கோளினை நயம்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ‘இந்தச் சர்ரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணக்கி முக்கியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்’ என்ற நாவலர் பெருமானின் வாக்கு சைவனாக வாழ வேண்டிய ஒருவனது கில்ட்சியத்தினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. சைவர்களாகப் பிறந்த நாம் கிறுதி முச்ச வரை சைவர்களாக வாழ்ந்து கிப்பிறவியின் பயனை உணர்ந்து உய்வு பெறவேண்டும்.

ஆன்மாக்கள் தம் நல்வீனை தீவினைக்கீடாக என்னற்ற பிறப்பையும் பலஞாற்றுக் கணக்காண யோனிபேதத்தையும் உடைய வர்களாகப் பிறந்திறந்து கிறைவனாடி சேரும் வரையிலும் உழவும். ‘உண்டு பல்யோனி எல்லாம் ஒழித்து மானிடத்துக்கித்தல் கண்டிடன் கடலைக் கையால் நீந்தீனன் காரியம் கான;’ என்கிறார் அருணந்தி சீவாச்சாரியார். எனவே கிடைத்தற்கரிய மனிதப்பிறவியைப் பெற்றும் பிறவியின் நோக்கத்தை உணராது வாழ் நாள் எல்லாம் வீழ் நாளாக கழிக்கின்றவர்களைப்பற்றி திருமூலரும்,

பெறுதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும்
 பெறுதற்கரிய பிரணாடி பேணார்
 பெறுதற்கரிய பிராணிகிளைல்லாம்
 பெறுதற்கரியதேர் பேறிழந்தாரே

எனக் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும், பெறுதற்கரிய பிராணாடி பேணுவதற்கும் டூன்ம் ஈடோற்றத்திற்கும் என சைவ சமயம் வெவ்வேறு வழிகளை வகுத்துள்ளது. சைவ சமயமே மெய்ச்சமய மென்பதை நாம் நாகு தெளிந்து அச்சமயம் கூறும் சிரிய வழியில் நின்று எம் வாழ்வினை படித்து செய்துகொள்ள வேண்டும். கிப்பிறவியில் நாம் சைவர்களாக பிறக்க வாய்த்ததே பெரும் பேரு என்பதனை உணர்தல் வேண்டும்.

நாவலர் பெருமான் சமய நெறியை மக்களுக்கு போதித்தல் மிக மேலான புண்ணியச் செயல் என்பதனை தமது விக்கியாபனம் மூலம் வற்புறுத்தியவராவர்.

நம்முடைய சைவசமயிகள் சைவ நூல்களைக் கல்லாமையினாலும், எங்கேயாயினும் சீலர் கற்றாலும், அவர்கள் பிறநுக்குக் கற்பித்தலும் யாவரும் எதிரில் அறிந்து உய்யும்படி சமயாசாரங்களைப் போதித்தலும் கில்லாமையாலும் நமது சுற்றுச்சமயமாகிய சைவசமயம் வரவரக் குன்றுகின்றது. எனும் வார்த்தைகள் அவரது உள்ளக் கிடக்கையைக் காட்டுவதோடு சைவ சமயிகள் தமது சமயாசாரங்களை கிப்பிறவியில் ஒது உணர்ந்து அதன்படி வாழுவேண்டும் என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. “எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்து விதிப்படி சிரத்தையுடன் செய்து பயன்பெறுவதற்கு சமய நூல் உணர்ச்சியே ஏதுவாதலால் அப்படிப்பட்ட சமய நூல் உணர்ச்சியை வளர்த்தலாகிய கிந்தத் தர்மமே எல்லாத் தர்மங்களைவும் மிக மேலானது என்பதும் எல்லா தர்மங்களுக்கும் மூலமென்பதும் சொல்ல வேண்டுமா?” என நாவலர் கூறி சமய நூல் உணர்ச்சியை வளர்த்தலே உயர்ந்த தருமாகப் போற்றுகின்றார். கிதுவே ஞானயாகமாகும். கிந்த ஞானயாகந்தான் பக்குவ ஒன்மாக்களுக்கு வைப்புமாய் பிறவிநோய்க்கு மருந்துமாய் உயர்வொப்பின்றி நிற்கும் தன்மையுடையது எனும் வார்த்தைகளால் அதன் பெருமையைக் குறிப்பிடுகின்றார். நீத்தார்

நினைவாக கிச்சமயக்கிரியை விளக் கங்களை அவரது நினைவாக மற்றவரும் என்கு அறிந்து உய்யும் படி செய்தலும் உயர்ந்த தர்மமாகும். சைவ சமயத் தவரது வாழ்க்கைக்குரிய ஒழுக்கங்களையும் நியங்களையும் சீவா கமஸ்களும், பத்ததிகளும் சைவ சாத்தி ரங்களும் வீரத்துக் கூறு கின்றன. திருமுறைகள் சைவ சமயத்தின் மாண்பினைப் போற்று கின்றன. எமது சைவசமய வாழ்க்கையின்படி மானிடப் பிறவியின் நோக்கை நான்கு வழிகளில் அடையலாம். சரியா மார்க்கம், கிரியா மார்க்கம், யோக மார்க்கம், ஞான மார்க்கம் என்ற நான்கு வகையில் ஏதாவதொன்றைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு கிப்பிறவியின் பயனை அடைதல் வேண்டும். ‘விரும்புஞ் சரியை முதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கும் அரும்பு, மலர், காய், கனி போலன்றோ’ என்றார் தாயுமானவர் சமயக்கிரியைகள் வாழ்க்கையில் நேரும் சீக்கல்களை தீர்ப்பதோடன்றி காலத்துக்குக் காலம் மனிதனிடத்து எழும் மாக்களின் கியல்பை மாற்றி அவனை மீண்டும் மனிதனாக்க வல்லன. சைவக் கிரியைகள் மனச்சாந்தி யளவில் முடிவு கொள்ளாமல் ஆண்மீக சாந்தி யையே கிறுதி முடிபாகக் கொண்டுள்ளது. ஆண்ம ஈடெற்றத்தின் பொருட்டு சிரத்தை யோடு மேற்கொள்ளும் பூர்வ அபரக்கிரியைகளைச் செய்வோர் அவற்றின் நோக்கத்தையும், பொருளையும் நன்குணரா ராயின் அக் கிரியைகளால் பெரும் பயனை எத்தார். எனவே சமயக் கிரியைகளின் முக்கிய விளக்கங்களை அவற்றில் ஈடுபடும் ஒவ்வொரு வரும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக சீலவற்றைக் கவனிக்கலாம்.

சைவசமய செயல் முறைகள் யாவும் அறிவினாலும், அனுபவத்தினாலும், தீர்க்க தரிசனத்தினாலும் மேம்பட்ட முன்னோர் களால் காரண காரியத் தொடர்பு அறிந்து செயற்படுவது வரவேற் கத்தக்கவொன்றாகும். சைவசமய மூசார அனுட்டானக் கிரியைகள் ஆண்மார்த்தம், பரார்த்தம் என கிருவகைப்படும் ஒரு குழந்தை தன் தாயின் கர்ப்பத்தில் உற்பத்தியாகி பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து, மடியும் வரை உள்ள கிரியைகள் ஆண்மாத்தம் எனப்படும். பொது வழிபாட்டுக்கு உரிய ஆலயம் அமைத்தல் முதல் விழு எடுத்தல் வரை உள்ள கிரியைகள் பரார்த்தம் எனப்படும்.

மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய தீர்க்கரண குத்தியுடன் ஆற்றக்கூடிய நல்வினைகளே சமயக்கிரியைகள். ஆத்மார்த்தக் கிரியைகள் தனிமனித மேம்பாட்டுக்கும் ஆண்மீக ஈடெற்றத்துக்கும் வழி வகுப்பன. கருவிலே

தோன்றி கிறக்கும் வரை நீக்கமும் கிரியைகள் பூர்வக்கிரியைகள் எனவும், கிறந்தவரது ஒரும் சாந்திக்காக செயற் படுவன அபரக்கிரியைகள் எனவும் குறிப்பிடப் படுகின்றன. அபரக்கிரியை மரண சமயம் முதல் சபின்சைகரணம் வரையுள்ளதையும் அத்துடன் வந்த சீரார்த்தம், மகாளியம், அமாவாசைத் தர்ப்பணம் வரை இள்ள வற்றையும் இள்ளடக்கும்.

சமயக்கிரியைகளில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு இன்றியமையாதது அவனது இடல் தூங்கமையாகும். தில்லறக் கிரியைகளில் ஈடுபடும் முன்னர் நீராடி புத்தாய்மையுடன் விளங்குவது அவசியமாகின்றது. நீராடுதல் என்ற திப்புநித ஒழுக் கத் தினால் சைவர்களது வாழ் வமேன்மையடைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அகத்தூங்மைக்கு வழிவகுக்கும் கிரியைகளுக்கு முன்னொடியாக அமைவது திப்புந்த தூங்மையாகும்.

சமயக்கிரியைகளுக்கு வழிகாட்டுபவன் குரு எனச் சீறப் பிக் கப் படுகின்றான். சமயக்கிரியைகளை தலைமையேற்ற வெறிப்படத்துபவன் குரு. திவன் கிறையச்சத்தோடு எழுந்தருளி கார்த்தாவனின் கிரியைகளுக்கும் வாழ்விள் ஈடேற்றத்திற்கும் உரிய அறிவரை வழங்குவதன். எனவே சமயக்கிரியைகளில் முன்னரியில் விளங்கும் குருவை கிறைவனாகப் போற்றி அவன் மீது சிரத்தையுடன் பக்தி செலுத்துவது இன்றியமையாத ஒழுக்கமாக அமைகின்றது.

குரு பிரம்ம குரு விஷ்ணு குருதேவே மகேஸ்வர
குருசாஷ்ரத் பரம்பிரம்ம தல்லம நீ குரவே நம

என்ற கலோகத்தில் குருவையே பிரமனாகவும், விஷ்ணுவாகவும், தேவ தேவனான மகேஸ்வரனாகவும், பரம் பிரம்ம மாகவும் போற்றும் மரபு காணப்படுகின்றது. அத்தகைய குரு வழி பாட்டுக்குரிய வனாவான். நீண்டகால சமயப்பாரம்பரியத்தினை தலை முறை தலை முறையாகப் பேணிப்பாதுகாத்துப் பக்தர்களின் ஒன்ம ஈடேற்றத்திற்கு குரு என்றநிலையில் நின்று சமயக் கிரியைகளை வழிநடத்தும் கிவர்கள் என்றென்றும் அன்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்கள், என்பதினையும் நாம் உனர வேண்டும். எனவே சமயக்கிரியைகளில் குருவை மரியாதை

செய்வது எடுத்து முக்கியத்தவம் பெறுகின்றது. இக்காரணத் தினால்தான் சமயக்கிரியைகளில் குரு வணக்கம், முதற்கண் திடம் பெறுகின்றது. இவ்வணக்கத்தினால் நான். எனது என்ற திறுமாப்புக் குணங்கள் அகவுகின்றன. சமயக் கிரியைகளுக்கு உரிய தகைமையைத் தருகின்ற தீட்சை வழங்குவதற்கும் குருவே பொறுப்புடைய வராவர். குருவை வணங்கி அவர் தரும் சிவ சின்ன மாகிய திருநீர்றை வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளுதல் சைவ மரபாகும். திருநீரு தரியாதவன் எந்தக்கிரியைக்கும் உரிமையற்றவன். கிரியைகளின் போது குருவுக்கு வழங்கும் தட்சணை மிகவும் முக்கிய மானது. ஆகூத் சமர்ப்பணத்தின் அம்சமாக திதனைக் கொள்ளலாம்.

பூர்வக்கிரியைகள் சம்ல்காரணங்கள் என்ற நிலையில் வீரவாக கூறப்பட்டுள்ளபோதும் இன்றைய நிலையில் பெரு வழக்காய் உள்ள சீல முக்கிய கிரியைகளாகப் பின்வருவன் திடம் பெறுகின்றன. பிறந்த குழந்தைக்கான நாமகரணம், அன்னப்பிரசனம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம், தீட்சை, சந்தியாவந்தனம், வீவாகம், சீவபூசை போன்றவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. திப்பூர்வக் கிரியைகளுக்கு அங்கமாக அவற்றுக்கு முன்னோடியாகச் செய்யப்படும் கிரியைகள் சீல உள்ளன. அவையாவன : சங்கல்பம், வீநாயகர் பூசை, யுண்ணியாக வாசனம், பஞ்சகெளவியம், அங்குராரப்பணம், காப்புக்கட்டுதல், நாந்திமுகம், நவக்கிரகசாந்தி, அக்கிளிமுகம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. தித்தகைய கிரியைகள் ஒவ்வொன்றும் உயர் நோக்கத்தினையும் உட்பொருளையும் கொண்டுள்ளன. கிரியைகளில் பங்குகொள்வோரின் வளக்கத்துக்காக தேவையான சீல விபரங்களை திங்கு எடுத்துக் கூறுவது பொருத்தமாகும்.

சங்கல்பம் என்பது நாம் தொடங்கும் கிரியையை நன்றாக மனதில் கருதிக் கொள்வதாகும். சமயக்கிரியை எதுவாயினும் தொடங்கும் பொழுது முதலில் வீநாயகரைத் தியானித்துக் கொள்வது மரபாகும். ஆகவே கிரியைக்குரிய சங்கல்பத்துக்கு முன் எடுத்த காரியம் கிண்டே நிறைவேறும் பொருட்டு வீநாயகரைத் தியானித் து குட்டிக்கும்பிடும் வழிபாடு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பக்தி சீர்த்தை யுடன் அடியவர்கள் திதனை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். சங்கல்

பத்தின்போது செய்யப்படவள்ள கிரியை தொடர்பான பல்வேறு விபரங்கள் கூறப்படுகின்றன. சீவனது ஒரைணமினால் நடைபெறுகின்ற இந்த உலகம் முதற்கண் குறிக்கப்படும். அதன் பின்னர் கூறப்படுகின்ற கல்ப்பம், மன்வந்தரம், கலியுகம் ஆகியவை கால நியதியைக் காட்டியே நிற்கின்றன. பரதக் கண்டம், மேறுமலைக்குத் தென்பகுதி என்பன போன்ற விபரங்கள் செய்யப்படும் கிரியையின் கிடத்தைக் கூட்டுகின்றன. வருடம், அயனம், இருது, மாதம், பட்சம், வாரம், தீதி, நட்சத்திரம், யோகம் கரணம் போன்றவை கிரியைக்குரிய சுபுதினத்தின் சிறப்பினைச் கட்டுவன. அத்தினத்தின் கின்ன சீத்தியின் பொருட்டு, கின்ன காரியத்தை, கின்ன வீதமாகச் செய்கின்றேன் என் நிச்சயத்தக் கூறுவது. சங்கல்பத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். சங்கல்பத்தின் பின்னர் கிரியையில் ஈடுபடுகின்றவர் வேறு காரியங்களில் நாட்டம் கொள்ளாமல் அதேநோக்கில் சிரத்தையுடன் குருவினுடைய வழி காட்டலில் கிரியைகளின் செயற்பாட்டில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுதல் அவசிய மாகின்றது. சங்கல்பத்தின் போது தர்ப்பையினால் ஒன் பவித் தீர்த்தினை வலதுகை மோதிரவீரலில் அஸ்விவதனால் கிரியை செய்வ தற்கான அதிகாரம் வழங்கப்படுகின்றது. சங்கல் பத்தின் போது தர்ப்பைகளை ஒசனமாகக் காலில் கிட்டு சில தர்ப்பைகளை வேறாக எடுத்து அதே மோதிர வீரலில் மடித்துக்கைக்கு வெளியே கிருக்குமாறு வைத்து வலது தொடடியின் மீது விரித்து வைக்கப்பட்ட இடது கையின்மேல் முடியிருக்கும் வலது கையை தர்ப்பை வெளியே கிருக்கும் வண்ணம் வைத்துக் கொள்வது முக்கியமானதாகும்.

சகல காரியங்களும் கிடையுமின்ற கிணதே நிறைவேறும் பொருட்டு விநாயகப் பெறுமானைக் குறித்து பூசை செய்து வேண்டுதல் செய்வது கிரியையின் மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாகும். தேங்காய் உடைத்து நெவேத்தியம் வைத்து அர்ச்சனை செய்து, கர்ப்புர தீபம் காட்டி வழிபட்டு விநாயகரை வேண்டுதல் செய்வது முறையாகும். தேங்காய் உடைத்தல் நாம் செய்யும் காரியத்தின் பெறுபேற்றைக் காட்டும். சூாபத்தினால் சுகப்பேறும், தீபத்தினால் அறிவொளி விளக்கமும், கர்ப்புரத்தினால் தற்போதக்கேடும் உண்டு என்பது சால்திர உண்மை.

புண்ணியாகவாசனம் என்னும் கிரியையினால் கிரியை நிகழும்

கிடம், அதற்குரிய பொருள்களும், கர்த்தாவும் தூாய்மை பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக் கிரியையின் போது மந்திரத்தினால் புனீதப்படுத்தப்பட்ட தீர்த்தத்தினால் சுத்தத்தின் பொருட்டுத் தெளித்தல் முக்கிய அம்சமாகும். இக்கிரியையின் போது குருவிலுடைய செயற்பாடு முக்கியமானதாகும். மந்திர உச்சாடனம் சீறப்பிடம் பெறுகின்றது. தர்மத்தின் வடிவமாக போற்றப்படுகின்ற பகவில் இருந்து பெறப்பட்ட ஐந்து பொருட்களாகிய பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோழம் ஆகியவற்றை பூசை செய்து பெறப்படுவது பஞ்சகன் வியமாகும். கர்த்தாவின் உடல் தூாய்மையின் பொருட்டு பருகுவதற்கும் வழங்கப்படும். சகல மங்களாக் கிரியைகளின் போது முளையிடுதலாகிய அங்குரார்ப்பணம் என்ற கிரியை சீறப்பாக கிடம் பெறும். கர்த்தாவிலுடைய பாதுகாப்பிற் காகவும் கிரியைகள் முடியும்வரை கிடையறு நேராது இருப்பதற்கும் காவலாக கைமணிக் கட்டில் காப்பு கட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆண்களுக்கு வலது கையிலும், பெண்களுக்கு கிடது கையிலும் கட்டுவித்தல் நலமாகும்.

மங்கள காரியங்கள் நிகழ்த்துவதற்கு முன்னர் கிரியை செய்பவர்களுடைய தந்தை முதலிய முன்னோர் தம் மக்களுக்குச் செய்த நன்மைகளை மறவாது வழிபடும் முறையில் அவர்கள் எந்த நிலைமையில் கிருந்தாலும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யும் வண்ணம் கிறைவனால் நியமிக்கப்பட்ட பீதி தேவர்கள் மகிழ்விக் தற்காக செய்யபடும் தானமே நாந்திமுகம் என்பதும். மங்களமும் நன்மையும் தரும் பீதி தேவ வழிபாடு என கிதனைக் கொள்ளலாம். கிறந்த நம் முன்னோர்களுக்கு நன்மை செய்பவராகிய பீதி தேவர்கள் அவரவர் பெற்றுக் கொண்ட தீட்சைக்குத் தக்கவாறு அமைவர். கிதிலிருந்து சமய வாழ்வில் தீட்சையின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம். உயிர்கள் செய்த கரும பலனை கிறைவன் ஆணையால் அவ்வயிர்களுக்கு ஒட்டுபவர்கள் குரியன் முதலாய நவக்கிரக தேவர்கள் ஆவர். அவர்களை வழிபாடு செய்வதன் மூலம் எது கருமபலன் ஓரளவு சாந்தி அடைவதோடு நற்கருமங்கள் சீறப்பாக விருத்தியடையவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. கிதற்காக நிகழ்வதே நவக்கிரக சாந்தியாகும்.

ஆண்மீக நெறியில் ஒருவன் ஈடுபடுவதற்கு உரிய சமய

நூல்களைக் கற்பதற்குரிய தகைமையை ஏற்படுத்தித் தருவது உபநயனமாகும். அந்தனார் சீரார்களுக்கு நிகழும் பூர்வக் கிரியைகளில் உபநயனம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தந்தை யானவன் தனது மரபுக்கும், நிலைக்கும் ஏற்ற சமய ஒழுக்கங்களை கைக்கொள்ளத் தக்க நிலையில் தனது மகனை தகுதிப்படுத்தும் பொருட்டு புணுால் தரிப்பித்து அதிகாரம் கொடுத்தற்காக செய்யப் படும் உபநயனம் ஆகும். உபநயனத்தின் பின்னர் மாணவன் குருவுக்கு அருகிலே சென்று கற்கவேண்டிய சமய நூல்களை கற்கும் வாய்ப்பைப் பெறுகின் றான். உபநயனம் செய்யப் பெற்றவனே வேதங்களை ஒதுக்கல் வேண்டும். சைவாகமங்களை ஒதுவதற்கு சுவதீட்சைப் பேறு வேண்டும். தீட்சை அனைவருக்கும் இரிய தொன்றாகும். சைவசமயம் சார்ந்த அனைவரும் பெறுதற் குரியது. தீட்சை என்பது பாசத்தைக் கொடுத்து ஞானமாகிய உண்மை அறிவை கொடுத்தல் என்பதாகும். ஒருவன் சைவசமயி என்பதற்கு வீபுதி, உருத்திராட்சம் ஆகிய சீவ சீன்னாஸ்கள் இன்றியமையாத சாதனங்களாக இருப்பது போன்று ஒருவன் சைவ சமயியாக இருத் தற்கு தீட்சை பெறுதல் மிக அவசிய மாகும். தீட்சை நயன தீட்சை, ஸ்பரிச தீட்சை, வாச தீட்சை, மானச தீட்சை, சாஸ்திர தீட்சை, யோக தீட்சை என அறுவகைப்படும். மேலும் சமய தீட்சை, விஷேष தீட்சை, நீர்வாண தீட்சை என மூன்று வகையாக அமையும். சமய தீட்சை எவ் வகைப்பட்டவர்க்கும் செய்யப் படுவதாகும். மற்றைய கிரண்டும் சீடனுடைய பக்குவம் அறிந்து செய்யப் படுவதாகும். தீட்சைக்குரிய குருவாய் கிருப்பவர் அனைத்து தீட்சை களையும் பெற்றவராகவும், ஆச்சாரிய அபிஷேகம் செய்து கொண்ட வராகவும் விளங்குதல் வேண்டும். மனிதனுடைய ஆன்ம ஈடேற்றத் திற்குரிய தகுதிப்பாடு சமய தீட்சையின் மூலம் ஒருவனுக்கு கீட்டு கிண்றமை குறிப்பிட்டத்தக்கது. தீட்சை பற்றி சைவாகமங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. வீடு பேற்றுக்கு தீட்சை பெறுதல் இன்றியமையாதது என்பது சைவாகமத்துணிபாகும்.

கில்லற வாழ்கையில் ஈடுபடும் பொருட்டு நன்கு பொருந்தும் கன்னிகையை முறைப்படி கைபிடிக்கும் கிரியையே வீவாகம் ஆகும். திக்கிரியையின் போது முன்னர் கூறப்பட்ட பூர்வாங்க கிரியைகளுடன் சீவாக்கினி காரியம், கன்னிகாதானம், திருமாங்கல்யதாரனம், ஏழடி

நடத்தல், அம்மி மிதித்தல், ஆசீர்வாதம், கிரகப்பிரவேசம் போன்றவை முக்கியம் உடையன. இக்கிரியைகளில் சிலவற்றை இங்கு விளக்குவது பொருத்தமானதாகும். கன்னிகாதானத்தின் போது மணமகளை மகேகவரனாக உபசரித்தல் மரபு. மணமகளின் தந்தை மணமகளின் கைகளில் வெற்றிலை, பாக்கு, பொன் என்பவைகளுடன் எனது மரபில் எனதும் எனக்கு முன்பத்து பின்பத்து தலைமுறைகளில் உள்ளவர்களுக்குமான பிதிர்கள் நித்தியமான சிவலோக வாழ்வு பெறும் பொருட்டும், எல்லா வேள்விகளின் பலன்களும் கிடைக்கும் பொருட்டும், கன்னிகாதானம் என்னும் கிப் பொரிய தானத்தைச் செய்கிறேன் எனக் கூற தீர்த்த நீரை வார்த்து மணமகனுக்குத் தத்தம் செய்தல் முக்கிய அம்சமாகும்.

மணமகன் மணமகளின் வலக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏழடி நடத்தல் மணமகளை தன் மரபிற்குரியவளாக செய்தலைக் குறிக்கும். மணமகளின் வலக்காலை அம்மியில் மிதித்தக்கச் செய்தல் கில்லற வாழ்க்கையில் எதர்ப்படும் எவ்வித தாக்கங்களையும் பொறுத்து நிலைக்கும் தன்மையை உறுதப்படுத்துவதாகும். விவாகக் கிரியைகள் உலகியல் வாழ்விற்கு வழிவகுக்கும் அதே சமயம் ஆஸ்கீ ஸ்டேற்றத்துக்கு ஆன தகுதிப்பாட்டினையும் ஏற்படுத்தித் தருகின்றன.

சமயக்கிரியைகளில் நாளாந்தம் கிடம்பெறும் சந்தியா வந்தனம் எனும் கிரியை முக்கியத்துவம் உடையது. கிழு தீட்சை பெற்ற அனைவராலும் முப்பொழுதும் செய்யவேண்டிய வழிபாடாகும். சந்தியாவந்தனத்தின் போது கிடம்பெறும் கிரியைகளாவன: தான் சுத்தி, கணபதி குரு வணக்கம், ஜலகுத்தி, ஆசமனம், தொடு மிடல் தொடுதல், விழுதி சுத்தி, முக்குறி தரித்தல், பிராணாயாமம், செய்த பாவங்களை நோக்கும் பொருட்டு செய்யும் கிரியையாகிய அகமரஞ்சனம், தருப்பணம், சகலீகரணம், ஆகியவை குறிப்பிட்டு தக்கவை. சகலீகரணம் என்பது திறைவனது மந்திர திருவுருவத்தை நமது சர்வத்தீஸ் அமைத்துக்கிளாள்ஞாதலாகும். இதனால் நமது சரிரம் தூய்மையடைந்து உயிர் சிவமாந்த தன்மையுடைய பெரு வாழ்வை பெருவதற்குறிய தகுதிப்பாட்டைப் பெறுகிறது. திறைவனைத் தியாளித்து வழிபாடு கிக்கிரியை பொரிதும் உதவுவதாகும். அத்துடன் சந்தியாவந்தனத்தின்

போது மூல மந்திர செபம், தோத்திரம், திக்கு வந்தனம், சிவத்தியானம், நமஸ்காரம், சிவகுரிய தாசினம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. கிவ்வாறு தீட்சை பெற்ற ஒருவன் மேற்கொள்ளு கிற சந்தியா வந்தனம் அவனை ஆன்ம ஸ்டேற்றத்திற்கான நெறியில் ஈடுபடுத்த வல்லதாக்கும். திறைவனை நினைவுட்டி அவனைத் தியாவித்து வழிபடுவதற்கு கிக்கியை துணை செய்கின்றது.

மானிடப் பிறவியின் பயன் கிம்மையில் உலகவாழ்வு மாத்திரமன்று. நிலையான பேரின்ப வாழ்வுக்கு ஏற்ற நிலையில் உரிய கிரியை களைச் செய்வதற்கும் ஏற்றதாகும். நிலையான பேரின்ப வாழ்வுக்கு நாம் வாழும் பொழுதே ஏற்று வழிவகை செய்து கொள்வதற்கு பூர்வக் கிரியைகளில் பல எமக்கு உதவுகின்றன. ஆன்மீக ஸ்டேற்றத்திற்கு உரியவாறு எமது வாழ்வைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்ளவும் ஆத்ம சாதனையில் ஈடுபடவும் எமக்கு கிக் கிரியைகளின் மூலம் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. ஆன்மீக ஸ்டேற்றத்திற்கு ஒருவன் தன்னைப் பக்குவபை படுத்த கிக்கியைகளே மூலகாரணமாக உள்ளன. எனவே அவற்றின் பொருள் உணர்ந்து நாம் அவற்றில் ஈடுபடுதல் வேண்டும். அறம், பொருள், கிணபம், வீடு என்ற படிமுறையில் மனிதனது உயர் கிலட்சியங்களை அடைய கிவை வழி வகுக்கு கின்றன.

ஆர்மாத்தக் கிரியைகளில் அபரக்கிரியைகள் ஒருவனுடைய ஆன்ம சாந்தியாகும். ஸ்டேற்றத்திற்கும் பெரிதும் துணைபுவன். ஒருவன் கிறந்த பின் அவனது நன்மை கருதி அவனது வழித்தொன் றலாகிய பிள்ளைகள் முதலியோரால் செய்யப்படுவையே அபரக் கிரியைகள் ஆகும். “அபரம்” என்றால் “பிந்தியது” என்று பொருள் கொள்ளலாம். கிவ் அபரக்கிரியை களைச் செய்வதனால் கிறந்தவரது ஆன்மா பாசங் களிலிருந்து நீங்கி சிவத் துவம் அடையும் என்பது நம்பிக்கையாகும். கிறந்த பின்பும் அந்தியேஷ்டி வரை கிறந்தவர் தான் விட்ட உடலின் தொடர்பு நீங்காமல் அருவமாய் கிருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையில் கிக் கிரியைகள் கிடம் பெறுகின்றன. அந் நிலையில் உடலைத் தொடர்புபடுத்திக் செய்யும் கிரியைகளின் பலனை அவர் பெறுகிறார். அந்தியேட்டியின் பின்னர் நடைபெறும் கிரியைகளின் பலனை மேல் உலகத்துப் பதிரர் தேவர்கள் ஏற்று அவர்கள் எங்கிருந்தாலும்

அங்கங்கு சேர்ச் செய்கின்றனர் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது. அபரக்கிரியை உயிர்க்காகவே நீகழ்வன். அந்தியேட்டி வரை உடல் தொடர்பில் வைத்து அதனை அடுத்து உயிரைக் கருதியும் கிவை நிகழ்த்தப்படுகின்றன. உடலை வீட்டு நீங்கிய உயிர் அதன் பின்னர் பெறவேண்டிய அனுபவங்களுக்கு உபகரிப்பதற்காகவும் படிப் தியாக அவ்வயிர் சீவுத்தன்மை பெறுவதற்காகவும் தித்தகைய கிரியை களினால் உயிருக்கு நன்மை ஏற்படுகின்றது. கிதுவே கிக்கிரியை களினால் உயிருக்கு கிட்டும் ஆஸ்மீக ஈடுற்றம் எனலாம். அபரக்கிரியை களின் வழி உயிரின் பாவங்கள் படிப்படியாக அழிவறுகின்றன என்றும் திதன் மூலம் உயிரைப் பற்றியுள்ள மலங்கள் நீங்கும் வாய்ப்புக்கிட்டுவதோகவும் நம்பிக்கை நிலவுகின்றது. உயிர் காலம் வாய்க்கும் போது உயிர் ஆஸ்மீக ஈடுற்றம் பெறும். உயிர் பிரிந்தவடன் ஒருவர் சீவயதம் அடைந்து வீட்டார் எனக் கூறுவது அவரது கற்றத்தாருடைய நல்நோக்கத்தினை வெளிக்காட்டு வதாகவும், உபசார வழக்காகவும் அமையினும் கிக்கிரியைகள் சிரத்தையோடு செய்யப்படுவதன் மூலம் கிறந்தவர் உயர் நிலைக்குச் செல்ல வழியேற்படுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அபரக்கிரியைகளில் உக்கிராந்திக் கிரியை, பிரேதக் கிரியை, அல்தி சஞ்சுயனம், அந்தியேட்டி, ஏகோதிஷ்டம், பஞ்சுசதுமாசீகம், சோதகும்ப சீரார்த்தம், சபின்மகரனம், மாசீ கங்கள், ஆயுதிகம், வருட சீரார்த்தம், மகாளியம், அமாவாசை, தர்ப்பனம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன.

உடலைவீட்டு உயிர் நீங்கும் போத மேற்கொள்ளப்படுகின்ற கிரியை உக்கிராந்திக்கிரியை எனப்படும். அவ்வேளை புண்ணிய தலங்களின் சீவப்பிரசாதங்கள் அணிதல், கோதானம் செய்தல், திருஅருட்பாக்களை ஒதுக்கல், பஞ்சாட்சர ஜெபம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அடுத்து நீகழ்வது பிரேதக் கிரியை களாகும். பிரேதத்தை நீராட்டுவதற்கும் மற்றும் கிறந்தவரது குறை பாடுகள் நீங்குவதற்கும் செய்யப்படுவது கிக்கிரியையாகும். கும்பங் களைப் புசிப்பதனால் அதில் உள்ள நீருக்கு சீவுத்தன்மை உண்டாகி அதனால் கிறந்த உடலுக்கு நீராட்டுவதனால் நீல் உள்ள சீவுத் தன்மை உடலிற் சொரியும் என்பது சமய நம்பிக்கை. அக்கினி சீவமாகப் புசிக்கப்படுவதனால் அதில் ஏற்பட்ட சீவுத் தன்மை அந்த அக்கினியினால்

உடலைத் தகனம் செய்யும் போது அதன் சீவுத் தன்மையை அதிகரிக்க உதவும். உயிருக்கும் சீவுத் தன்மை பதியும் சரிரகத்தி, யூன்ம கத்தி யூகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டே கிக்கிரியைகள் நிகழ்வதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

ஆன்மசுத்திக்காகவும், உடல், உயிர் தொடர்பு நீக்கப் படுவதற்காகவும் கிடம் பெறுவது அந்தயேஷ்டிக் கிரியைகள் ஆகும். “அந்திய” என்றால் “கிறுதியான்” என்ற பொருளிலும் “கிஷ்டி” என்பது “யாகம்” என்ற பொருளிலும் வரும். எனவே கிறந்தவர் கருக்காகச் செய்யும் “கிறுதி யாகம்” என்று இதனைக் கூறலாம். கிக்கிரியையின் மூலம் சமய அனுட்டானங்களில் நேர்ந்த குறைகள் தீரும். அந்த யேஷ்டியின் போது பொற்கண்ணம் கிடத்தல் மூலம் உயிர், உடல் தொடர்பு நீக்கம் பெறுகிறது என்பது நம்பிக்கை யாகும். கிறந்த வருடைய தனு, கரணம், புவனம், போகம் யூகிய வற்றை கிடித்து நொறுக்கி கில்லாமல் செய்தல் என்ற நோக்கில் கிக்கிரியை கிடம் பெறுகிறது. எனக்கொள்ளலாம்.

அந்தயேஷ்டி முடிவில் வீட்டுக்கிரியைகள் என்ற முறையில் நக்னதானம், ஏகோதிஷ்டம், தசதானம், சபின்டகரணம் போன்ற பல கிரியைகள் ஆன்மீக சடிடற்றம் கருதி நிகழ்வன. அந்த யேஷ்டியின் மூலம் உடற் தொடர்பு நீங்கியவர் தனக்குரிய கதியில் செல்வார். அவ்வாறு செல்லும் அவரது பாதை தனிமையானது: கிருளானது: கிடர்மிக்கது யூதலால் கிவற்றில்லிருந்து அவர் உயிர் விடுபடும் பாஸ்கில் கிக்கிரியையின் போது உபசாரப் பொருள்களாகிய குடை, பாதரட்சை, விளக்கு, செம்பு, நீர், பாய், தலையணை, முதலியன தானமாக வழங் கப்படுகின்றன. கிவற்றின் உதவி அவ்வயி ருக்குக் கிடைக்கும் என்பது நம்பிக்கையாகும். கிக்கிரியைகளில் சபின்டகரணம் முக்கியத்து வழுடையது. கிறந்தவர் உரிய கதியை அடைவதற்கு பிதிர்களின் உதவி தேவையாகும் அதற்கு அவர் பிதிரர்களோடு சேர்க்கப்படல் வேண்டும். பிதிரர்களின் சின்னமாக பின்டங்களை வைத்து அவற்றுக்கு எதிராக கிறந்தவரின் சின்னமாக ஒரு பின்டமிட்டு அப்பின்டத்தை மற்றப் பின்டங்களோடு ஒன்று சேர்த்தல் காரணமாக கிழு சபின்டகரணம் என பெயர் பெற்றது. கிறந்தவர் பேரில் பிதிரர்கள் குறித்து செய்யப்படும் எள்ளும் தன்ஸீரும்

கொண்ட தர்ப்பனம் என்ற கிரியையினால் அவர்கள் திருப்தியற்று இறந்தவரை மட்டும் குறித்துச் செய்யும் நற்கிரியா பலன் களையும் அவர்கள் ஏற்று அவற்றின் மூலம் அவருக்கு நன்மை விளைவிப்பர் என்பது நம்பிக்கை. எனவே இதனை பீதிர்கடன் என வழங்குவார். ஒருவரது ஆன்மீக வாழ்க் கைக்கு பீதி கடன் மிகவும் கிண்றியமையாதது என யரபு வழியாக ஏற்கப்படுகிறது.

ஆசௌரம் முடிந்த அடுத்த நாள் வீடு முதலியவற்றைச் சுத்தம் செய்து, புன்னியாகம் செய்து கிடபதானம் செய்வது பற்றி குறிப்பிடப் படுகிறது. கிடபதானம் செய்வதன் நோக்கம் இறந்தவரது தான் தர்மப் பலன்களே தரும வடிவான கிடபத்தின் மூலம் சீவிபருமானிடத்தில் சேர்த்து ஆன்மாவை கிறைவனது திருவருஞுக்கு பாத்திரராகும் வன்னம் செய்தலாகும். மீளப்பிறவீ உண்டாகாதவாறு பாதுகாப் பதற்கு கித் தானம் உதவ கிறது. ஆன்மாவின் உலக வாழ்க்கையில் திருப்தி கொள்ளச் செய்யும் வகையில் நிகழ்வது ஏகோதிஷ்டம் கிரியை யாகும். இறந்த திதிக்குரிய மாசிகமே ஏகோதிஷ்டம் எனப்படும். அது தவர்ந்த கிரண்டாம் மாதத் திதி முதலிய பதினொரு மாதத் திதிகளும் கிருபத்தேழாம், முப்பதாம் நாட்களுக்கிடையே செய்யப்படும் ஊனமாசிகமும், நாற்பதாம், நாற்பத்தைந்தாம் நாட்களுக்கிடையே செய்யப்படும் ஊனதிரிப்ச மாசிகமும், நூற்றியைமுபதாம், நூற்றிறம்பதாம் நாட்களுக்கிடையில் செய்யப்படும் ஊனசனன் மாசிகமும், முன்னாற்றைம்பதாம், முன்னுற்றைபத்தைந்தாம் நாட்களுக்கிடையில் செய்யப்படும் ஊன ஆப்திக மாசிகமும் மூகிய பதினெந்து மாசியங்களையும் அவற்றுக்குரிய காலங்களில் செய்து வருட முடிவில் சபின்சீகரணம் செய்வதே முறையாயினும் கர்த்தாவினுடைய அநித்தியம் மற்றும் கிடையூறுகள் காரணமாக அவர் தொடர்க்கை கிரியைகளுக்கு கிடர் ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால் பதினெந்து மாசிகங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஏகோதிஷ்ட முடிவில் செய்வது முறையாகும். கிவைகள் இறந்த வரைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கிக் கிரியை இறந்தவரது உலகப் பற்றை நீக்கிவீடும் என்பது சமய நம்பிக்கை. ஆன்மா தாகம் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு சபின்டிக்கு முன் செய்து முடிக்கும் கிரியை சோதனும்ப சிராத்தமாகும். கிக் கிரியையின் போது நீர் நிறைந்த பாத்திரதானம் முக்கியமானதாகும். ஆப்திகம் என்பது

வருட முடிவில் இறந்த திதியில் செய்யப்படும் வீரவான கிரியையாகும். முதல் வருட சீரார்த்தம் என திதனை அழைப்பார். அமரத்துவம் அடைந்த பெற்றோரின் ஞாபகர்த்தமாகவும் நன்றி மறவாமைக்காகவும் நல்லாசீ பெறவும் வருடந்தோறும் இறந்த மாதத்திதியில் செய்யப்படுவது வருட சீரார்த்தமாகும். கிவற்றைவிட புரட்டாதி மாதத்தில் மகாஷய பட்சத்தில் இறந்த தந்தை, தாயார் ஆகியோருக்கு சீரார்த்தம் செய்வதும் விஶேஷமாகும். இறந்த முன்னோர்க்காக பிள்ளைகள் சீரத்தையோடு செய்யும் காரணத் தினால் இக் கிரியை சீரார்த்தம் எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. பிதிரரின் வழிபாட்டில் மங்களகரமான தீக்குகள் மாறியது வலப்புறத்தால் அமையும் விடயம் கிடப்புறத்தால் அமையும். பிதிரர்களுக்குரிய தீக்கு தெற்கு, எனவே திவர்களுக்குரிய கிரியைகள் தெற்குப்புறம் நோக்கியே செய்யப்படுகின்றது. கிவ்வாறாக பூர்வ அபரக்கிரியைகள் மனிதனது ஆத்மீக சாதனைக்கும், ஈடேற்றத் தீர்கும் உரியவையாக விளங்கு கின்றன. சீறப்பாக மறுமையில் உயிரின் ஈடேற்றத்தீர்கு அவை வழி வகுக்கும் முறை பற்றி ஒரு சில கிரியை களின் விளக்கத்தின் மூலம் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் சமய நிலையில் எடுத்துக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் ஆத்மீக சாதனையின் பாற்படும். எனவே வாழும் பொழுதே கிம்மைக்கும், மறுமைக்கும் பயன்தர வல்ல ஆத்மீக சாதனைகள் பற்றி மனிதன் தனது வாழ்க்கையில் தெரிந்துவிகாள்ளக் கடமைப்பட்டவனாகிறான். ஆத்மீக சாதனைக்குத் தட்டையாக அமைவது அறியாமையே ஆகும். அதனைத் தீருத்தி சமயக் கிரியைகள் உயர்நோக் கங்களை அறிந்து குஞவின் வழிகாட்டலில் ஆன்ம ஈடேற்றத்தீர்கு என நாம் அவற்றின் வழி நிற்பது சமயக் கடமையாகும்.

ஓனவையர் பாடல்

பெரியது

பெரியது கேட்கின் எதிவள் வேலோய்
 பெரியது பெரியது பவனம் பெரியது
 புவனமோ நான்முகன்படைப்பு
 நான்முகன் கரியமால் உத்தியில் வந்தோன்
 கரியமாலோ அலைகடற் றாயின்றோன்
 அலைகடல் குறுமுனியங்கையிலடக்கம்
 குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்
 கலசமோ புவியிற் சிறு மலர்
 புவியோ அரவினுக்கு ஒருதலைப்பாரம்
 அரவோ உமையவள் திருவிரல் மோதிரம்
 உமையோ கிறைவர் பாகத்தொடுக்கம்
 கிறைவரோதொண்டர்க் கூள்ளத் தொடுக்கம்
 தொண்டன்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.

அரியது

அரியது கேட்கின் வரியாடவேலோய்
 அரிதரிது மானுடராதல் அரிது
 மானுடராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
 பேடு நீங்கப் பிறந்தலரிது
 பேடுநீங்கப் பிறந்தகாலையும்
 நூனமுங்கல்வியும் நயத்தலரிது
 நூனமும் கல்வியும் நயத்தகாலையும்
 தானமும் தவமும் தாஞ்செய்வராயின்
 வானவர் நாடு வழிதிறந்திடுமே.

கெரடிது

கொடியது கேட்கின்டிய வெவ்வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனிலுங் கொடிது கிளமையில் வறுமை
அதனிலுங் கொடிது சூற்றொண்ணக்கொடுநோய்
அதனிலுங் கொடிது அன்பில்லாப் பெண்மர்
அதனிலும் கொடியது கிங்கு
கிள்பு அவர் கையிலுண்பதைதானே.

இனிது

இனியது கேட்கின் றனிலிநடுவேலோய்
இனிது கினிது ஏகாந்தம் கினிது
அதனிலுமினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனிலுமினிது அறிவினைச்சேர்தல்
அதனிலுமினிது அறிவுள்ளாரைக்
கனவிலும் நனவிலுங் காண்பது தானே.

மஹிப்பாய் மருதா விநாயகர்

திருப்பன்னி எழுச்சி

அறக்கியோன் : அராலி பரமேஸ்வர சுர்மா

வின்கையர் தநி

வெண்ணீலா என்ன வெண்மை மேனியிலே
 வெண்ணுடை தாத்த போழுகும்
 வீண்ணீலோ மண்ணீலோ எனப் பிரத்தரியா
 விகவபே ருநுவதன் நிறைவும்
 கண்ணீலை நிறைந்த களிற்று மாழுகழும்
 கரங்களோர் நான்கும்
 எண்ணுவார் தமக்கு மானியுர் மருதார்
 எந்தைதா ளென்று மெய்த் துணையே.

நால்

வாழிய வையகம் வானிருள் மறைந்தது
 வண்டிடாலி தரமலர் வாசமு மெழுந்தது
 கோழிகள் கூவினி! கோபுரஞ் சேந்திடுங்
 கோயிலின் மணிகளும் “ஓம்” ஒலி கொண்டன்
 ஆழியின் மிசைதன் கரணனி செய்தான்
 அடியார்க ளாலய முன்றலி லானோம்
 யாழினில் மானியுர் மருதடி மேவும்
 யானெழுகா! பள்ளி எழுந்தருளாயே.

1

மலைமக ளொடுமெழு ஏந்தியும் வெள்ளியம்
 மலைதரு மோவிய மண்டப மதிலோர்
 கலைதரு மோவியங் களிரோடு பிடியுங்
 கண்டனர் கண்களில் கடவுளார் நோக்கால்
 நீலை குலைந் தலைந்திடுஞ் சீட்டாரைக் காத்திட
 நிருமலனே யவ தரித்தனை நீயே

கலைநிரை மானியூர் மருதடி வாழும்
கரிமுகனே! பள்ளி எழுந்தருளாயே. 2

உடலுளம் நொந்திட உயர்தவம் செய்தே
உயர்வரம் வாங்கியும் ஊழ்வினை யதனால்
விடமெனக் கொடுமைகள் நடத்தினால் கயமுகன்
வீக்கினன் பலி, அன லாகர் னாதி
திடமுடைக் கொடியரைப் பொடி பொடி யாக்கித்
துட்டநீக் கிரகம் செய்தனை : ஆழ
வடபுதி மானியூர் மருதடி வதியும்
வாரணமே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. 3

தேவர்க் ளீந்திரன் சீவிபருமானடி
தேடிய திருமால் ரிஷிபுரு கண்டி
போவெனக் காவிரி போக்கிடு மகத்தியன்
போற்றிய நம்பி சமி மந் தாரன்
பாவஞு ளவ்வையாம் சிட்டர்க் களைப்பாரி
பாலனஞ் செய்தனை பதந் தொழுவாரை
வாவெனும் மானியூர் மருதடி காக்கும்
வரகணபதிபள்ளி எழுந்தருளாயே. 4

மாமலை மேருவில் பாரதச் சரிதையை
மாமறை நீகர்த்திட உனதருங் கொம்பால்
ழுமில் நிலைபெறப் பொறித்தருள் செய்தாய்
புகற்றருங் கவிதைக்கு ஒளவையைத்தந்துன்
நாமமதில் வருங் கீதையுந் தந்தே
நற்கவி வாணரின் நாயக னானாய்
“ஓம்” ஒலி மானியூர் மருதடி ஒளிரும்
ஒருகொம்பா! பள்ளி எழுந்தருளாயே. 5

தினிமை நிறைந்தமுக் கனிகள் விளாம்பழும்
திளாநீர் கரும்பவல் என்னிளாடு மோதகம்
தினிய சநுக் கரை தேன் திவை யாவும்
திதமுடனே திரு அழுதைனக் கொண்டாய்
தனித்துவ மானதோ ரறுகொடு வன்னியுந்

தருமந் தாரமும் பூசனைக் கேற்றாய்
கனிநிறை மானியூர் மருதடி மன்னா!
கரிமுகனே! பள்ளி எழுந்தருளாயே.

6

“கணேசக்தை”

வீஷ்ணுவுக்கு வீநாயகர்
அகுளிச்சிசய்தது.

தந்தையை ஒம்மவர் தந்தீடு மழுதந்
தன்னை மறுத்தனை : ஏற்றனை யன்னார்
மைந்தன் நம்பிதன் மெய்யன் பழுதனை
மாசவு மன்பீனர் பூசனை ஏற்பாய்
பைந்தமிழ் மறைத்தனை நம்பியும் வேந்தனும்
பார்மிசை தந்தீடு ஓர்வழி செய்தாய்
செந்தமிழ் மானியூர் மருதடி சேரும்
செம்பொருளே! பள்ளி எழுந்தருளாய்.

7

மீனமெனுப் கடை நிலைத்தனை வென்றே
மிகுமொழிச் சூரியன் மேடமென் ரோதும்
வானமுதல் நிலை தானிடங் கொள்ள
வசந்தமும் வந்திடப் புதுவூண் தேக்க
ஒனையின் ஜந்தெனும் ஆனனங் காடடி
அழகார் தேர்மிசை அருள்தர வந்தாய்
நானியர் மானியூர் மருதடி தோன்றும்
நானபதி! பள்ளி எழுந்தருளாயே.

8

கருமுகில் வண்ணனார் தருபன் ஸீருவர்
கன்னியர் தம்மொடும் முனிவர் மரீசியர்
தருமொழில் வல்லபை அருள்வீழி மானதயும்
தாவறு மூலகினைத் தருபிரம் மாதஞும்
கிருதிரு மகள்நீகர் அரீவையர் தமையும்

திருமணங் கொண்டே அருள்புறிந்தாயே
திருநிறை மானியூர் மருதடி மருவும்
திருவருளே! பள்ளி எழுந்தருளாயே.

9

போற்றி கஜானனா! வீக்கினி ராசனே!
பொழிமத வேழுமே! பாலசந் திரனே!
போற்றிம கோற்கட! வல்லபை நேசனே!
போற்றி கணேசனே! துண்டிவி வாஹன!
போற்றியொர் தந்தனே! முடிக வாஹன!
மோதக ஹஸ்தனே! வாமனரூபா!
போற்றிநல் மானியூர் மருதடி வருவார்
போற்றிட வேபள்ளி எழுந்தருளாயே.

10

தருச்சற்றம்பலம்

மந்களம்

பண்: கெளசீகம்

ராகம் : பைரவி

வாழ்க அந்தனார் வானவர் ஆனினம்
விழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம் அரண் நாமமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீர்க்கவே.

அன்னை அன்னை அன்னை அன்னை அம்பிகைக்கு
மங்களம்
ஆதிசக்தி அம்பிகைக்கு அனந்தகோடி மங்களம்
என்னுளே விளங்கும் ஸஸ்வரிக்கு மங்களம்
கிச்சையாவும் முற்றுவீக்கும் கிர்சவைக்கு மங்களம்

சங்கராய சங்கராய சங்கராய மங்களம்

சங்கரீ மனோஹராய சால்வதாய மங்களம்
 குருவராய மங்களம் தாத்திரேய மங்களம்
 கஜானனாய மங்களம் ஷடாயனாய மங்களம்
 சாந்த சக்தி மங்களம் சர்வசக்தி மங்களம்
 சீதாராம மங்களம் ராதாகிருஷ்ண மங்களம்
 மங்களம் மங்களம் மங்களம் சுபமங்களம்.

கல்லாப் பிழையும்
 கருதாப் பிழையும்
 கசிந்துருகி நில்லாப் பிழையும்
 நினையாப் பிழையும்
 நீன் ஜந்தெழுத்தை சொல்லாப் பிழையும்
 துதியாப் பிழையும்
 தொழாப் பிழையும்
 எல்லாப் பிழையும்
 பொருத்தருள்வாய் கச்சியேம்பனே.

நம பார் வதீ பதயே
 அர ஹர மகா தேவா
 தென்னா டுடைய சீவனே போற்ற
 எந்நாட்டவர்க்கும் கிறைவா போற்ற
 சிற் சபேசா சீவ சீதம்பரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இன்பமே குழ்க எல்லோரும் வாழ்க.

நரன்கும் ஐந்துமாய் நவமணி மரலையரணேரம்
நாளிலம் பேற்றவே நல்லிமன வாழ்ந்தோம்
நரன்கும் நரன்குமாய் ஆக்கியே நாளிலம் அகன்றாய்
நாதியற்றவராகி நல்ந்து துடக்கிறோம்
நாயகனரம் அவ் விநாயகன்
பாதம் நினைந்து
நம் ஆற்றவேரம் நம்மனதை.....

அகுயிரச் செல்வங்கள் அசுஜன், நிலோஜன்
“ஆ” என்றே அலறிடத் தெரியா வயதோ
ஐந்தும் நாலும்
அதிழுலமாம் அரண்செயல் இதுவிவன்றே
ஆற்றவேரம் நம் மனதை.

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ, அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கிறதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது.

எது நடக்க இருக்கிறதோ,

அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.

உன்னுடையதை எதை இழந்தாய்.

எதந்காக நீ அழுகிறாய்?

எதை நீ கொண்டு வந்தாய் அதை நீ இழப்பதற்கு?

எதை நீ படைத்திருந்தாய், அது வீணாவதற்கு?

எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ,

அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.

எதை கொடுத்தாயோ,

அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது

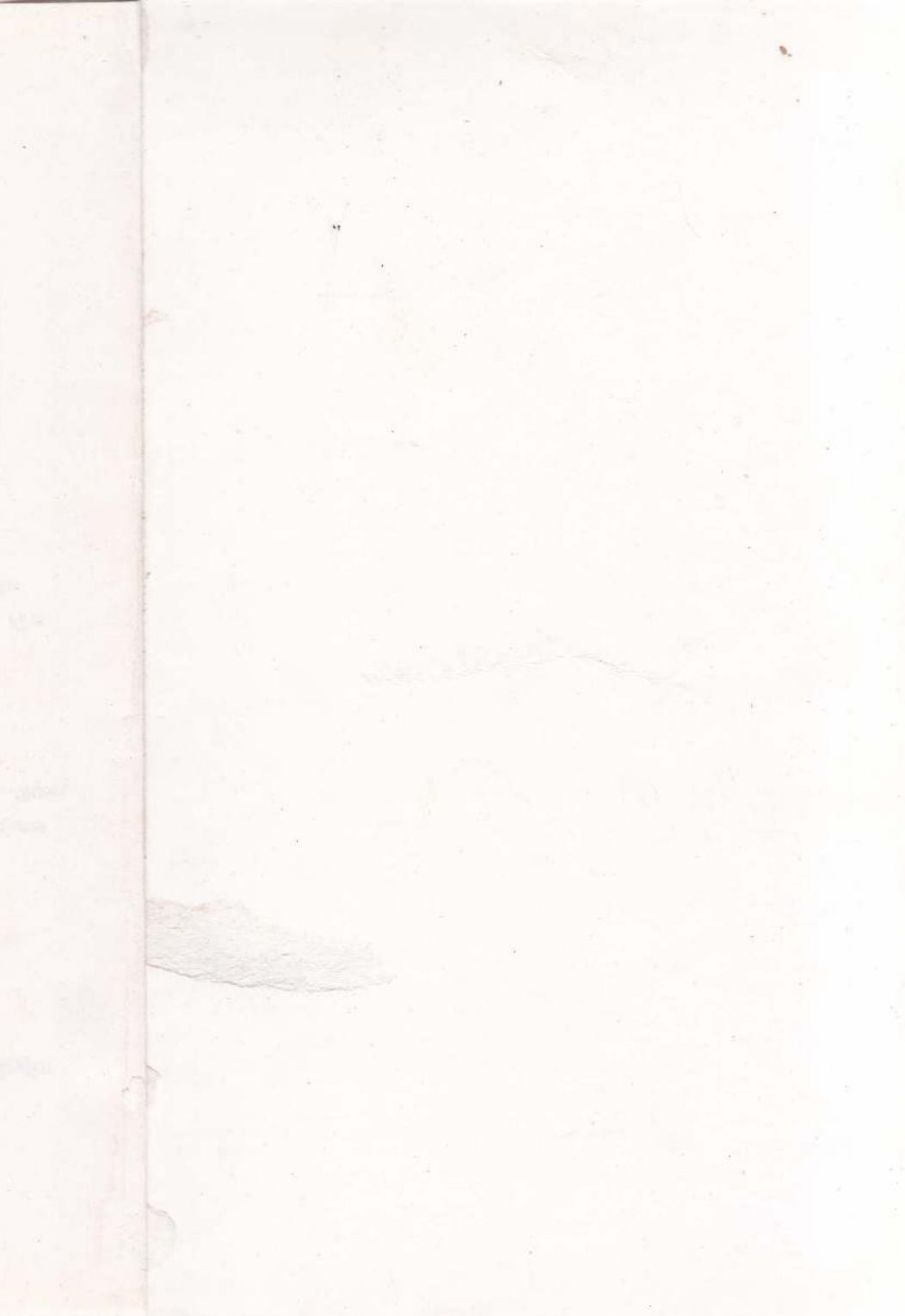
எது இன்று உன்னுடையதோ

அது நாளை மற்றொருவடைதாகிறது

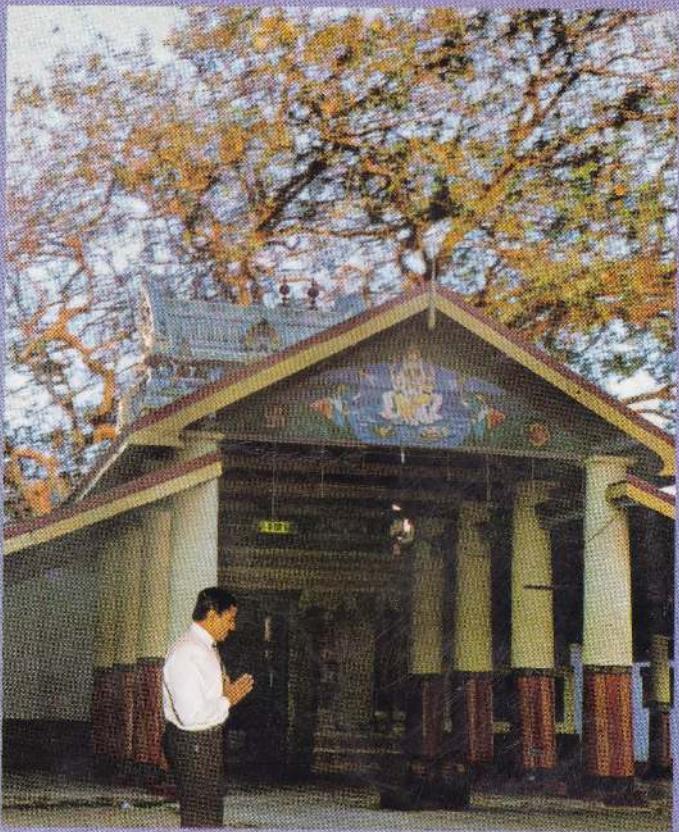
மற்றொரு நாள், அது வேறொருவருடையதாகும்.

“இதுவே உலக நியதியும்,
எனது படைப்பின் சாரம்சமாகும்”

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்

கிடமுடை வீக்னேஸ்வரா செய் செய்

தினாங்கீய அன்பார்க்டு தின்யாய் செய் செய்